ASHLEYS

Aniversare cu năbădăi

MELISSA DE LA CRUZ

MELISSA DE LA CRUZ

ANIVERSARE

CU

NĂBĂDĂI

1
ASHLEY DESCOPERĂ CUM ARATĂ ALB ŞI NEGRU CU VERDE PESTE TOT

Ashley Spencer îşi netezi pliurile mărunte ale fustei sale Proenza Schouler cu dungi albe şi negre, îşi încrucişă picioarele bronzate cu spray-ul şi tonifiate cu exerciţii de yoga de întreţinere, şi îşi spuse că totul o să fie OK. Chiar dacă mai era exact o lună până împlinea super încântătoarea vârstă de treisprezece ani, iar mama ei abia acum aranjase o întâlnire cu organizatoarea de petreceri, totul avea să iasă *foarte* bine.

Persoana în chestiune era Mona Mazur, cea mai şic, mai plină de imaginaţie şi, fireşte, cea mai scumpă organizatoare de petreceri de pe Coasta de Vest; ea se ocupase de petrecerile copiilor oricui era cineva, de la tripletele Chadwick (fiicele faimosului cântăreţ) până la diversele progenituri multirasiale adoptate de staruri de cinema ca Barton Flick şi Organza Belle, ca să nu mai spunem de impresionanta sărbătorire a celei de a şaptea aniversări, în Vegas, pentru băieţelul unui magician celebru. Cu alte cuvinte, pe Mona merita s-o aştepţi (iar Ashley şi cu mama ei aşteptau deja de aproape o oră), chiar dacă asta însemna să se facă totul în ultima clipă.

Un alt motiv pentru care Ashley se simţea bine aşteptând-o pe Mona: biroul ei emana stil din toate canapelele. Sediul Monei era o vilă victoriană verde-pal din Nob Hill, cu o grădină terasată în stil franţuzesc în faţă şi cu o autentică lampă de gaz luminând uşa de la intrare. Înăuntru, stând cu mama ei pe o sofa *toile-de-Jouy*[1] Ashley nu-şi putea crede ochilor. Totul, de la plăcile pardoselii şi mobilier, până la draperiile de mătase, la covorul miţos din blană de oaie de sub picioarele lor şi la tapetul în relief de pe pereţi, era în alb şi negru. Chiar şi căţeii Monei, doi pudeli miniaturali pe nume Dorothy şi Draper, se înscriau în tema generală: Dorothy era albă ca zăpada, Draper era negru-lucios, şi amândoi purtau câte o zgardă ecosez.

Ashley se bucura că-şi schimbase uniforma după o zi lungă şi grea ei bine, o zi scurtă, destul de obişnuită, de fapt, dacă era să fie absolut sinceră de la Şcoala Domnişoarei Gamble, şcoala exclusiv de fete unde ea şi clica ei, Ashleys, făceau legea pe holurile de lemn lustruit şi domneau peste clasa a şaptea.

Îşi pusese fusta cea nouă şi un pulover pufos de caşmir negru, hotărându-se în ultima clipă la o pereche de balerini Miu Miu împodobiţi cu pietre satin negru cu nişte cristale mari, trapezoidale. Iar acum, ca prin voia sorţii sau a karmei sau a uneia dintre chestiile alea hippie la care tatălui ei îi plăcea să reflecteze după ce se întorcea de la vreun alt ashram, hainele ei se potriveau cu schema de culori a livingului organizatoarei de petreceri. Era inevitabil: Ashley Spencer şi Mona Mazur aveau să fie în perfectă armonie.

— Crezi că-i într-adevăr aşa cum pare? şopti Matilda, mama lui Ashley, când Mona în sfârşit le ură bun venit, ţocăind cu tocurile pe neteda întindere a dalelor albe şi negre pentru a lua unul dintre albumele petrecerilor pentru cei bogaţi şi fabuloşi, ca să le arate ce era în stare să facă ea.

Ashley dădu din cap, fascinată, răsucindu-şi printre degete o şuviţă din păru-i lung, auriu. Mona era fermecătoare ca o divă de pe afişele anilor cincizeci, cu părul ei negru-corb prins cu un fileu de dantelă şi cu tenul ei palid aproape străveziu. Arăta ca o femeie fatală dintr-un film alb-negru, tipul de damă care avea un pistol în poşeta ei din piele de crocodil.

— Ar trebui să porţi şi *tu* un fileu, sugeră Ashley, dar Matilda se mulţumi să râdă.

Ce-avea mama ei săptămâna asta? Ca şi Mona, Matilda era palidă, dar nu într-un mod sănătos, ca o gheişă pudrată, ci mai degrabă ştearsă şi secătuită de culoare.

Matilda îşi strânsese părul lung şi blond într-o codiţă dreaptă şi, dacă Ashley n-ar fi făcut o criză

de nervi când se urcau în noul lor Porsche Cayenne de culoarea bronzului, mama ei chiar ar fi stat aici, în clipa asta, purtând şosete şi papuci de stradă cu talpă de plută.

Noroc că exista o pereche de pantofi moi Tod's, fără toc, sub scaunul din faţă, pentru că Matilda spusese că e prea obosită ca să se întoarcă să se schimbe. Mama lui Ashley era una dintre acele femei frumoase, dar deloc înfumurate, care rareori făceau shopping sau se îmbrăcau după ultima modă. Dacă era presată, puteai fi sigur că Matilda avea să poarte ceva simplu, dar elegant: vara, în bej, iarna, velur de culoarea untului, şi bijuterii discrete tot timpul anului.

Dar de obicei rămânea fidelă garderobei cu modele expirate de zece ani încă mai purta tricourile J. Crew, în dungi şi cu guler, din colegiu, dar cu papucii de plută mersese prea departe. Ashley se temuse că Mona Mazur va arunca o singură privire la încălţările alea confortabile şi le va închide uşa în nas.

— Aşa, zise Mona, ţocăind înapoi în cameră şi aranjând albumul cu coperte negre pe măsuţa de cafea, înaintea lor. Pot să vă ofer nişte ceai, doamnă Spencer?

— Ar fi minunat. Matilda trase de gulerul puloverului ei crem de parcă ar fi strâns-o de gât. Nu prea mă simt… sută la sută bine, în clipa de faţă.

— Muşeţel, atunci? sugeră Mona, fluturând două degete în aer.

Imediat, una dintre asistentele ei cu ochi inocenţi se materializă să-i primească ordinele.

Ashley răsfoi paginile de plastic ale albumului, trecând cu privirea lacomă peste fiecare fotografie a bazarurilor în stil marocan, a pădurilor artificial hibernale şi a reproducerilor sălii de bal din *Titanic.* Era grozav să te inspiri din petrecerile altora, dar pentru a ei, Ashley voia ceva unic. Ceva mai mare şi mai bun. La urma urmelor, ea era

Ashley Spencer cea mai invidiată fată de doisprezece ani din San Francisco. Trebuia să aibă cea mai super drăguţă petrecere de treisprezece ani din toate.

Şi avea şi alte motive pentru a-şi dori ca petrecerea ei să fie una pe care să n-o uite nimeni din Zona Golfului vreodată. Semestrul ăsta lucrurile nu merseseră pe cât de fără probleme sperase Ashley. La începutul anului şcolar, totul fusese perfect. Ashleys era cea mai tare gaşcă din Şcoala Domnişoarei Gamble. Cele trei Ashley erau cele mai frumoase, cel mai bine îmbrăcate şi cele mai temute fete din şcoală, iar Ashley era regina lor. Toată lumea fusese atât de invidioasă când ea pusese mâna pe Tri Fitzpatrick, cel mai drăguţ băiat dintr-a şaptea de la Gregory Hall, care devenise primul ei iubit adevărat.

Dar apoi lucrurile începuseră s-o ia razna. Tri nu păruse niciodată în stare să se hotărască s-o sărute, iar în cele din urmă îi mărturisise că o prefera, de fapt, pe A.A. Ashley Alioto, cea mai înaltă şi mai sportivă dintre cele trei Ashley. Mă rog!

După aceea, o lăsase pe parvenita de Lauren Page să intre în grupul celor trei Ashley, de vreme ce ea le putea face să ajungă la reality-show-ul TV *Regina preadolescentelor.* Însă ăsta fusese un alt lucru ce începuse în favoarea celor trei Ashley, pentru ca dintr-odată să se dea peste cap. Tocmai când ea domina transmisiile şi primea toate voturile, postul de televiziune oprise emisiunea. Să pierzi un iubit şi un realily-show într-o singură săptămână ar fi pus la pământ moralul oricărei fete de vârsta ei, dar Ashley reuşise să lase impresia că nici nu le observase.

Chiar dacă era, în prezent, singura din gaşca Ashleys care nu avea un iubit. Lili se întâlnea cu Max, frumuşelul de la ora ei de conversaţie în limba franceză; A.A. se întâlnea cu Hunter, portarul roşcat şi foarte sexy de la Gregory Hall, iar despre Lauren umbla vorba că avea nu unul, ci

doi iubiţi. Ashley scutură din cap şi închise cu putere albumul, aproape vărsându-i ceaşca de ceai a mamei sale. Toată lumea cu un iubit, numai ea nu: cum de se întâmplase *asta?*

Şi cel mai rău dintre toate era blogul ăla stupid, AshleyRank, pe care avocatul tatălui ei reuşise, într-un târziu, să-l închidă. Vreo câteva aspirante la glorie dintr-a şasea îi făcuseră viaţa mizerabilă, declasând-o de pe locul întâi pe un tragic loc patru. Ofensa cea mai de neiertat: blogul încoronase o nouă regină – pe Ashley Li (mai cunoscută ca Lili) drept noua şefă a claselor a şaptea.

OK, da, Lili era cea mai bună prietenă a ei şi erau devotate una celeilalte – dar, ce naiba! Lili era doar o imitatoare – întotdeauna îşi cumpăra o pereche de jeanşi J Brand Love Story numai după ce îi vedea pe ai lui Ashley, întotdeauna se îndrăgostea numai de băieţii pe care Ashley îi declarase adorabili, întotdeauna era cea dintâi care admira noile poşete ale lui Ashley.

Slavă Domnului că AshleyRank era istorie şi Ashley spera că decesul lui torpilase definitiv ideea că ar fi putut *altcineva* decât Ashley să fie numărul unu. Petrecerea ei avea să le arate că era în vârful afacerii. Tot ce avea nevoie era un pic de cooperare din partea părinţilor. Şi un buget uriaş pentru petrecere, bineînţeles.

Petrecerile Monei Mazur costau mai mult decât majoritatea nunţilor.

— Ştii, scumpo, zise mama ei cu un zâmbet chinuit, zăngănind linguriţa când o aşeză alături de ceaşca de ceai. Mă întrebam dacă n-am putea veni într-altă zi ca să ne ocupăm de treaba asta. În momentul ăsta nu mă simt prea bine.

— Mamă! scânci Ashley. Eşti sigură? Nu poţi face un efort să mai rezişti puţin?

Se uită îngrijorată la mama ei. În mod evident era ceva în neregulă cu Matilda, dar gândul unui părinte bolnav era prea înspăimântător. Ashley nu putea suferi când vreunul dintre părinţii ei se

îmbolnăvea şi era bântuită de tot felul de scenarii de coşmar despre cum avea ea să rămână o biată orfană fără rude ori de câte ori se mai întâmpla.

În plus, ziua ei era practic mâine şi nu era încă nimic plănuit. De unde să ştie ce toaletă să-şi cumpere dacă nu se hotărâseră încă la o temă? O strânse de braţ pe mama ei şi speră că gestul îi va transmite cât de importantă era întâlnirea asta.

Noroc că Mona părea să fie de partea ei.

— Din nefericire, nu mai e destul timp să aranjăm toate aceste lucruri, doamnă Spencer, zise ea. Dar le putem stabili repede, da? Ashley, ai văzut ceva în albumul meu care să te inspire?

— Păi, da şi nu, începu Ashley, dar se opri când aruncă o privire spre mama ei.

Malilda arăta într-adevăr rău. Fruntea îi era năduşită şi ţinea ochii strânşi. Oh, Doamne. Avea să fie orfană, dată în plasament. Sau, mai rău, trimisă la singura rubedenie a familiei Spencer: mătuşa Agnes cea ţicnită, care locuia în Vermont cu două sute de oi şi făcea brânză.

Ashley începu să-şi exprime rapid ideile de îndată ce îi înmugureau în minte, doar-doar şi-o alunga perspectiva înfiorătoare de a fi nevoită să trăiască printre animalele din stână.

— Mă gândeam la un soi de temă internaţională…

— Eu mă gândeam la ceva mai potrivit cu vârsta, zise mama ei stins, de parcă era mult prea epuizată ca să continue, şi iar închise ochii pentru o clipă.

— Cum ar fi circul, de pildă? sugeră Mona, cu faţa senină. Cred c-ar merge foarte bine şi cu spaţiul. Aveţi tavanele acelea drăguţe, ca de catedrală, perfecte pentru mersul pe sârmă. Am putea avea maşinării şi atracţii de carnaval în curte, înghiţitori de flăcări pe catalige de-a lungul intrării…

Un circ?

Ashley se bosumflă. Nu voia ceva prea copilăresc.
Totul suna ca o petrecere cu clovni care legau baloane, genul de chestii de care cele trei Ashley îşi bătuseră joc întotdeauna.

— Poate fi foarte sofisticat, îi explică Mona. Gândeşte-te la Cirque du Soleil.

— Da. Mama lui Ashley se ridică, nesigură pe picioare. Hai să mergem pe ideea asta. Trimiteţi-mi planul şi estimările…

— Asta e tot? izbucni Ashley.

Deci nu aveau să mai poarte niciun fel de discuţii? Îşi încrucişă braţele peste piept şi pufni enervată. Mai întâi, mama ei trebuise *târâtă* până aici, iar acum se năpustea pe uşă afară mai înainte să fi avut măcar o şansă de a discuta meniul temei circului, cum avea
Ashley să-şi facă marea intrare pe un scuter Vespa sau câţi lei puteau aduce în casă. Totul era lăsat la voia întâmplării. Mă rog, a întâmplării şi a Monei. Dar făcutul planurilor era jumătate din distracţie!

— Îmi pare rău. Mama ei îi întinse Monei o mână fără vlagă. Pur şi simplu nu mă simt prea… UEAAH!

Şi în aceeaşi clipă, Matilda Spencer vomită peste tot, peste măsuţa de cafea, ceaşca ei de ceai şi faimosul album negru al Monei, peste pantofii ei şi peste codaşul din blană de oaie albă ca zăpada.

Totul era acoperit cu vomă verde, mucilaginoasă.

— Oh, Doamne! ţipă Ashley, sărind în picioare. Mamă! Ţi-e bine?

Se uită la mama ei, şocată de spaimă şi dezgust. Sprintena Mona sărise de pe scăunelul ei şi se ferise de-a fi împroşcată, dar pudelul Dorothy nu fusese la fel de norocos: tocmai ţopăia pe-acolo când mama ei începuse să verse, iar acum şiroia de ceea ce arăta a terci de mazăre regurgitată.

Ashley, rămasă fără grai, o prinse de cot pe mama ei. Spera că era doar o toxiinfecţie

alimentară şi nu ceva mai grav. Nu ceva care să însemne că Ashley avea să-şi ducă tot restul zilelor purtând pulovere de lână înţepătoare şi mâncând oribilele fierturi pe care le gătea mătuşa Agnes. Matilda stătea îndoită în faţă, ţinându-şi cu o mână tremurătoare codiţa la spate. Mona arăta îngrijorată şi foarte puţin îngrozită.

O-oo! Poate că asta avea să pună punct afacerii. Poate că Monei nu-i plăceau clienţii care îşi vomitau prânzul peste tot decorul ei alb şi negru, chiar dacă prânzul ăla era organic şi preparat de un bucătar personal. Poate că avea să le arate uşa şi să le vorbească de rău pe la toţi organizatorii de petreceri din San Francisco.

Dar chiar şi-n timp ce-şi făcea griji pentru sănătatea mamei sale, Ashley nu se putu abţine să nu se întrebe ce avea să însemne povestea asta pentru super aniversarea ei de treisprezece ani.

2
DE CE TREBUIE CA EL SĂ FACĂ LUCRURILE ATÂT DE „COMPLICATE”? PREFĂCÂNDU-SE CĂ E ALTFEL DE FATĂ, LILI SE SIMTE FRUSTRATĂ

Ăsta nu era un local pe gustul lui Lili: ieftin, grosolan şi atât de *neigienic* încât era practic un risc pentru sănătate. Îşi ţinea în palme ceaşca groasă de cafea alburie ca să evite să mai ia vreo gură din lichidul servit la restaurant sub numele generic de cafea, care acum era călâu şi complet amar, nici pe departe ca mocha ei preferată.

Fireşte, restaurantul era lângă Fillmore, principalul local frecventat de cele trei Ashley – se întâlneau la Fillmore Starbucks în fiecare dimineaţă, înainte de ore –, dar bomba asta ca o capcană de gândaci era în *afara* razei lui Fillmore, „în afară” fiind termenul operativ. Niciuneia dintre fetele Ashley nu i-ar fi trecut prin gând să intre aici, Lili era sigură de asta. Ei, bine. Cel puţin niciuna dintre prietenele ei n-avea s-o vadă. Ce lucruri putea să facă din iubire!

Să se întâlnească la restaurant fusese ideea lui Max. Respectiv Max Costa, prietenul ei. Era prietenul ei de doar două minute, de la dramatica lor întâlnire la rezultatele votului de la *Regina preadolescentelor,* dar Lili învăţase repede că relaţiile cu băieţii nu erau chiar atât de… ei bine, romantice precum se aşteptase ea.

Mai ales când prietenul tău se ducea la Şcoala pregătitoare de arte Arthur Reed, unde cu toţii îşi pierdeau vremea pretinzând că sunt artişti şi neconvenţionali. Şi acum iată-i aici, înghesuiţi pe două banchete de vinil lipicios între prietenii lui, Jason Brooks şi Quentin Del Rosario, vorbind despre ce vorbeau întotdeauna cu prietenii lui Max

– pagina din MySpace a trupelor emo care le plăceau.

Mintea lui Lili devie de la conversaţie şi îşi coborî ceaşca de cafea, scuturându-şi buclele brune. Fără îndoială, Max era bine făcut şi blond, dar fusese mai uşor să-l distribuie în rolul lui McDreamy[2] când făcuse furori prin sala de bal. Nu mai era la fel de uşor când prietenii lui se întreceau să vadă care putea face cele mai obscure referiri la trupe de gang şi filme underground.

Ea încercă să-şi înăbuşe un suspin, gândindu-se la Ashley şi la faptul că asta era ziua când Ashley şi mama ei se întâlneau cu extraordinara organizatoare de petreceri Mona Mazur. Ei, *aia* era o activitate de sâmbătă după-amiază pentru care Lili ar fi putut să se entuziasmeze. Organizarea de petreceri era pasiunea ei – nu organizase ea cea mai reuşită petrecere mixtă din toate timpurile de la Şcoala Domnişoarei Gamble, mai devreme în semestrul ăsta? Bineînţeles, cea mai bună prietenă a ei aproape că-şi pierduse viaţa la evenimentul ăla, dar nu fusese vina ei. De altfel, Ashley făcuse mai mult decât să se întoarcă din morţi.

Din nefericire, lucrurile erau cumva reci între ele două în momentul acela. Chiar dacă AshleyRank fusese închis, Lili ştia că Ashley n-avea s-o ierte niciodată pentru că-i furase locul fruntaş. Deşi, încă o dată, Lili n-avusese nimic de-a face cu treaba asta. Poporul vorbise!

Pentru o clipă îmbătătoare, Lili cochetase cu fantezia de a o da afară pe Ashley din gaşca Ashleys şi de a-i servi umilirea completă. Dar Ashley se dovedise mult mai viguroasă decât ar fi lăsat de bănuit constituţia ei zveltă şi îşi recâştigase pierderile sociale lovind cu bomba aniversării ei pe toată lumea şi pe fiecare. Cu toate acestea, lui Lili îi plăcea să ştie că preeminenţa lui Ashley nu va mai fi niciodată considerată indiscutabilă şi cu atât mai puţin de Lili.

Acum, când îl avea pe Max prin preajmă, era oricum mai greu să-şi facă timp după ore pentru celelalte două Ashley.

— Poţi să te dai mai încolo? întrebă o voce îngâmfată, iar Lili simţi că-i stă inima în loc.

Jason şi Quentin îşi aduseseră şi prietenele cu ei Cassandra Allison (Lili se gândi că e ciudat să ai două nume care să fie prenume, dar în sfârşit) şi Jezebel Jackson-Green, amândouă eleve de-a şaptea tot de la Reed –, iar fetele se întorseseră după ce stătuseră zece minute la toaletă.

Amândouă purtau jeanşi negri mulaţi, tricouri albe de victime[3], şi prea mult dermatograf negru. Cassandra avea pe deasupra o jachetă kaki model militar, iar şuviţele ei vopsite în roşu, unsuroase, arătau de parcă fuseseră muiate în suc de zmeură. Jezebel (al cărei nume adevărat era Jennifer, avea să afle Lili mai târziu) avea un piercing într-o nară, iar părul ei brun-cenuşiu ca de şoarece era prins cu o bandană pătată de ulei. Lili ar fi vrut să strâmbe obraznic din năsuc la înfăţişarea lor.

Se foi pe banchetă, strângându-se lângă Max, ca să-l facă loc Cassandrei, în vreme ce Jezebel se trânti pe bancheta de vizavi, lângă Jason. Lili îşi dădu seama că fetele o bârfiseră la toaletă. Deşi nu putea înţelege de ce se purtau cu atâta superioritate. Chiar aşa – nu exista o oglindă la toaletă? Şi nu *văzuseră* cât de stupid arătau? Grunge era atât de demodat. Până şi Avril se afişa acum cu genţi Vuitton.

— Deci, Lili, zise Cassandra, aruncând o privire spre mutra afectată a lui Jezebel, îţi place campingul? Max e mort după asta, ştii.

— Îmm…

Pe moment, Lili se zăpăci. Nu ştiuse că lui Max îi plăcea campingul. Nu ştia *mai nimic* despre el, în afara faptului că era jucătorul vedetă din echipa de lacrosse (o pură întâmplare, aparent, în paradisul boemilor de la Şcoala pregătitoare Reed), că vorbea fluent franceza (şi că lua ore de

conversaţie în limba franceză numai ca să-şi perfecţioneze cunoştinţele), că făcea skateboarding şi cânta într-o trupă. Era frumos şi o plăcea pe ea. Ce altceva mai trebuia să ştie? Îl înghionti ca din greşeală cu piciorul pe sub masă, dar el nu-i dădu atenţie. Băieţii erau absorbiţi în discuţia despre trupe.

— Cred că da. Adică, de ce nu?

— Pe bune? Jezebel îşi schimonosi toată faţa. Nu pari genul care să petreacă prea mult timp în aer liber.

— Nici voi, i-o întoarse Lili.

Îi ieşise mai tăios şi mai grosolan decât ar fi vrut, dar, pe bune! Ambele fete erau palide ca stafiile. Adică, în afară de petele roşii ale coşurilor îndelung stoarse.

— Părinţii mei ne duc la munte, în Sierra Nevada, în fiecare vară, zise Jezebel, cu o stranie sclipire în ochii ei de regulă de un albastru-lăptos. Tata este, cum să spun, un *om al pădurii.*

Î-hm! Tatăl lui Jezebel administra un fond de investiţii speculative.

— Da, şi familiile noastre ne lasă să mergem cu corturile pe Mount Tam oricând vrem noi. Cassandra îşi trecu degetele pale, mânjite de cerneală, prin părul ei vopsit cu şuviţe. Ei cred că e bine ca toţi copiii să fie independenţi, ca să înveţe să-şi poarte singuri de grijă. Tu ai fost vreodată cu cortul?

— Probabil… Lili încerca să tragă de timp. Nu-mi mai aduc aminte prea bine.

— Ori ai fost, ori n-ai fost!

Jezebel îşi rostogoli ochii în cap.

— Doamne, ai ratat ce era mai frumos! zise Cassandra, dându-i un cot lui Lili.

Exact ce-i trebuia lui Lili – cojiţe de piele descuamată de pe braţele uscate, deshidratate, ale Cassandrei pe noua ei jachetă Daiyl K de velur negru!

— Părinţii tăi sunt exagerat de protectori sau ceva de genul?

— Ori poate consideră că eşti *prea mică?* întrebă Jezebel, ridicându-şi colţul gurii, şi privirea pe care o schimbă apoi cu Cassandra sugeră că exact asta credeau ele.

Se purtau de parcă ea era un copil neştiutor.

— Bineînţeles că nu, zise Lili grăbită, cu inima bătându-i tare în piept. Mă lasă să fac ce vreau eu.

Ceea ce nu era nici pe departe adevărat. Părinţii ei erau foarte severi.

— Chiar şi să mergi cu cortul pe Muntele Tam?

Tonul Cassandrei sună sceptic.

— Fireşte! minţi Lili, privind în jos la resturile din ceaşca ei de cafea.

Muntele „Tam" era Muntele Tamalpais, aflat la nord de Golden Gate, dar ar fi putut fi la fel de bine şi la nord de Cercul Polar, în ceea ce o privea pe Lili. Familia ei în mod cert nu era dintre acelea care să meargă cu cortul. Mai degrabă dintre cele care stăteau la hoteluri de cinci stele.

Tatăl ei, Charles Li, era director executiv în Silicon Valley, iar ideea lui de relaxare era să zboare până la Napa la sfârşit de săptămână cu avionul particular ca să cumpere sticle de vin vechi pentru pivniţa lui de vinuri. Mama ei, Nancy Khan, era o fostă avocată foarte influentă, care acum îşi canalizase energia în susţinerea şedinţelor şi predicilor moralizatoare pentru profesorii privaţi ai fiicei sale din consiliul de administraţie al Şcolii Domnişoarei Gamble. Casa lor din Presidio Heights era mare cât o ţară mică, aşa că pentru mama ei exista întotdeauna un batalion de servitori de condus inclusiv două bone, câte una pentru fiecare dintre adorabilele surori mai mici ale lui Lili, Josephine şi Brennan, şi două secretare particulare pentru evenimentele caritabile şi sociale ale mamei sale.

Lili era înscrisă la mai multe activităţi extraşcolare; şi cursuri de pregătire decât toate

fetele de-a şaptea de la Gamble la un loc, de la lecţii de muzică şi limbi străine, până la a asista la cercetări genetice la Stanford. Ori de câte ori surorile ei mai mari se întorceau acasă de la colegiu sau de la internat pentru o oarecare bucată de vreme, întreaga familie pleca în Taiwan ca să-şi viziteze rudele. Ideea mamei sale de călătorie lipsită de confort era să zboare la clasa întâi în loc să închirieze un avion. Când – şi de ce – ar fi trebuit ei să meargă cu cortul?

Nu că Lili le-ar fi putut sugera o asemenea idee părinţilor ei, în primul rând. Încălţările pe care le purtau oamenii când se duceau cu cortul erau pur şi simplu urâte. Cine şi-ar fi dorit să poarte ghete uriaşe sau sandalele alea cu talpă turnată de cauciuc negru şi barete cu arici? Niciuna din Ashleys, asta sigur. Se înfioră fără voia ei numai la gândul ăsta.

— Ţi-e frig? întrebă Max. Le pot cere să dea drumul la termostat.

Lili clătină din cap şi îi întoarse zâmbetul. Cel puţin îi acorda, în sfârşit, şi ei un pic de atenţie. El se întinse peste masă şi o strânse de mână. Cu părul lui blond frumos şi ochii negri ca smoala, te frapa. Aproape că l-ar fi putut ierta că o târâse într-un loc ca ăsta şi o abandonase acestor vrăjitoare alternativ-aspirante.

Tocmai vorbeam despre o excursie cu cortul la Muntele Tam, zise Cassandra, aplecându-se peste Lili ca şi când ea n-ar fi fost de faţă.

Lili se crispă. Părul Cassandrei mirosea cleios şi arăta de parcă n-ar fi fost spălat de trei zile. Cel puţin n-avea de ce să se teamă că Max o s-o părăsească pentru vreo fată de la şcoala lui – le făceau pe purcelele de la Helena Academy să pară nişte debutante.

— Da, aveam de gând să-ţi spun, zise Max, timid. Am vorbit despre asta la şcoală.

— Lili vrea să meargă, interveni Jezebel de peste masă. Nu-i aşa, Lili?

Lili dădu din cap şi se strădui să zâmbească. Nu doar că *nu* voia să meargă, dar nu i s-ar fi dat niciodată voie. Pentru nimic în lume. Părinţii ei ar fi considerat că era absurd de periculos, mai ales în perioada aceea a anului. Şi n-ar fi acceptat niciodată s-o lase într-o excursie mixtă cu cortul, indiferent de anotimp.

Părinţii ei nici măcar nu ştiau că Max era prietenul ei – dintr-un motiv foarte temeinic: lui Lili nu i se dădea voie să aibă un prieten. *Niciun* prieten. Nu până la cincisprezece ani, peste doi ani lungi de acum înainte. Nimeni nu ştia de regula asta, nici măcar celelalte două Ashley. Pentru după-amiaza asta, ea îi spusese mamei sale că se întâlnea cu A.A. La Fillmore Starbucks ca să se consulte despre un proiect la Ştiinţe şi apoi se pitise după colţ, odată ce SUV-ul hibrid negru al lui Nancy dispăruse din vedere.

— Ar fi grozav dac-ai veni şi tu! zise Max, şi zâmbetul lui strălucitor îi lumină toată faţa. Nu eram sigur c-ai să poţi.

— Mda, oftă Cassandra, ridicând din umeri cu o simpatie prefăcută. Probabil n-o să ţi se dea voie, nu-i aşa?

— Hei, Max… n-are nimic, zise Jezebel. Putem invita altă fată de la şcoală ca să completăm numărul.

— Ar putea veni sora mea, sugeră Quentin, plesnind din bretelele sale în carouri.

— O să merg! aproape că ţipă Lili.

În niciun caz n-avea să fie dată deoparte de finele lui Courtney Love. În niciun caz n-aveau să scape cu insinuarea că ea era o prinţesă super privilegiată, super protejată, prea delicată ca să meargă într-o excursie cu cortul. Lili era bună la tot ce-şi punea în cap să facă de ce ar fi altfel statul la cort?

— Asta-i minunat, zâmbi larg Max. Ne gândeam să plecăm peste două weekenduri, înainte să se facă frig de-a binelea. E bine aşa?

— Sigur, dădu Lili din cap, dar inima îi bătea cu putere.

Cu programul ei supraîncărcat, era destul de greu s-o mintă pe mama ei şi ca să iasă câteva ore în oraş. Cum avea s-o scoată la capăt cu un weekend întreg pe Muntele Tam?

3
A.A. E LA MIJLOC ÎNTRE DRAGOSTE ŞI URĂ

A.A. bătea darabana nerăbdătoare pe masa de lemn crăpat, încercând să se concentreze la fotografiile vintage alb-negru de pe peretele opus. Era la Buzz Burgers, unul dintre localurile în care-i plăcea să mănânce, mai ales când nu era împreună cu celelalte două Ashley. Spre deosebire de cele mai bune prietene ale sale, lui A.A. chiar îi plăcea să mănânce, mai ales într-o seară de sâmbătă din noiembrie, după ce jucase un furtunos meci de fotbal după-amiază. Adora să simtă pe piele vântul rece, vioi, prevestitor de iarnă.

Pe ea n-o deranja să mănânce în public, spre deosebire de Ashley Spencer, care mai degrabă ar fi murit de foame decât să fie văzută consumând altceva mai consistent decât o măslină chiar dacă asta ar fi însemnat să înfulece o jumătate de kil de îngheţată când ajungea acasă. Iar Lili nu lăsa niciodată mâncarea să-i treacă de buze dacă (a) erau băieţi de faţă, (b) restaurantul nu era scrupulos imaculat şi curat lună sau (c) Ashley Spencer nu mânca. Fetele astea două mai degrabă ar fi leşinat de foame decât să se dea bătute una în faţa celeilalte. Era o competiţie absolut ridicolă, iar A.A. era întotdeauna bucuroasă că n-o privea şi pe ea.

Înaltă şi subţire, cu un metabolism ultrarapid, împătimită de sport, A.A. putea să-şi permită să mănânce ca un băiat. Mama ei, prezentatoare de modă, o tot avertiza că n-avea să poată să înfulece aşa la nesfârşit, dar A.A. avea de gând să se bucure de fiecare minut în care să se îndoape ca balena, cât mai putea. Şi nimic nu-i plăcea mai mult decât să mănânce un burger uriaş, suculent, picurând de brânză topită şi înghesuit într-o chiflă bine coaptă exact cum se făceau la Buzz.

Însă în seara asta se grăbea să părăsească localul. Bineînţeles, aştepta cu nerăbdare să vină mâncarea. A.A. îşi tot spunea că, până când avea să numere ea în tăcere toate fotografiile de pe perete, burgerul ei avea să sosească şi, astfel, partea cea mai proastă a serii avea să se încheie. Pentru că atunci va putea mânca şi, odată terminată masa, ar fi putut să iasă de acolo.

— Hei, vrei să guşti nişte supă din asta? îi întrerupse concentrarea vocea lui Hunter.

Uf! Acum pierduse şirul.

— Nu, mersi, zise ea, aruncându-i un zâmbet fugar.

El avea să creadă probabil că se purta ciudat şi era păcat, că nu era vina lui. Hunter era prietenul ei, şi era un tip de treabă, chiar dacă avea un păr care arăta ca o legătură de morcovi scoşi din pământ. Hunter ştia că ei îi plăcea localul ăsta şi tocmai de aceea îl propusese. Era genul ăla de băiat foarte atent, într-un mod neostentativ. Se întâlneau de numai o lună, iar el încercase să fie cu ea ori de câte ori programul lor le-o permitea. Venise chiar s-o vadă jucând fotbal în după-amiaza aceea, de îndată ce terminase antrenamentul cu echipa lui (se sfârşise sezonul de lacrosse).

Nu Hunter, stând în dreapta ei şi ducându-şi la gură o lingură plină de supă-cremă groasă, era problema. Problema stătea de partea cealaltă a mesei. Mai exact, Tri Fitzpatrick băiatul care ieşise un timp cu Ashley Spencer.

Băiatul care fusese un timp cel mai bun amic al lui A.A., băiatul care locuia într-un apartament privat de lux din hotelul Fairmont, la fel ca şi ea. Băiatul pe care ea-l sărutase la petrecerea Şapte minute în Rai, băiatul care se purtase de parcă era complet îndrăgostit de ea A.A. încă nu pricepuse ce se întâmplase între ea şi Tri – într-o zi erau cei mai buni prieteni, apoi dintr-odată parcă nici nu se mai cunoşteau. Într-o zi se sărutau, în ziua

următoare el se purta de parcă asta nu se întâmplase niciodată. A.A. Nu putea să înţeleagă.

Şi mai era ceva ce nu înţelegea. Nu trecuseră decât vreo două săptămâni de când Ashley o rupsese cu el, după petrecerea de la *Regina preadolescentelor,* iar Tri deja îşi găsise o altă prietenă. Se numea Cecily şi o adusese cu el în seara asta. O întâlnire în patru – ideea lui Tri. Cecily stătea lângă el în Buzz Burgers, ţinându-l de mână. Cel puţin Hunter avea bunul-simţ să-şi mănânce supa şi să nu pună laba pe ea ca un căţeluş înnebunit de iubire la fiecare cinci minute.

Asta îi plăcea la Hunter – că n-o presa. Nu trebuiau să se drăgălească în fiecare secundă ca să arate lumii că se plăceau. Bineînţeles, se sărutaseră – care pereche n-o făcuse? Dar nu fusese nici pe departe ca atunci când se sărutase cu Tri. Nu că ar fi făcut vreo comparaţie. Să se sărute cu Hunter era confortabil şi sigur. Nu producea aceeaşi ameţitoare descărcare de energie ca sărutul lui Tri, dar poate că aşa era mai bine. Poate că sărutul lui Tri fusese memorabil mai ales pentru că fusese singurul pe care le fusese dat să-l schimbe vreodată.

Patruzeci şi patru, patruzeci şi cinci, patruzeci şi şase… chelneriţa îi luă lui Hunter castronul curăţat lună… patruzeci şi şapte, patruzeci şi opt, patruzeci şi nouă… aia era comanda lor? Nu, era pentru o altă masă… Cincizeci, cincizeci şi una, cincizeci şi două… Doamne, acum despre ce bălmăjea nesuferita de prietenă a lui Tri?

— Mai bine n-aş fi comandat un burger, se văieta Cecily, frecându-şi burta dreaptă ca scândura de călcat rufe cu mâna pe care nu i-o ţinea Tri.

Grozav – exact ce-avea nevoie lumea. Încă o fată care vorbea despre apetitul ei minuscul, pretinzând în faţa băieţilor că trăia doar dintr-o mână de migdale şi o linguriţă de sos de salată fără

grăsimi. Cecily făcu un semn din cap (avea o tunsoare bob à la Posh Spice) spre masa de alături.

— Par *imenşi.*

— Tocmai ăsta-i şpilul, zise A.A., ştiind că suna tăioasă, dar nu-i păsa.

Erau la Buzz Burgers, clar? Dacă voia să iasă cu mofturoase la mâncare, mai bine ieşea cu Ashley şi cu Lili, oricând.

— Nu toată lumea ştie asta. Deodată, Tri vorbea cu ea, după ce nu-i adresase niciun cuvânt toată seara. Dar bănuiesc că tu ştii totul.

A.A. rămase cu gura căscată. Ori de câte ori se văzuseră în ultimele zile, i se păruse că Tri era furios pe ea. Asta ce mai însemna? El fusese cel care o sărutase în dulap, pe când oficial încă mai era cu Ashley. El fusese cel care spusese că avea de gând s-o rupă cu Ashley şi apoi fix a doua zi se întorsese la Ashley ca s-o roage să-l ierte şi să-i spună că ea era singura fată din lume pe care o dorea. Iar acum, când Ashley îi dăduse papucii, instantaneu îşi făcuse rost de o altă fată. Era un nemernic de primă clasă.

— Iată şi mâncarea noastră, zise Hunter, părând uşurat, când chelneriţa veni în picaj la masa lor cu farfurii cât nişte tăvi.

Cel puţin n-avea s-o mai forţeze pe A.A. să se mai întâlnească vreodată în patru. Ea renunţă să mai caute o replică usturătoare la remarca grosolană a lui Tri şi se concentră asupra burgerului dinaintea ei – un morman de delicii cărnoase în mijlocul unei mări de cartofi prăjiţi aurii, crocanţi.

— Deci, cum e la Şcoala Domnişoarei Gamble?

Cecily încerca să facă, politicoasă, conversaţie, storcând cu grijă o baltă de ketchup pe marginea farfuriei sale.

— E mişto, ridică din umeri A.A., cu gura plină.

Cecily nici măcar nu mergea la şcoală: ea şi surorile ei aveau meditatori privaţi, din cauză că trebuiau să călătorească foarte mult. Părinţii ei

deţineau o mulţime de hoteluri elegante şi staţiuni pe tot globul, inclusiv un hotel recent renovat din San Francisco. Aşa o cunoscuse Tri, la una dintre adunările asociaţiei hotelierilor la care îl târâseră părinţii lui. Era o partidă dinastică, gândi A.A., luând încă o muşcătură zdravănă din burgerul ei. După asta, Tri avea să iasă cu Paris Hilton!

— Am auzit că aveţi o mulţime de distracţii pe acolo.

Cecily ronţăi dintr-un cartof şi îi aruncă lui A.A. un zâmbet crispat. A.A. Se uită urât la ea, încercând să se prindă dacă fusese sarcastică sau maliţioasă în vreun fel, dar Cecily părea sinceră.

— Ca megapetrecerea aia în care aţi transformat sala de sport într-un club de noapte? Sună atât de grozav.

— Nu e chiar o sală de sport, o corectă A.A..

La Şcoala Domnişoarei Gamble n-ar fi putut exista ceva atât de vulgar ca o *sală de sport,* dar nu era vina lui Cecily că nu ştia asta. Tot ce ştia fata asta despre ultimii ani de şcoală generală era de la televizor şi din filme.

— Mi-ar fi plăcut să mă lase părinţii să merg şi eu acolo, oftă Cecily. Ar fi fost atât de frumos să mă întâlnesc cu alţi copii de vârsta mea şi să am o puzderie de prietene.

A.A. mesteca o bucată deosebit de suculentă, simţind cumva o părere de rău pentru Cecily. În mod clar habar n-avea că a-ţi face prietene la şcoală era cu mult mai complicat decât a-ţi face pur şi simplu apariţia. Putea s-o întrebe pe Lauren Page despre asta. Lauren fusese respinsă – a se înţelege *ocolită* – ani de-a rândul până când website-ul tatălui ei, YourTV.com, explodase deodată şi ea apăruse la şcoală cu haine noi, natură nouă şi corp nou. Dar chiar şi atunci cele trei Ashley o făcuseră de ocară, până când fusese în stare să le dăruiască ceva ce-şi doreau cu adevărat, adică o apariţie în reality-show-ul *Regina preadolescentelor.*

Ea a o plăcea pe Lauren, chiar dacă uneori părea că Lauren se străduia din răsputeri să le facă s-o placă şi ar fi trebuit calmată. Cecily evident îşi închipuia că şcoala de fete era primitoare şi drăguţă. N-ar fi rezistat nici cinci minute la Gamble.

Tri pufni.

— Ces, locul ăla e ca o groapă cu rechini. Te-ar mânca de vie.

A.A. îl fulgeră cu o privire mânioasă. Una era să gândească ea treaba asta, dar cu totul alta ca Tri Fitzpatrick să-i vorbească de rău şcoala prin toată Zona Golfului.

— Asta pentru că unii băieţi de la Gregory Hall sunt prea imaturi pentru fetele de Ia Gamble, îi explică ea lui Cecily, rupându-şi felia de castravete murat în două şi dorindu-şi să fi fost braţul lui Tri. Ştii cum e. Sunt unii care pur şi simplu nu pot face faţă femeilor puternice. Sunt prea speriaţi.

— Şi tu ai fi speriată. Tri vorbea cu Cecily, dar îi aruncă o căutătură piezişă lui A.A.. Chiar ar trebui să eviţi cu tot dinadinsul locul ăla.

— Dacă nu mai vrei cartofii ăia, îi mănânc eu, zise Hunter, făcând un semn spre farfuria lui A.A. Şi întinzând mâna spre ei.

Ignora cu totul conversaţia, cu ochii lipiţi de meciul care se desfăşura pe ecranul plat al televizorului de deasupra tejghelei barului.

— Poţi să iei de la mine, îi oferi Cecily. În mod obişnuit, i-aş mânca pe toţi, dar bunicii mei ne-au scos la prânz, pe mine şi pe surorile mele, la Ruth’s Chris, şi chiar m-am îndopat. Îmi cer scuze că vă stric bucuria. Nu pot să sufăr când fetele se prefac că nu mănâncă.

A.A. nu ştia ce era mai rău – ca Cecily să fie o mironosiţă delicată, sau ca Cecily să nu fie atât de rea. Ci aproape normală, de fapt. Dacă împrejurările ar fi fost altele, A.A. ar fi putut chiar s-o placă.

— Ultima oară când Ces şi cu mine am ieşit să luăm cina, am comandat nişte îngheţate enorme cu fructe şi sirop şi-am făcut întrecere care o termină primul, se lăudă Tri.

Dacă vorbea cu Hunter, îşi răcea gura de pomană – Hunter era preocupat să mute furculiţe pline de cartofi prăjiţi din farfuria lui Cecily într-a lui.

— Şi ea a câştigat fără drept de apel!

— Tri e obişnuit să piardă la chestii dintr-astea, nu se putu abţine A.A. să spună, aruncând o privire spre faţa nevinovată a lui Cecily mai degrabă decât spre cea enervantă a lui Tri. L-am bătut de l-am rupt la toate jocurile video cunoscute de om.

— De parcă asta ar fi ceva de care să fii mândră, zise Tri zeflemitor. Macho e chiar o trăsătură atrăgătoare la o gagică. Vezi despre ce-ţi spuneam, Ces? Ar trebui să te întorci în seara asta acasă şi să le mulţumeşti părinţilor tăi că te ţin departe de Şcoala Domnişoarei Gamble.

— De fapt, eu cred că e foarte mişto că e atât de bună la jocuri, începu Cecily, roşind.

O gagică? De când o numea Tri pe ea „gagică”? A.A. era furioasă.

— Te faci de râs, îi spuse ea lui Tri. De ce nu-ţi alegi pe cineva *de talia ta?*

Acum veni rândul lui Tri să roşească. Era foarte sensibil, zilele astea, la faptul că era cel mai scund băiat dintr-a şaptea de la Gregory Hall.

— Nu pot să cred că lăsaţi toată mâncarea asta grozavă de izbelişte, zise Hunter, sorbind iarăşi din ochi cu lăcomie farfuria lui A.A.. Parcă spuneai că ţi-e foame.

— Mi-am pierdut pofta de mâncare.

A.A. îşi împinse farfuria deoparte.

— Anunţaţi presa, mormăi Tri, culegând ursuz rămăşiţele înmuiate ale unei chifle şi îndesându-le în gură.

A.A. era furioasă pe el. Cum îndrăznea să fie atât de mitocan cu ea în faţa lui Cecily? Şi în faţa

prietenului ei? Tri ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte de a se lua de cineva de două ori mai înalt decât el şi de trei ori mai inteligent. Dacă aşa voia să joace, atunci fie!

Tri voia război? A.A. avea să-i dea război.

4
LAUREN DESCOPERĂ CĂ JOCUL DUBLU DUCE LA NECAZURI DUBLE

Prea lustruitul Bentley Continental se apropie torcând de porţile principale şi alunecă într-unui dintre spaţiile rezervate pentru a lăsa şi a lua copilele de la Şcoala Domnişoarei Gamble toate aceste spaţii fiind goale acum, pentru că era ora unsprezece, luni dimineaţa, iar cursurile începuseră de vreo două ore. Lauren Page, pe bancheta din spate a Bentley-ului, se aplecă pentru o ultimă verificare a părului şi a luciului de buze în oglinda consolei.

Tocmai fusese la dentist şi trebuia să se asigure că nu avea la gură nicio urmă de praf sau de ciment. Anul trecut, nu s-ar fi gândit de două ori: şi-ar fi frecat falca dureroasă sau şi-ar fi făcut o mie de griji pentru că întârziase la ore. Dar asta fusese atunci, iar acum era altfel.

Odinioară, Lauren fusese îngrozită de dimineţile de luni. Obişnuia să-i fie frică să treacă de porţile principale ale Şcolii Domnişoarei Gamble pentru că asta însemna să treacă pe lângă cele trei Ashley. În fiecare dimineaţă erau postate pe o bancă de piatră de lângă terenul de joacă precum nişte zeiţe greceşti ale răzbunării, scrutând fiecare fată de cum sosea, făcând comentarii batjocoritoare despre cum îşi purta uniforma de şcoală sau cum îi stătea părul.

Înainte de semestrul acesta, Lauren venea la şcoală cu autobuzul, nu într-un Bentley. Inima începea să-i bubuie în piept de când cobora cu o staţie mai devreme, ca să n-o vadă nicio fată că ea folosea transportul public. Când se apropia de şcoală, îşi punea capul în pământ şi se grăbea cât putea, dorindu-şi să fie invizibilă.

Ca de obicei, era invizibilă pentru cele trei Ashley, mult mai preocupate de aspirantele la popularitate şi potenţialele rivale în materie de eleganţă decât de cazurile fără speranţă. Pentru că exact asta obişnuia să fie Lauren – un caz fără speranţă. Păr creţ, ten neîngrijit, ochelari cu lentile groase, obraji bucălaţi, nici un fel de machiaj, haine second-hand. O fată căreia nimeni nu-i dădea vreo atenţie, al cărei nume era menţionat doar când se dădeau premiile şcolare, când ea culegea toţi laurii.

Apoi, vara trecută, tatăl ei expert în computere dăduse peste mina de aur din Silicon Valley. Ea se bronzase, îşi tonificase muşchii şi devenise superbă, iar totul se schimbase. Îşi fixase ca ţel pătrunderea în cea mai exclusivistă gaşcă din şcoală: Ashleys. Se mai pomenise de-a lungul drumului – să câştigi în faţa trioului de pui de baracudă nu era treabă uşoară. Dar, acum, era *în* gaşcă. Era una dintre ele.

Toate astea făceau parte din marele ei plan secret: să le doboare pe Ashleys. Să le distrugă, o dată pentru totdeauna. Lauren trăise ani negri de ridiculizare şi nefericire din cauza lor. La grădiniţă, Ashley Spencer spusese în faţa întregii clase: „Toată lumea e invitată la petrecerea de ziua mea, în afară de Lauren Page!”, într-a patra, Lili îi născocise porecla „Loron” (o combinaţie isteaţă între „Lauren” şi *„moron”*[4], un nume care-i rămăsese ani de-a rândul), doar ca s-o amuze pe Ashley, iar anul trecut, AA. o alesese din nou pe ea cea din urmă la un campionat de volei în timpul orelor de sport. Lauren jurase c-avea să se răzbune într-o bună zi.

Să devină una dintre fetele Ashley fusese doar primul pas. Pentru că orice spion ştie că întotdeauna corupţia începe dinăuntru.

Din fericire, blogul ăla prostesc, AshleyRank, începuse să lucreze pentru ea. Cheia puterii, cum învăţase Lauren semestrul ăsta la cursul intensiv

de Istorie, era „dezbină şi cucereşte”. Când în prezent defunctul blog începuse să se distreze pe socoteala celor trei Ashley, propulsând-o pe Lauren în vârf şi retrogradând-o pe Ashley Spencer pe locul patru, apăruseră primele fisuri în coaliţia popularelor, până atunci beton.

OK, poate că privite de aproape şi luate personal, cele trei Ashley nu erau atât de rele cât le crezuse iniţial Lauren. Erau chiar drăguţe. A.A. îi zâmbea larg, prieteneşte, şi o făcea să se simtă una din gaşcă. Lili o inclusese în echipa de dans, la meciul de lacrosse al celor de la Gregory Hall. Ashley o ajutase chiar să-şi cumpere ceva de îmbrăcat pentru marea petrecere a celor Şapte minute. Nu erau *întru totul* rele. Iar acum, când şi ea era o Ashley, oare chiar voia să renunţe la toate astea?

— Am ajuns… mai bine mai târziu decât niciodată, zise Dex, rânjind spre Lauren în oglinda retrovizoare. Ai de gând să stai acolo toată ziua zgâindu-te în oglindă? Unii dintre noi mai au şi treabă de făcut.

— Ce anume, să-şi ducă rufele la curăţătorie? replică Lauren.

Dex era ca un frate mai mare şi deopotrivă şoferul ei. Era internul tatălui ei sau protejatul, cum prefera Dex să-şi spună. Nu împlinise încă optsprezece ani, dar părea să-i facă plăcere să-i dea nesfârşite sfaturi de viaţă lui Lauren. Iar ei îi făcea plăcere să-i spună să-şi vadă de treaba lui.

— Mai bine decât să-mi scap extensiile în mâncare.

Dex îşi scărpină părul tuns scurt, probabil ca să acopere sunetul suspinului teatral al lui Lauren. Chiar nu putea să nu mai aducă vorba despre asta, nu-i aşa? De când extensiile lui Lauren îi căzuseră în farfurie, duminică, la micul dejun târziu, spre oroarea mamei sale şi spre încântarea lui Dex, amintea de asta în fiecare conversaţie cu putinţă.

Mai rău de atât, el se apucase să spună – chiar acolo, la masă, în faţa părinţilor ei – că extensiile adesea se desprindeau când petreceai prea mult timp sărutându-te. Ce jenant! Tatăl ei îşi ridicase ziarul, prefăcându-se că nu auzise, în timp ce mama ei (chiar şi mai jenant) înflorise de bucurie, aplecându-se spre Lauren ca s-o mângâie pe creştet şi să remarce cât de populară era fiica ei zilele astea. *Uhh!*

Era destul de rău să încerci să jonglezi cu doi iubiţi odată şi fără să mai discuţi detaliile supărătoare cu părinţii! Şi toată decepţia asta era epuizantă. Să pretindă că era prietena celor trei Ashley în vreme ce, în secret, uneltea distrugerea lor şi să pretindă că era prietena a doi băieţi îi consuma o grămadă de energie.

Să-ţi dai întâlnire cu doi tipi *suna* distractiv până când trebuia s-o faci efectiv. Doar să le întreţii speranţele – şi să faci în aşa fel încât să nu se întâlnească era, practic, un serviciu cu normă întreagă. Lauren avea memorie bună şi ştia că tipul cu părul negru, Alex, era cel care locuia în Spania pe timpul verii şi voia să ajungă un faimos regizor de film când va fi mare, în vreme ce blondul Christian era cel ai cărui părinţi erau divorţaţi şi a cărui ambiţie supremă era să schieze pe fiecare vârf înalt de munte din lume.

Însă deunăzi, cu gândul aiurea, spusese faţă de Alex că profesorul ei de limbaj artistic cu halenă neplăcută îi amintea de bestia care scuipa foc din ultimul film cu monştri pe care-l văzuseră, ceea ce îl băgase în ceaţă, iar ea fusese nevoită să spună „las-o baltă”, când îşi dăduse seama, prea târziu, că de fapt cu Christian văzuse ultimul răcnet de blockbuster newyorkez.

Telefonul ei suna cu o melodie ritmată de hiphop: prietenul numărul unu, Christian (trupa favorită: Fio Rida). Dacă suna cu acordurile unei simfonii şi cu note de punk-pop, asta însemna că o

căuta prietenul numărul doi: Alex (trupa favorită: Vampire Weekend).

— Hei, salut!

Zâmbi la telefon, ignorând rânjetul până la urechi, infatuat, al lui Dex, de pe scaunul din faţă.

— Cum a fost prezentarea?

Îl ajutase pe Christian să conceapă un referat pentru ora de dezbateri publice – Spiderman: supererou sau superfraier?

Râse când el făcu o glumă despre simţul lui de păianjen care-l furnica.

— Eu? Mă pregătesc să intru în şcoală. Tocmai m-am întors de la psiho-dentist. Îhm. Două carii. Ştiu. În după-amiaza asta? Sigur, mi-ar plăcea… oh!

Tocmai îşi aminti că-i promisese lui Alex că vor învăţa împreună pentru verificarea semestrială de la latină, după ore.

— Oh, ştii, nu pot. Am studiu individual până târziu după ore. Da, e nasol. OK, poate mâine. Super.

Când închise telefonul, Lauren surprinse privirea lui Dex în oglindă. Ştia că n-avea niciun studiu individual după ore, ceea ce era sinonim, la Şcoala Domnişoarei Gamble, cu detenţia.

— Nu începe iar, îl avertiză ea.

Se simţea o mare ipocrită pentru că-l minţise pe Christian şi se ura din pricina asta. Era un chin să simtă că înşela tot timpul. Problema era că-i plăcea la fel de mult de amândoi. Alex era incredibil de atrăgător, în vreme ce Christian era singurul băiat care putea s-o facă să râdă atât de tare încât să-i iasă cola pe nas. Îşi dădea seama că trebuia să se hotărască, la un moment dat, pe care îl plăcea mai mult, dar gândul că avea să le rănească sentimentele îi strângea inima într-atât încât se convinsese că să se întâlnească cu amândoi în acelaşi timp era un lucru mult mai plăcut decât să-l lase pe unul dintre ei.

— Crezi că sunt o persoană rea? întrebă Lauren, sperând să primească un răspuns direct.

Dex se mulţumi să chicotească.

— Te simţi vinovată, Mică Domnişoară Mâncătoare-de-Inimi-Masculine?

Ea ridică din umeri, dorindu-şi ca Dex s-o ia în serios, dar ori de câte ori încerca să discute deschis şi sincer, era evident că el considera că situaţia ei era amuzantă. Nu-i era de niciun ajutor. Mai rău, începu acum să cânte un cântec vechi, de duzină, numit „Sfâşiat între două iubiri”.

— OK. Destul!

Deschise portiera şi se strecură afară. Peste uniformă purta un blazer Balenciaga ajustat pe talie şi cu ecuson – ultimul răcnet în modă, după Ashley.

— Încearcă să nu te epuizezi astăzi, îi mai spuse ea, plină de îngrijorare prefăcută, oprindu-se înainte de a închide portiera. Ştiu ce greu e pentru tine să te gândeşti la mai mult de un lucru odată.

— Ţine minte ce-a spus dentistul, strigă Dex în urma ei, când se îndrepta către porţi. Nu prea multă acţiune orală câteva zile!

Lauren îi ignoră spusele ca şi respingătoarele sunete de sărut pe care le scotea şi urcă treptele de piatră cu toată demnitatea pe care putu să şi-o impună. Dacă se grăbea, n-avea să piardă decât primele cinci minute din cursul intensiv de Istorie.

5
ASHLEY ÎŞI SPUNE CĂ NU E O MINCIUNĂ CÂTĂ VREME CREZI CĂ E ADEVĂRUL

— Îţi vine să crezi că are deja o nouă prietenă?

— Hm?

Ashley îşi ridică ochii din pudriera Chanel. Nu era atentă la ce-i spunea A.A.. Voia să verifice dacă punctul roşu minuscul pe care şi-l descoperise pe nas, în dimineaţa aceea, mai era încă acolo. Mda. Fără îndoială că era. Îşi apăsă mai tare buretele cu pudră pe zona afectată.

Era doar vina mamei sale. Matilda îşi petrecea tot timpul lenevind pe canapea, moţăind, şi nu putea fi deranjată să se ocupe de niciun detaliu al petrecerii. Stresul de a-şi vedea petrecerea nebună aniversară transformându-se într-un eşec aniversar o făcea să dea pe-afară. Ashley se încruntă la umflătura coaptă. Nu de-asta spune-am că pudra maschează? Pentru că acoperea lucruri? Dar de fiecare dată când aplica un nou strat, era ca şi când desena o săgeată uriaşă îndreptată spre mijlocul feţei, avertizând intermitent: COŞ! COŞ! COŞ!

— Tu mă asculţi măcar? se răsti A.A..

Ele două ieşiseră de la ora obişnuită de Istorie şi mergeau spre holul unde le aşteptau Lili şi Lauren după cursul lor aprofundat de Istorie. Toate patru aveau să se îndrepte după aceea spre sala de mese. Le plăcea să-şi facă o intrare de efect şi, păşind într-o încăpere, patru una după cealaltă, întotdeauna stârneau efectul dorit.

Ashley îi zâmbi dulce prietenei sale şi îşi închise pudriera. Era nevoită să trăiască fiind mai puţin perfectă deocamdată. Cel puţin până ce-şi va face un mini-tratament cosmetic la Bliss.

— Bineînţeles. Vorbeai despre Hunter, nu? E super!

— Ăăă, nu. Vorbeam despre Tri.

— Tri?

Ashley strâmbă din nas de parcă ar fi mirosit ceva stricat.

A.A. suspină.

— Fostul tău iubit?

— Ah, da.

Ashley se întreba de ce naiba îşi închipuia A.A. că ar fi ea interesată de viaţa amoroasă a lui Tri, de vreme ce el nu mai făcea parte dintr-a ei.

A.A. îşi ronţăi o pieliţă de la unghia degetului mare.

— Se întâlneşte cu o fată nouă. Am cunoscut-o şi eu aseară.

— Şi?

— Şi nu-ţi pasă?

— De ce mi-ar păsa? Mi-a dat… vreau să spun, eu i-am dat papucii. Odată ce-ai scos gunoiul din casă, nu contează cine-l ridică de pe trotuar.

Ashley oftă. Îi aruncă o căutătură fioroasă unei fete de-a şasea care se zgâia cu neobrăzare la ea – şi nu cu obişnuita teamă plină de veneraţie. Poate din cauza enormului său coş? Uh! Grozav, acum toată lumea o să creadă că era leproasă.

A.A. îşi legăna, dusă pe gânduri, noua geantă Yves Saint Laurent Downtown (noua geantă de şcoală pe care o alesese Ashley), înainte şi înapoi, aproape dând cu uriaşul accesoriu de piele în Ashley.

— Ştiu. Dar nu crezi că e foarte ciudat că s-a mişcat atât de repede?

— Nu prea, zise Ashley pe un ton detaşat.

Ar fi vrut să schimbe subiectul. Încă se mai simţea puţin vinovată ori de câte ori A.A. Vorbea despre Tri. Problema era că, în urmă cu doar câteva săptămâni, ea îi spusese lui A.A. o mică minciună cum că *ea* îi dăduse papucii lui Tri, când adevărul era exact pe dos. El o scosese pe tuşă pentru că o sărutase pe A.A. la petrecerea Şapte minute în Rai şi îşi dăduse seama că fusese

îndrăgostit tot timpul de A.A.. OK, deci poate că nu era foarte frumos din partea ei să-şi mintă una dintre cele mai bune prietene, dar nici ceea ce-i făcuse ei Tri nu fusese prea frumos.

De altfel, Ashley oricum se pregătea să-i dea papucii, *pe bune,* fiindcă se plictisise să tot aştepte s-o sărute, şi vestea că el o sărutase pe A.A. fusese ultima picătură. Tri făcuse pasul spre despărţire mai înainte să-l fi putut face ea, aşa că nu era decât o simplă chestiune de cine părăsise primul pe cine. Ceea ce făcea să nu fie chiar o minciună ce-i spusese ea lui A.A.. Cel puţin, nu una care să conteze cu adevărat.

Că doar nu era ca şi când A.A. chiar îl plăcea pe Tri sau ceva de genul ăsta. A.A. se plânsese întotdeauna de cât de scund era, şi de cât de enervant de înfumurat era, şi cum ei doi nu mai petreceau niciodată timpul împreună. De altfel, A.A. avea iubit, pe chipeşul ăla de Hunter, deci care era problema ei?

— Bună, frumoaselor, le interpelă Lili, venind cu versiunea Uptown a genţii Yves Saint Laurent, care avea o ramă elaborată şi piesele de metal bine lustruite, dar era la fel de mare.

Cursul aprofundat de Istorie întotdeauna se sfârşea câteva minute mai târziu decât trebuia din pricina tuturor temelor pe care le dădea profesoara lor.

— Bună şi ţie, răspunse Ashley cumva cu capsa pusă, având în vedere că nu se simţea foarte frumoasă în ziua aceea, cu uriaşul ei crater de pe faţă.

Nu ajuta cu nimic faptul că Lili arăta fabulos – piele curată, proaspătă, ochi scânteietori, păr lucios – făcând-o pe Ashley să se simtă şi mai nenorocită. Poate că AshleyRank avea dreptate. Poate că Ashley era un model depăşit. Ar trebui să se mute pur şi simplu în Vermont cu mătuşa Agnes şi să mănânce brânză pentru tot restul vieţii sale.

— Fetelor, ce-o să mă fac cu excursia asta cu cortul? întrebă Lili, părând îngrijorată. Trebuie să mă duc, nu le pot lăsa pe lichelele alea să câştige. Am coşmaruri c-or să aducă altă fufă agresivă care o să mi-l fure pe Max.

Ashley se simţi mai bine auzind despre grijile lui Lili privind aventura ei cu cortul. Cel puţin ea avea doar un coş de care să-şi facă griji, nu o pereche de răzgâiate afectate.

— O să găsim noi o soluţie.

— Întotdeauna găsim, încuviinţă A.A..

— Unde-i Lauren? întrebă Ashley, observând că noua membră a grupului lor nu venea ca umbra după Lili, ca de obicei.

— Nu ştiu, zise Lili. Era chiar în spatele meu.

Ashley se uită în lungul holului şi o văzu pe Lauren zăbovind în dreptul uşii clasei, vorbind cu cineva pe care nu-l putea zări.

— Lauren? Vii? strigă ea.

În loc să dea fuga la ele, cu un compliment siropos, cum făcea întotdeauna, Lauren şovăi, întorcându-se către persoana cu care stătea de vorbă şi apoi uitându-se din nou spre Ashley, cu un zâmbet oarecum crispat.

— Luaţi-o înainte, vă prind eu din urmă, fetelor, într-o clipă, le spuse ea.

— Să mergem, mor de foame, le îndemnă Lili.

Ashley ridică din umeri. A.A. dădu din cap şi toate trei porniră spre cantină. Cele trei Ashley nu aşteptau pe nimeni.

6
LAUREN ÎNCEARCĂ SĂ EVITE UN DEZASTRU DIN TRECUT

Christian îi trimisese mesaje telefonice toata ora de Istorie, iar Lauren petrecuse timpul răspunzându-i furibund, degetele ei zburând pe tastele telefonului; ascuns sub bancă. Telefoanele mobile erau teoretic interzise în şcoală, dar asta nu împiedica pe nimeni să le folosească. Fetele de la Şcoala Domnişoarei Gamble puteau trimite un mesaj şi cu ochii închişi.

Fusese atât de adâncită în flirtul ei mesagistic încât nu dăduse atenţie la nimic în timpul orei şi nu băgase nici măcar de seamă că sunase de prânz şi că restul colegelor ei se ridicaseră din bănci. Îi tastă un grăbit la revedere lui Christian şi îşi strângea cărţile în noua ei geantă YSL (care încă îi mai dădea o săgetare de şoc când se gândea la preţul ei, dar, cum se spune, când eşti o Ashley, cheltuieşti ca o Ashley) când simţi că o bate cineva pe braţ.

Stând în faţa ei era o fată nouă care părea să-i ştie numele şi arăta foarte cunoscută.

— Lauren, tu eşti?

Fata era înaltă şi slabă, genul lălâu şi colţuros, cu uniforma atârnând pe ea ca un sac. Părul ei blond şi lins era strâns copilăreşte în două codiţe împletite şi purta ochelarii ăia de citit cu lentile groase pe care fetele Ashley întotdeauna îi numeau hublouri de avion.

— Sunt Sadie – Sadie Graham!

Oh, Doamne!

Lauren aproape că scăpă telefonul din mână.

Îşi aducea perfect aminte de ea acum. Sadie plecase de la Gamble la mijlocul clasei a patra, când părinţii ei se mutaseră în Connecticut. Când Sadie plecase, Lauren nu mai avusese pe nimeni,

într-adevăr, în afară de celelalte respinse social, care nu erau propriu-zis prietenele ei, ci doar camarade în nenorocire.

Dar Sadie era altfel. Fusese singura fată de la şcoală pe care Lauren o plăcuse vreodată cu adevărat. Obişnuiau să stea împreună în ultimul rând de bănci al fiecărei clase şi să înveţe împreună după ore, rostogolindu-şi ochii în cap la adresa celor trei Ashley. Sadie întotdeauna spusese că fetele Ashley erau doar o clică de ratate care se ţineau una de alta, geloase pe puterea minţii lor superioare – lucru cu care, bineînţeles Lauren era mereu de acord.

— Am încercat să-ţi atrag atenţia în timpul orei, dar nu ţi-ai ridicat niciodată ochii din bancă. Oricum, firma tatălui meu l-a mutat din nou aici. Îţi vine să crezi? întrebă Sadie, radiind de fericire, împingându-şi ochelarii groşi şi negri de plastic mai sus pe nas. Sunt aşa de fericită că mai eşti aici!

— Ăăă… da, asta-i… asta-i grozav.

Lauren se simţea de parcă timpul încremenise. De parcă *ea* încremenise. Rămăsese cu stiloul şi caietul în mâini, deasupra genţii deschise, incapabilă să se mişte. Simţea un val de emoţii contradictorii – era cu adevărat bucuroasă şi surprinsă s-o vadă din nou pe Sadie, dar era şi complet înmărmurită.

Sadie o cunoştea pe Lauren de când avea un permanent nefericit à la Shakira şi purta pulovere peticite, aruncate de alţii, în loc de caşmiruri nou-nouţe. Pe când era o paria socială. Pe când cele trei Ashley nici măcar nu ştiau de existenţa ei.

Lauren privi neliniştită înjur să vadă dacă Lili, singura dintre Ashleys la cursul aprofundat de Istorie, observase că Sadie vorbea cu ea. Lauren ar fi pierdut complet punctele majore favorabile dacă ar fi fost văzută stând de vorbă cu o nulitate totală ca Sadie. Deşi Lauren se ura puţin pentru că putea gândi aşa, era crudul adevăr. Dacă nu avea grijă,

un cât de mic pas greşit ar fi însemnat să-şi piardă poziţia precară din vârful piramidei sociale.

Cele trei Ashley n-ar fi discutat *niciodată* cu cineva care arăta, vorbea şi se purta ca Sadie. Sadie era ca Lauren semestrul trecut – o nulitate.

Lauren observă că Lili aştepta nerăbdătoare la uşă şi simţi o strângere de inimă când le văzu pe Ashley şi pe A.A. pe culoar, aşteptând de-acum şi ele. Ashley chiar îşi lungi gâtul şi strigă după ea.

Trebuia să scape de ele fără să le lase să vadă cu cine rămăsese ea în urmă. Repede.

Lauren strigă înapoi o scuză, sperând că ele vor pleca. Un lucru de care putea fi întotdeauna sigură era imensul egocentrism al celor trei Ashley. N-aveau să stea să aştepte o veşnicie. Într-adevăr, curând dispărură în lungul holului. Lauren se simţi fără să vrea un pic cam prost fiindcă fusese lăsată în urmă cu atâta uşurinţă.

— Arăţi atât de drăguţ! Abia te-am recunoscut, zise Sadie, încruntându-se de parcă drăgălăşenia lui Lauren fi fost un lucru rău.

— Tu arăţi… ăăă… exact la fel!

Lauren spunea adevărul. Sadie poate că era mai înaltă acum, cu ochelari mai mari (şi lentile mai groase), dar nu se schimbase prea mult. Continua să arate ascuţită şi stângace. Lauren era cea care se schimbase.

— Abia aştept să aud toate bârfele. Sheridan Riley mai are accesele alea de tuse? Dar Guinevere Parker, mai mănâncă gumele de şters? Şi cum mai e cu fetele alea rele – cum se numeau? Ashley? Mai sunt pe-aici?

— Îm, se poticni Lauren.

— Oricum, vrei să luăm prânzul împreună? Mi-e atât de foame. Îmi amintesc ce mâncare excelentă e aici.

Sadie zâmbea, de parcă să se fi întors la Şcoala Domnişoarei Gamble şi să-şi regăsească prietena era cel mai bun lucru care i s-ar fi întâmplat vreodată.

— Mâncarea la Greenwich era groaznică. Un soi de tocană în fiecare zi. Cass Franklin încă mai stă în carantină?

— Nu, şi, hm, au schimbat meniul, aşa că mâncarea nu mai e nici aici grozavă.

Lauren simţit o răceală de gheaţă şi-apoi un val de fierbinţeală. Sadie în mod clar se aştepta să ia prânzul împreună. Obişnuiau s-o facă în fiecare zi, odinioară, când Lauren era încă o broască, nu o prinţesă. Cum ar fi putut Lauren să-i explice că totul se schimbase? Că acum nu doar că arăta ca o Ashley, dar şi stătea la masa lor la prânz? Că era, mai mult sau mai puţin, ea însăşi o Ashley?

Era exclus să intre în cantină în compania lui Sadie Graham. Ashley Spencer s-ar fi înecat cu chipsurile ei de soia fără grăsimi dacă Sadie s-ar fi apropiat la mai puţin de cinci metri de masa lor.

— Hai să mergem, zise Sadie, dăruindu-i lui Lauren un alt zâmbet larg, prostesc.

Lauren uitase cât de prietenoasă din fire era Sadie. Şi asta era prima ei zi înapoi după ce fusese trei ani plecată. Cum ar fi putut Lauren s-o trimită la plimbare şi s-o lase să mănânce singură, în timp ce ea s-ar fi aşezat cu noile sale prietene ultra snoabe?

Porniră împreună pe lungul culoarului către sala de mese. Un lucru era sigur: astăzi nu puteau în ruptul capului să ia masa împreună. Dacă Lauren s-ar fi dus la cele trei Ashley cu Sadie după ea, aşa şleampătă şi cu faţa ei de bufniţă, ele i-ar fi întors spatele – ei, lui *Lauren.*

Şi toate strădaniile ei din acest semestru de a se infiltra în rândul lor ar fi devenit zadarnice. Ar fi fost exclusă de pe lista de invitaţi de la petrecerea aniversară a lui Ashley mai repede decât ai fi spus „grăsană duhnind a snacksuri cu ceapă”. Iar Lauren n-ar mai fi fost niciodată în stare să le distrugă. Însă ar fi făcut ele tot ce le-ar fi stat în puteri ca s-o distrugă pe ea. Uşa sălii de mese apăru în vedere.

Erau la doar câţiva paşi distanţă…

Trebuia să intervină cumva…

— Ştii ce? zise Lauren, întorcându-se deodată spre Sadie şi vorbind mult prea repede. Chiar am poftă de un sandvici de la Gino’s, azi. Tu n-ai vrea unul?

Sadie o privi cu îndoială.

— La Gino’s? Avem voie?

— Fireşte, minţi Lauren.

Gino’s era un magazin italian de delicatese aflat la vreo câteva străzi distanţă şi un loc popular de pierdut vremea după ore. Politica şcolii restrângea privilegiile exclusiv pentru elevele de-a opta. Dar Lauren ar fi riscat o infracţiune şi consemnarea la studiu individual până târziu pentru asta. Dacă aveau să fie prinse, poate că mica minciună pe care i-o servise lui Christian mai devreme ar fi devenit adevărată, în cele din urmă. Ciudat cum se potrivesc lucrurile.

Mâna lui Sadie ezită deasupra clanţei şi păru că Lauren nu va avea încotro şi va trebui să intre în sala de mese cu vechea ei prietenă. Dar după câteva clipe, Sadie ridică din umeri.

— Bine. Gino’s să fie.

7
E PETRECEREA EL ŞI O SĂ FACĂ ŞL-O CRIZĂ DE NERVI DACĂ VREA EA

Era joi după-amiaza şi şcoala se terminase, slavă Domnului, pe ziua aceea. Ashley Spencer intră agale în veranda închisă a casei-palat a familiei sale, privind într-o doară afară, spre Golful San Francisco, şi întrebându-se dacă mai era destul de cald pentru o plimbare scurtă cu barca. Nu mai ieşise în larg cu micuţa ei şalupă Sunfish de secole. Avea mult prea multe chestiuni la care trebuia să se gândească în momentul de faţă.

Prinţesa Dahlia von Fluffsterhaus, căţeluşa labradoodle a familiei Spencer, dădu buzna în încăpere, iar Ashley o ridică în braţe, mângâindu-i cârlionţii mătăsoşi. În săptămâna de după vizita la casa colorată în verde a Monei Mazur, Ashley şi mama ei făcuseră oarece progrese în plănuirea Super încântătoarei Petreceri de Treisprezece Ani din 9 decembrie. Mona venise pe la ele sâmbătă, ca să le arate schiţele şi să discute sugestiile de meniu, plus să treacă în revistă chestiunile plicticoase ca bugetele. De parcă acum mai conta cât costa una sau alta!

Mona stătuse chiar în locul ăsta, pe sofaua de culoare crem din veranda acoperită, cu schiţele, planurile şi fotografiile împrăştiate pe toată măsuţa de cafea cu tăblie de granit, şi vorbiseră despre tema circului.

Ashley îi sorbise fiecare cuvinţel. Toate îngrijorările ei că tema circului ar fi prea de copil şi imatură se risipiseră în clipa în care Mona începuse să-i descrie viziunea ei. Casa avea să fie transformată într-un cort gigantic, iar tavanul avea să fie drapat în pânze roşii şi albe. Înghiţitorii de flăcări pe catalige aveau să stea de-o parte şi de

alta a aleii de la intrare când vor sosi invitaţii. Un maestru de ceremonii, într-un frac negru şi agitând un bici, îi va întâmpina pe toţi la uşă. Un trapez va atârna de mezanin, astfel ca acrobaţii de la Cirque du Soleil să poată zbura prin aer, pe deasupra capetelor tuturor.

În salonul principal, într-o uriaşă cuşcă de lei vintage, avea să cânte trupa de rock burlesc StripHall Queens, în vreme ce mâncarea va fi servită de gimnaşti, în costume mulate strălucitoare, pe monocicluri. Iar intrarea ei de gală va fi pe un scuter Vespa, vopsit în dungi ca de tigru. Ea va fi îmbrăcată într-un costum de acrobat, mulat şi sclipitor, hotărâse ea – cel puţin, pentru partea aceea a serii, oricum. Ashley ştia că va trebui să se schimbe de cel puţin cinci ori de-a lungul petrecerii. Păi chiar aşa! Nu putea purta o singură culoare toată noaptea. Era petrecerea ei, la urma urmelor.

Ashley se lăsă să cadă pe sofa şi închise ochii, cu Dahlia von Fluffsterhaus culcuşită sub braţul ei. Putea vedea deja totul – luminile reflectoarelor, strălucitorii acrobaţi, oaspeţii rămaşi fără grai. Invitaţiile la petrecerea asta aveau să fie cele mai râvnite bilete de intrare din oraş. Avea să fie cea mai frumoasă zi a vieţii ei. Până la petrecerea aniversară de la anul, bineînţeles.

Toate fetele de la Domnişoara Gamble aveau să se bată ca să fie invitate. Ce păcat – nu toată lumea va putea veni! Mai ales nu idioata aia mică de Sadie Graham, care se întorsese de curând de pe Coasta de Est. Ashley păstrase o antipatie faţă de fata asta de când erau în clasa a patra, când Sadie răspândise zvonul că Ashley se născuse băiat. Pentru câteva zile chinuitoare, toată lumea o strigase Ashley-Boy şi râsese pf înfundate în spatele ei.

Zvonul era întrucâtva bazat pe realitate – tatăl lui Sadie era doctorul mamei lui Ashley, iar când se născuse Ashley, el bifase în căsuţa greşită a

genului. Toate fotografiile vechi din spital o arătau purtând bonete şi salopete albastre în prima ei zi. Ashley îşi pregătea răzbunarea spunând tuturor că o văzuse pe Sadie scobindu-se în nas şi mâncând conţinutul. Aşa că poate că „Muci” nu fusese o poreclă prea creativă, dar îşi făcuse efectul.

Acum, când se gândea la asta, Ashley îşi amintea vag că Lauren fusese cândva complicea la crimă a lui Sadie. Oare Lauren să fi fost cea care-i născocise porecla cu ea-băiat? Ce mai conta. Toate astea fuseseră în trecut. Lauren era acum una dintre ele. Chiar dacă fata sărise peste trei prânzuri la rând cu ele săptămâna aceea. Lauren le explicase că lipsise de la prânz pentru că avea o grămadă de programări la dentist. Ceva în legătură cu extensii care se desprindeau şi cu pre»supusul sărutat – surplus de informaţii, după părerea lui Ashley.

Lili menţionase că i se păruse c-o vede pe Lauren furişându-se din campus cu vechea ei prietenă, dar Ashley refuzase să creadă aşa ceva. De ce şi-ar fi pierdut vremea Lauren cu o zdreanţă murată ca Sadie, când ea era una din Ashleys acum? Lili probabil că avusese iluzii optice. De altfel, Lauren era absolut virtuoasă. N-ar fi făcut niciodată ceva atât de sfruntat ca încălcatul regulilor. Fata asta nici măcar nu ieşea vreodată din uniformă.

— Bună, scumpo.

Vocea mamei sale îi întrerupse şirul gândurilor. Matilda se prăbuşi la celălalt capăt al sofalei, punând cu blândeţe o mână pe piciorul lui Ashley.

— Simt că trebuie să mă întind şi eu.

— Tot nu te simţi bine?

Ashley deschise ochii şi aruncă o privire spre mama ei. Matilda chiar nu era în starea ei de regulă calmă şi senină. Era încotoşmănată într-un pulover eco-şic Linda Loudermilk, peste nişte pantaloni largi de trening Juicy, cu o pereche de şosete de lână de angora ce-i înfofoleau picioarele

subţiri. Faţa îi era palidă cu pete roşiatice şi îşi tot dădea părul de pe faţă, de parcă ar fi deranjat-o.

— Nu prea, zise Matilda, strângându-i lui Ashley degetele de la picioare învelite în caşmir. Scoase un oftat adânc. Îmi pare rău… ştiu că te enervează. Însă mă simt pur şi simplu foarte obosită şi neputincioasă. Numai gândul de-a picta mă îngreţoşează.

— Asta e rău, o compătimi Ashley, deşi în secret se simţea uşurată de partea cu pictatul.

Nu era momentul potrivit ca mama ei să se încuie în studio pictând pânzele ei bizare cu femei tehnicolore contorsionate. Aveau un eveniment major de plănuit. Chiar şi cu Mona Mazur la conducere, tot mai erau nenumărate lucruri de făcut. Nici măcar nu hotărâseră ceva în privinţa invitaţiilor şi nici nu avuseseră audiţie cu vreunul dintre gimnaştii cu monocicluri.

— Ash, mă gândeam… începu mama sa, şi vocea ei suna visătoare şi pierdută. Ce-ai zice dacă am hotărî să facem petrecerea la o scară ceva mai redusă? Pur şi simplu eu nu sunt în apele mele acum, iar tatăl tău şi cu mine ziceam… şi el ar prefera o petrecere mai mică, mai în familie.

Ashley se îndreptă brusc pe sofa, rostogolind-o pe Dahlia von Fluffsterhaus cât colo pe covor. Soarele după-amiezii care se revărsa înăuntru prin geamuri o făcea să se simtă şi ea *rău.* Adormise, oare? Era un soi de coşmar?

— Ştii, spunea mama ei, ar fi tot o petrecere minunată. Bucătăreasa ar putea găti toate mâncărurile tale preferate. L-am putea angaja pe DJ-ul ăla grozav pe care l-am întâlnit la acţiunea de caritate pentru Muzeul de Artă şi ţi-ai putea invita câţiva prieteni aici. N-ar trebui decât să strângem covorul din living şi să-l transformăm într-un ring de dans, iar camera asta am putea s-o folosim ca să-ţi pui toate cadourile în ea. Ar fi distractiv şi festiv. Ce zici?

Ashley înghiţi cu greu nodul din gât. Nu era sigură dacă trebuia să râdă, să plângă sau să ţipe. Un DJ? Câţiva prieteni? Să strângă covorul? *Distractiv şi festiv?* Era oare… un soi de film prost cu adolescenţi în care câţiva puşti dansau lângă veioze cu abajururi şi vomitau pe covoare orientale?

— Dar, mamă, se milogi ea. Am spus deja tuturor despre *toate.* Şi despre Vespa, şi despre acrobaţi, şi despre StripHall Queens! Toată lumea de la Gamble ştie fiecare detaliu. Dacă o schimbăm acum, o să pară că am minţit! Sau şi mai rău – că nu ne putem permite!

Malilda oftă adânc şi clătină din cap.

— Oh, Ashley, zise ea. Nu contează ce cred ceilalţi. Eu îţi spun că nu mă simt în stare să am de-a face cu o mulţime numeroasă care ia cu asalt toată casa şi o întoarce cu susul în jos câteva zile în şir.

— Dar NU E DREPT! ţipă Ashley, pierzându-şi complet stăpânirea de sine şi simţind nevoia să bată din picioare de ciudă. Nu-ţi pasă deloc de ce vreau eu? Măcar puţin?

— Draga mea, nu fi aşa, o să ai totuşi o petrecere plăcută, zise mama ei cu fermitate.

— Nu, n-o să am!

Ashley începu să respire sacadat. Ăsta era cel mai rău lucru cu putinţă pe care i l-ar fi putut spune mama ei. Era chiar mai rău decât atunci când părinţii ei îi spuseseră că era prea mică să zboare în Bali cu ei. Era chiar mai rău decât atunci când îi puseseră interdicţie pe cardul ei de credit.

Aniversarea ei se terminase înainte măcar de a începe!

— E totul sau nimic. Dacă nu pot avea petrecerea pe care mi-ai promis-o, nu vreau niciun alt fel de petrecere şi gata!

Matilda scoase un alt oftat prelung, apoi se ridică, încet, în picioare. Se întoarse s-o privească pe Ashley în faţă, cu mâinile pe şoldurile ei zvelte.

— OK, fie, dacă aşa vrei tu. N-o să mai ai nicio petrecere.

Ce… nicio petrecere? Mama ei părea să vorbească foarte serios. Ashley era în culmea agitaţiei.

— Asta chiar nu e amuzant, mamă.

— Păi pentru că nu e o glumă. Tu spui că e totul sau nimic – ei bine, atunci bănuiesc că trebuie să fie nimic. Şi-am încheiat discuţia.

Cu acestea, Matilda părăsi încăperea.

Ashley rămase o vreme nemişcată, cu lacrimile adunându-i-se în ochi, fierbând de mânie în timp ce asculta paşii mamei sale bocănind pe scări. Cum îndrăznea Matilda să-i distrugă nepăsătoare viaţa în halul ăsta? întinse mâinile după căţeluşă, dar Dahlia von Fluffsterhaus deja se îndepărta, sătulă să tot fie împinsă de pe sofa.

Aşa că, în loc de căţeluşă, Ashley luă o pernuţă indiană de mătase şi o strânse la piept, atât de tare încât crezu că o să-i iasă umplutura. Câteva minute mai târziu, îl auzi pe tatăl ei cântând la chitară, alegând o melodie nostimă, folk, care-i plăcea mamei sale – mai mereu îi cânta zilele astea, pentru că ea spunea că o făcea să se simtă mai relaxată şi mai limpede la minte. Mă rog! Dar cum rămânea cu fiica lor şi cu viaţa ei zdruncinată? Nimănui din casa asta nu-i păsa nici atâtica.

Destul. Ashley trebuia să iasă pur şi simplu din Casa Ororilor. Îşi luă pantofii de sport pe care îi zvârlise din picioare mai devreme, se duse hotărâtă şi deschise smucind uşile de sticlă, având grijă să le trântească pe cât de tare putu când ieşi. La capătul grădinii terasate era o alee care cobora în serpentine până în port. După zece minute de mers neîntrerupt, furios, completat cu suspine intermitente şi, ocazional, cu scâncete capricioase, Ashley era acolo.

Nici măcar vremii nu-i păsa de situaţia ei groaznică. Era încă însorită, iar briza sufla uşor şi jucăuş. Poate că o să-şi scoată totuşi şalupa şi o să

spintece valurile o vreme. Ori de câte ori voia să plece cu barca, Ashley trebuia să le spună părinţilor sau vreunui membru de-al personalului, dar acum nu-i păsa. Oricum *lor* nu le păsa de *ea.* Probabil ar fi fost fericiţi dacă s-ar fi înecat sau ar fi plecat în larg pentru totdeauna, pe vreo insulă îndepărtată, unde băştinaşii erau canibali.

Se plimbă de-a lungul unuia dintre docurile la care erau aliniate iahturi mari, imaculate, până când ajunse la cel al părinţilor ei, *Matilda,* cu mica ei barcă legată lângă el. Cât de tipic pentru tatăl ei să numească iahtul după soţia sa şi nu după singura lui fiică! Mesaj către Ashley: *Ei nu te iubesc de fapt.*

Ashley se lăsă pe vine şi începu să dezlege parâma şalupei, dorindu-şi să fi avut, ca A.A., o mamă manechin, tot timpul plecată cu avionul departe, şi care o lăsa pe fiica ei să facă ce voia. Sau părinţi foarte severi, exageraţi, ca Lili, care absolut niciodată nu-şi luau înapoi cuvântul. Sau chiar părinţii nou îmbogăţiţi ai lui Lauren, care cel puţin înţelegeau importanţa etalării bunăstării tale. În loc de asta, era silită să stea cu nişte hipioţi egoişti şi bogaţi, care erau atât de ocupaţi să fie îndrăgostiţi unul de celălalt, încât uitau ce conta cu adevărat în viaţă. Ca de pildă faptul că singura lor fiică împlinea treisprezece ani!

— Hei – poate că nu vrei să ieşi cu barca tocmai acum. O să se strice vremea.

Vocea unui băiat, sunând de parcă venea de sub docuri, o făcu să sară cât colo. Ashley scăpă din mână parâma de care trăgea şi căzu dureros în fund.

— Poftim? chiţăi ea, sperând că nu se făcuse de râs cu acea căzătură.

Un cap apăru peste balustrada unui iaht din apropiere – era un băiat cu părul negru, cu un zâmbet larg şi un bronz măsliniu – un mascul veritabil.

— Îmi pare rău că te-am speriat.

Rânji şi coborî din barca lui. Era înalt, cam de vârsta ei, îmbrăcat în jeanşi decoloraţi, pantofi de sport Nike vintage şi un pulover de bumbac albastru.

— Eu sunt Cooper.

— Ashley.

Se ridică în picioare, cu respiraţia tăiată de la marşul furios pe alee, ca să nu mai punem la socoteală spaima trasă când auzise o voce venind de nicăieri.

— Eu tocmai râcâiam scoicile, explică el, făcând semn către ambarcaţiunea amarată lângă *Matilda.*

Era chiar mai mare decât iahtul lor, de un alb strălucitor, cu numele *Fugarul* scris cu litere mari, roşii. Cel puţin părinţii lui Cooper ţineau destul de mult la el cât să boteze iahtul după el[5]!

— Am văzut că te pregăteai să ieşi cu şalupa şi… uh, îmi cer iertare că te-am speriat, dar marea o să devină destul de agitată în câteva minute. N-ai vrea să ieşi în larg şi să… ştii tu.

Făcu un gest din mână sugerând o răsturnare de barcă.

— Oh, da. Ashley îşi flutură degetele de parcă n-ar fi fost mare scofală. Mulţumesc de avertizare.

— Pentru nimic, zise el.

Ashley îşi puse mâinile în şold şi păru încurcată.

— Păcat că vremea e atât de rea. Abia aşteptam să ies puţin astăzi.

— Era frumos mai devreme. Unde ai fost? întrebă el, tachinând-o în glumă, cu ochii scânteind.

Doamne, era atât de arătos! De ce nu-l întâlnise niciodată până acum?

— Cu stupida mea mamă!

Ashley se simţi un pic stingherită că vorbea despre emblemele ei, dar era dezamăgită că nu putea să iasă în larg şi avea nevoie să se descarce.

Cooper dădu din cap.

— V-aţi certat?

— Un pic. Ashley clătină din cap. Câteodată îmi urăsc părinţii.

Poate că a te plânge de familia ta nu era cea mai bună cale de a atrage un băiat, dar Ashley avea pur şi simplu nevoie de cineva căruia să-i vorbească în momentul acela.

— Şi părinţii mei devin, uneori, foarte supărători. Iar eu nici măcar n-o văd prea des pe mama, îi spuse el, cu o notă de melancolie în glas.

Ashley dădu din cap, urmărind absentă pescăruşii care se cufundau şi plonjau în apă. Părinţii lui erau probabil întocmai ca ai ei, prea bogaţi ca să le pese.

— Sperasem să scap un pic de ei, anunţă ea, oarecum melodramatic. Tu nu simţi că totul – făcu un semn cuprinzător spre golful de dinaintea lor – e uneori prea mult, pur şi simplu?

— Categoric. Zâmbi din nou şi apoi începu să se îndepărteze pe doc. Ai grijă! îi strigă el.

Ea se uita la farul din depărtare şi nu băgase de seamă că el pleca.

— Stai puţin! strigă ea. N-avea de gând să-l lase pe Domnul Sexy Iaht Club să scape *atât* de uşor. Tu… tu locuieşti pe-aici sau ceva?

— Da.

Cooper dădu din cap, arătând în direcţia opusă casei lui Ashley.

— Mă gândeam, zise Ashley, simţindu-se dintr-odată foarte emoţionată.

Şi de când era atât de emoţionată în preajma băieţilor? Ea îi făcea pe băieţi să se simtă emoţionaţi, nu invers.

— Vreau să spun… nici măcar nu ştiu dacă eşti liber sau mă rog. Dar eu, cum să spun, dau o petrecere? De ziua mea? Ai vrea să… vreau să spun, peste vreo două săptămâni. Petrecerea, vreau să spun.

Ce-o apucase? De ce vorbea aşa – făcând din fiecare propoziţie o întrebare, când erau de fapt

afirmaţii, şi nefiind în stare să rostească întrebarea pe care voia să i-o pună?

Dar nu era nevoie să se îngrijoreze. Cooper părea să îi priceput esenţa.

— Desigur, dădu el din cap.

Abia după ce Cooper îi luă din nou ochii cu zâmbetul lui ameţitor, abia după ce se pierdu, cu mers săltat, în asfinţit, abia după ce Ashley legă din nou parâma şalupei şi porni către port, îşi aminti un amănunt crucial.

Petrecerea ei era anulată.

Of. Deci poate c-ar trebui să se întoarcă acasă şi să-i spună mamei sale că, după multă şi atentă chibzuinţă, petrecerea mai mică, mai intimă pe care o propusese Matilda era acceptabilă, la urma urmelor. Deci poate că n-aveau să fie tigri sărind prin cercuri, nicio intrare pe un scuter Vespa, spre deliciul asistenţei, niciun tort aniversar ca un cort de circ de doi metri înălţime.

Dar poate c-o să fie ceva mai bun de-atât. Un oaspete foarte important, foarte frumos.

Nu puteai invita un tip la o petrecere dacă nu era nicio petrecere, nu-i aşa?

8
E ZIUA EI SAU SĂPTĂMÂNA EI? PENTRU ASHLEYS, O SĂRBĂTORIRE NU E NICIODATĂ DE AJUNS

Lili deschise uşa de sticlă a restaurantului Blowfish Sushi şi zâmbi recepţionerei îmbrăcată în negru. Ăsta da local – gata cu localurile mizere weekendul *ăsta;* şi gata şi cu întrebări încuietoare enervante de la eleve la şcoli inferioare. Max era un dulce, dar uneori Lili avea serioase îndoieli în privinţa gusturilor lui. El ar fi considerat probabil că Blowfish Sushi era exagerat de elegant şi pretenţios. Dar ce gândea Max nu conta de fapt. Nu în această seară aparte de duminică, oricum.

— Am o rezervare pentru patru persoane, îi spuse Lili amfitrioanei. Pe numele de Ashley Li.

— O persoană din grupul dumneavoastră este deja aici, domnişoară Li.

Fata purta un mini cu adevărat drăguţ şi sandale gladiator. Când Lili avea să fie mare, avea să conducă un club de noapte al ei, iar ăsta era *exact* genul de costum pe care o să-l poarte când o să verifice localul, în fiecare seară, ca să se asigure că totul era perfect.

— Urmaţi-mă, vă rog.

Lili o zări pe A.A. la masa favorită a celor trei Ashley, în spatele restaurantului, aproape de barul sushi lăcuit negru cu scaunele lui înalte roşii şi de uriaşul acvariu cu peşti exotici. Restaurantul ăsta avea SdA pentru grupul Ashleys, aşa că era alegerea perfectă pentru unul dintre evenimentele lor rituale – înmânarea cadourilor de dinainte de ziua de naştere. Era o seară din timpul şcolii, dar chiar şi intransigenţii ei părinţi înţelegeau importanţa unui asemenea eveniment şi făceau o excepţie.

— Bună, frumoaso! zise Lili, lăsându-şi poşeta de seară sidefie pe cel mai apropiat scaun gol şi întinzându-se s-o sărute prin aer pe A. A..

Chiar şi aşezată, A.A. părea lungă şi slabă în salopeta ei de mătase neagră L.A.M.B., care probabil arăta bine numai pe două persoane din lume – Gwen Stefani şi A.A..

— Bună, frumoaso! răspunse A.A.. Ce bine te prinde culoarea asta!

— Mersi.

Lili ştia că nu erau doar laude de complezenţă – şi ei îi plăcea noua sa toaletă. O convinsese pe mama ei s-o ia şi pe ea la New York weekendul trecut, şi Lili îşi trăsese o nouă rochie superbă Thakoon, chiar din salonul de expoziţie.

— Bună, fetelor!

Îşi ridicară privirile şi o văzură pe Lauren venind glonţ spre masă, urmată de un băiat care ducea o cutie aurie imensă, cu o fundă uriaşă pe ea.

— Bună, frumoaso! răspunseră în cor A.A. Şi Lili, făcând-o pe Lauren să roşească.

Lili se aplecă spre ea s-o sărute pe ambii obraji – fără să-i atingă, bineînţeles, pentru că nimeni n-ar fi vrut să fie mânjită cu roşu de buze pe faţă. Lauren era atât de dornică să fie salutată, că îşi lovi nasul de al lui A.A..

Lili nu ştia ce să creadă, dacă era înduioşător sau jalnic modul în care Lauren încă nu se simţea în largul ei ca o Ashley. Poate că totuşi nu era atât de surprinzător. Lauren era nouă în rolul ăsta, pe când celelalte trei Ashley erau de ani buni regine în Şcoala Domnişoarei Gamble. Uneori avea impresia că se *născuseră* suverane.

— Îl ştiţi pe Christian, nu-i aşa, fetelor? întrebă Lauren, roşind şi mai tare când îl prezentă pe tipul înalt, blond şi chipeş de lângă ea, care aşeză cadoul pe un scaun liber.

— Oh, da, ne-am întâlnit la Lauren, săptămâna trecută, nu-i aşa? întrebă A.A., prietenoasă.

Dar Christian păru derutat.

— Nu prea cred, zise el, cu un zâmbet nedumerit.

— Nu, sigur ne-am cunoscut – tu şi Lauren tocmai vă întorseserăţi de la…

Lui A.A. i se stinse restul frazei pe buze, căci abia atunci observă că, în spatele lui, Lauren clătina din cap atât de viguros încât era pericol să-i cadă cerceii din urechi.

Lili încercă să-şi ascundă un zâmbet. În mod evident, A.A. se gândea la celălalt iubit al lui Lauren. Îl măsură pe Christian din creştet până-n tălpi. Îl cunoscuse şi ea pe Alex, săptămâna trecută, dar şi acesta de acum era categoric un băiat frumos. Fata asta devenise clar populară.

Lauren îşi sărută prietenul de la revedere şi se aşeză lângă Lili.

— Ashley a venit? întrebă ea.

În seara asta îi dăruiau lui Ashley Marele Cadou, păstrând cadourile mai mici pentru ziua ei propriu-zisă, iar cea de-a treia rundă de cadouri pentru noaptea petrecerii ei. Obiceiul acesta fusese stabilit din clasa a patra şi singurul lucru diferit era faptul că era şi Lauren de faţă. Lauren era atât de încântată că fusese inclusă, încât se oferise voluntar să-i cumpere ea însăşi lui Ashley cadoul de ziua ei.

Lili se gândi că Lauren încerca probabil să se răscumpere pentru faptul că se purtase absolut bizar în ultima vreme – abia de mai lua prânzul cu ele şi părea să aibă câte o întâlnire, o programare sau nişte ore suplimentare în fiecare zi. Şi nu mai departe de ieri o luase practic la fugă când Lili o văzuse la Gino's. Lili obţinu-se o dispensă specială ca să iasă din campus să cumpere nişte gogoşi pentru şedinţa Consiliului de Onoare. Rămăsese surprinsă s-o vadă pe Lauren acolo, în local, şi chiar mai surprinsă când Lauren o ştersese cât de repede putuse în direcţia opusă. Ce-o fi avut fata

asta? Că doar Lili n-avea să-i trântească o scădere a notei la purtare. Erau prietene.

— Ar fi bine să semnezi felicitarea, îi aminti A.A., când Lili se aşeză mai comod pe scaun, vârându-şi poşetuţa între spatele ei şi scaun, cum făcea întotdeauna mama sa. Ashley o să apară dintr-o clipă într-alta.

— I-am rugat s-o deseneze exact cum ai spus tu, îi zise Lauren, scoţând un plic marmorat din sacoşa de cumpărături de la picioarele ei.

— Ai fost la localul veneţian?

Lili cercetă cu atenţie plicul. Era prima dată când lăsa sarcina asta în grija altcuiva.

— Le-ai cerut hârtie pictată manual?

Lauren dădu din cap, legănându-şi pletele lungi, castanii.

— Şi le-am cerut să folosească treisprezece culori diferite în marmorare, pentru că e a treisprezecea aniversare a lui Ashley.

Lauren zâmbea fericită. Apoi deodată îi căzu faţa.

Lili întoarse capul să privească înjur. Ce se întâmpla? La uşă era o fată de la şcoală, una dintre acele nimeni – Sadie nu-ştiu-cum, care se întorsese de curând de nu ştiu unde… ah, da, Lili îşi aminti.

— Ia uite! Aia nu e Muci Graham? îi dădu Lili un cot lui A.A. Şi zâmbi cu superioritate.

— Oh, ssst! râse A.A..

Lauren nu se alătură chicotelilor, ci se uita la Sadie cu o expresie şocată.

A.A. o studie pe Sadie mai atent.

— Ştii ceva, arată schimbată.

— Da, fără uniforma aia oribilă chiar arată normal, încuviinţă Lili.

Fetele Ashley descoperiseră că şmecheria de a arăta bine consta în a-şi accesoriza uniforma până la extrem, astfel încât s-o forţeze să le vină bine. Faptul că purta un top simplu, negru, şi jeanşi albaştri, şi că avea părul dat pe spate făcuse minuni în înfăţişarea lui Sadie.

Sadie se pregătea să părăsească restaurantul împreună cu familia ei, dar se întoarse şi privi ţintă spre masa lor. Apoi începu să se apropie de ele.

— Eu trebuie, of… trebuie să mă duc la baie! declară Lauren, făcându-şi drum pe lângă Lili şi grăbindu-se la toaleta doamnelor.

Când Sadie ajunse la masa lor, păru derutată.

— Te putem ajuta cu ceva? întrebă Lili, nu pentru că voia să fie nepoliticoasă, dar, serios acuma, cine o invitase pe ea?

— Nu! Sadie clătină din cap. Se uită lung la scaunul gol al lui Lauren şi clipi des. Hm!

Lili şi A.A. ridicară din umeri una la alta când Sadie plecă. Lauren se întoarse la masa lor după ceea ce păru un timp neobişnuit de lung.

A.A. luă o gură din sake-ul neînceput dintr-o ceaşcă micuţă, albastră ca bolta cerului.

— Grăbeşte-te, Lili – a venit!

Lili puse repede capacul stiloului de aur pe care i-l întinsese Lauren şi băgă din nou felicitarea în plic. Fără îndoială, Ashley venea către ele cu paşi de VIP, arătând ca un filon de aur. Părul ei blond era lăsat liber, mai puţin o codiţă împletită de jur-împrejurul capului ca o bentiţă, prin care îşi trecuse o panglică subţire cu fir de aur. Purta o rochie de mătase în mai multe straturi, stil grecesc, despre care le informă că era vintage şi Halston. Trebuie că pierduse toată ziua g1tindu-se – nu era de mirare că în ziua aceea chiulise de la şcoală.

— Mama s-a întâlnit cu Rachel Zoe la prezentarea de modă cu celebrităţi în scopuri caritabile de luna trecută, le spuse Ashley, după obligatoriile sărutări duble. Şi Rachel i-a spus că asta ar fi perfectă pentru mine.

— Şi a avut dreptate, rânji A. A..

— Arăţi ca un star de cinema, încuviinţă Lauren,

Lili făcu un efort să nu-şi dea ochii peste cap. De ce trebuiau A.A. şi Lauren să fie întotdeauna aşa nişte pupincuriste când era Ashley prin preajmă? Oare deja uitaseră de AshleyRank? Poate

că Lili ar trebui să el aducă aminte cine purta de fapt coroana.

Luă cutia uriaşă depusă pe scaunul lui Ashley şi o ridică pe masă, în vreme ce Lauren dădea repede la o parte ceştile fragile de sake.

— Pentru mine? exclamă Ashley, mimând surpriza.

Se strecură pe scaunul ei şi bătu darabana în cutie cu unghiile ei date cu ojă aurie.

— Am luat asta la mine, zise Lauren, oferindu-i un deschizător de scrisori din ceramică, să te poţi uita la felicitare fără să-ţi strici unghiile.

— Ce drăguţ!

Ashley era fără îndoială într-o dispoziţie prietenoasă în seara asta. Lili rămase uimită de cât de mult stătu uitându-se la felicitare, numărând diferitele culori din imitaţia delicată de marmură şi citind mesajul elegant caligrafiat („Celei mai frumoase dintre toate") cu voce tare, de mai multe ori. Asta era cam ciudat. De regulă, Ashley termina cu felicitarea în zece secunde pentru că abia aştepta să deschidă cadoul.

— Nu vrei să vezi ce e în cutie? întrebă A.A..

Expresia ei nedumerită sugera că şi ea era foarte surprinsă. Asta era noua, modesta Ashley-de-pe-locul patru?

— Bineînţeles.

Ashley oftă, tăind cu grijă hârtia de ambalaj cu deschizătorul de ceramică. Lili murea de nerăbdare să-i vadă faţa când avea să deschidă cutia. Lauren cumpărase cadoul de la Neiman Marcus, dar ideea fusese a lui Lili şi Lili era cea care sunase la magazin, dând instrucţiuni precise.

— O să-ţi placă, o asigură Lauren.

Ashley dădu la o parte straturile de hârtie de mătase marmorată şi făcu ochii mari.

— Cât de… cât de *oportun*!

Îşi băgă mâinile în cutie şi scoase o cască de motociclist aurie, cu iniţiala A bătută în cristale.

— E pentru Vespa ta! strigă veselă A.A..

Toate ştiau exact ce avea să primească Ashley de ziua ei.

— E Chanel! adăugă Lauren. Făcută pe comandă!

— Îmi place la nebunie, zise Ashley, ridicând-o în dreptul ochilor şi zâmbind.

Lili se uită la ea pieziş – Ashley era neîndoielnic foarte potolită în seara asta. În mod normal, la un cadou ar fi avut una din două reacţii.

Dacă nu i-ar fi plăcut – pentru că nu era ceea ce aştepta se, sau pentru că obiectul respectiv nu mai era suficient de „ultimul răcnet”, sau pentru că tocmai văzuse o fotografie a cuiva ca Chauncey Raven, popstarul asaltat de media care pierduse recent custodia celor doi copii ai săi, purtând exact acelaşi lucru – Ashley ar fi făcut de obicei o mutră bosumflată, le-ar fi mulţumit cu o voce slabă, gâtuită, şi ar fi pus imediat cadoul înapoi în cutia sau geanta lui.

Dacă i-ar fi plăcut – pentru că era ce le spusese ea să-i cumpere, sau pentru că tocmai văzuse fotografia cuiva ca Sloan Hess, manechinul britanic mult prea la modă şi mult prea slăbănog, purtând exact acelaşi lucru – atunci ar fi ţipat de bucurie şi s-ar fi asigurat că tot restaurantul îl putea vedea. Însă acum nu făcuse niciunul dintre lucrurile astea. Se purta doar ca orice persoană normală atunci când primeşte un cadou. Şi asta o făcu pe Lili foarte, foarte suspicioasă. Ceva *trebuie* să se fi întâmplat.

— Şi cum stai cu toate aranjamentele pentru petrecere? întrebă A.A., după ce Ashley puse în sfârşit casca la loc în cutie şi cutia sub scaunul ei, iar un platou oval cu un rulou dragon extra-lung (făcut cu treisprezece ingrediente, cum se osteni să sublinieze Lauren) fusese aşezat pe masă, între ele.

— Oh, ştiţi voi, zise Ashley, gesticulând voioasă cu beţişoarele chinezeşti. Mona Mazur are grijă de aproape totul.

— Ce-aţi hotărât în privinţa costumelor monocicliştilor? întrebă Lauren.

Discutaseră asta îndelung, cu câteva zile în urmă la prânz, dar Lauren pierduse toată conversaţia – i se făcuse rău pe drumul spre sala de mese şi trebuise să-şi petreacă pauza de prânz stând întinsă într-o cameră întunecoasă, la infirmerie. Încă o adunare de prânz la care lipsise, săptămâna aceea. Nu era de mirare că rămăsese atât de mult în urmă.

— Oh, ştii şi tu. Nu contează. Ashley ronţăi din bucăţica de rulou dragon strânsă între beţişoarele ei. Voiam să vă spun şi vouă – am întâlnit cel mai frumos băiat la docuri, ieri după-amiază, după ore. Îl cheamă Cooper şi este absolut adorabil. Şi este cu totul vrăjit de mine!

— L-ai invitat la petrecere? vru să ştie A.A..

Ashley dădu din cap.

— Îm-hm. Şi e înalt, mult mai înalt decât Tri.

— Asta n-ar fi prea greu, pufni A.A. cu dispreţ.

— Câţi ani are? întrebă Lauren, luând o bucată gigantică de rulou dragon, din care căzu jumătate din miez pe faţa de masă.

— Pare să fie de vârsta noastră. Am uitat să-l întreb la ce şcoală merge – deh!

Lili se ocupă de mâncarea de pe farfurioara ei pătrată neagră, scoţând expertă cu beţişoarele o felie rătăcită de ghimbir. Ashley turuia fără încetare despre tipul ăla nou, dar părea să nu-i convină să vorbească despre petrecere, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Şi nu era singura chestie ciudată la ea în seara aceea.

— Ce ziceţi? întrebă Ashley, arătându-le un model de invitaţie la petrecere.

Îi ocoli ochii lui Lili când ridică bucăţica de hârtie.

— Sunt atât de drăguţe! zise Lili, încercând să-şi ascundă surprinderea.

Spunea adevărul. Invitaţiile erau şic – foarte decorative şi gen anii cincizeci, cu siluete reprezentate dansând în jurul unui gramofon.

Observă că Ashley le cumpărase de la Papetăria lui Kate şi că invitaţiile erau făcute dintr-o hârtie cu textură frumoasă şi cu peceţi în relief pentru fiecare plic.

Ashley avea un gust fantastic – nimeni nu i-ar fi putut contesta asta. Dar ţinând cont de toate planurile extraordinare pentru petrecere de care Ashley tot vorbise în ultimele două săptămâni, Lili se gândise că invitaţiile aveau să fie mult mai speciale. Se aşteptase la ceva uluitor şi făcut pe comandă, nu la o cutie cu invitaţii gata tipărite. Nici măcar n-aveau o temă de circ!

— Deci cum sunt StripHall Queens? întrebă Lauren, luând o înghiţitură din „ginul tonic” cu lămâie (ginul avea un adaos de bere de ghimbir). Ai reuşit să te întâlneşti cu ele?

— Şi Cirque du Soleil o să vină cu show-ul „Zumanity” sau „0”? se interesă A.A..

Ashley păru pe moment încurcată, dar mai înainte să le poată răspunde la întrebări, toate luminile din restaurant se stinseră, iar din boxe începu să se reverse o temă orchestrală amplă, intersectată cu ultimul hit al celor de la StripHall Queens, „Linge-mă! Mănâncă-mă! Sunt prăjitura ta!” Un tort care sfârâia şi scotea scântei luminoase fu adus la masa lor.

Tortul era făcut dintr-o bilă de vată de zahăr roz, ornată cu treisprezece artificii. Arăta ca o superbă bombă roz. Pe fază, Lili dădu tonul grupului Ashleys, pentru versiunea lor de *Mulţi ani trăiască.* („Mulţi ani să trăieşti. În locul potrivit, la Nobu, eşti. Ca Mary-Kate şi Ashley, şi Lindsey Lohan, străluceşti.”)

— La mulţi ani, frumoaso! zise Lili, întinzându-se să o strângă în braţe pe Ashley şi s-o sărute.

OK. poate că uneori o ura niţel pe Ashley pentru că întotdeauna trebuia să fie ea numărul unu, chiar şi atunci când anumite bloguri decretaseră altceva, dar era ziua ei şi Ashley încă era cea mai bună

prietenă a ei. În definitiv, o iubea pe nesuferita asta.

— Pune-ţi o dorinţă! o îndemnă A.A., în vreme ce Lauren făcea fotografii peste fotografii cu camera ei digitală.

Ashley închise ochii şi stinse flăcările. Când deschise iarăşi ochii, îi scânteiau de fericire.

— Fetelor, sunteţi grozave!

Lili suspină. Ashley merita tot ce i se întâmpla.

9
ASTA-I PROBLEMA CU PRIETENII DE ODINIOARĂ: VOR SĂ FACEŢI ACELEAŞI LUCRURI DE ODINIOARĂ

Lauren se uită peste umăr. De când se întorsese Sadie la Şcoala Domnişoarei Gamble, făcuse febră la muşchii gâtului de cât se uita în jur căutând să se ferească de fetele Ashley. Şcoala se încheiase pe ziua aceea, iar Sadie insistase să mai rămână împreună după ore cum făcuseră mereu înainte. Sadie voia să vadă faimoasă reşedinţă Page şi n-ar fi acceptat niciuna dintre scuzele lui Lauren.

Ghinion pentru Lauren – era chiar ziua când gaşca Ashleys plănuise o ieşire la cumpărături de proporţii ca să se pregătească pentru petrecerea lui Ashley. Oricât încercase, Lauren nu reuşise să-şi descurajeze vechea prietenă, aşa că le rugase pe fete s-o ierte că nu le însoţea la dezmăţul cumpărăturilor, spunându-le că mama ei voia să vină acasă s-o ajute să aleagă o schemă de culoare pentru aripa cea nouă.

Bineînţeles, ca să nu se dea de gol faţă de cele trei Ashley, trebuia s-o urce pe Sadie în maşină şi să dispară din vedere cât mai curând posibil. Acuma, unde era Dex? Ai crede că un tip care n-are prea multe de făcut în afară de-a o duce pe ea cu maşina de colo-colo ar fi putut să fie punctual măcar o dată.

Lauren îşi lungea gâtul spre stradă, dorindu-şi să vadă Bentley-ul apărând, şi apoi şi-l răsucea în direcţia opusă, spre porţile şcolii, de grija celor trei Ashley.

— De ce te tot uiţi înapoi? întrebă Sadie.

Lauren nu-i răspunse, simţind un fior rece de spaimă când zări sclipind în soare noua brăţară Cartier a lui Ashley. Cele trei fete tocmai treceau

pe lângă terenul de joacă şi aveau să fie chiar la porţile din faţă într-o clipă. Or s-o prindă cu Sadie! Dacă măcar…

— Dex!

Bentley-ul argintiu apăru în vârful dealului, iar Lauren o apucă de mână pe Sadie şi o târî spre maşină. O înghesui pe Sadie pe bancheta din spate exact când cele trei Ashley apărură la poartă. Lauren trânti portiera.

— Dă-i drumul!

— Ce-i atâta grabă? întrebă Dex, supărat. Mai uşor cu echipamentul din dotare, OK, Page?

Dacă Sadie era supărată că fusese îmbrâncită în maşină, n-o arătă. Era prea ocupată să se holbeze la Dex. Dacă-i posibil, Dex era chiar şi mai frumos când se încrunta! Nu era nicicum genul lui Lauren – era mult mai mare decât ea şi prea mult ca un frate ca să ia în calcul o asemenea idee – dar putea vedea efectul pe care îl avea asupra tuturor celorlalte fete pe care le cunoştea.

Bănuia că şi A.A. fusese serios îndrăgostită de el mai devreme semestrul ăsta. Guinevere Parker chiar o întrebase pe Lauren dacă i-ar putea lua un interviu lui Dex pentru revista şcolii, ca o parte a unui reportaj, chipurile, despre problemele de parcare în timpul orelor de vârf din Nob Hill.

— El *cine* e? şopti Sadie, ciupind-o pe Lauren. E superb!

Lauren îşi dădu ochii peste cap, observând că Sadie se uita la Dex ca hipnotizată.

— Dex, ea e prietena mea, Sadie. Sadie, el e Dex. Şoferul meu. Şi internul tatălui meu, un geniu al computerelor… şi aşa mai departe.

— Bună, sexy Sadie, o salută glumeţ Dex de pe scaunul din faţă, făcând-o pe Sadie să freamete de încântare.

— Are vreo prietenă? întrebă Sadie, când ajunseseră la reşedinţa Page şi ieşiseră din maşină.

— Ăăă, da. Şi ea e cu vreo zece ani mai mare decât noi, îi spuse Lauren.

Era un pic supărată pe Sadie că insistase să petreacă împreună tocmai ziua de azi din toate zilele. Nu renunţase deja Lauren să mai stea la cea mai importantă masă, la prânz, în fiecare zi, numai pentru ea? Desigur, Sadie n-o ştia, dar asta n-o făcea pe Lauren mai puţin arţăgoasă.

Petrecerea timpului cu Sadie era la fel ca înainte. Numai că Lauren avea doisprezece ani acum, nu nouă. Nu voia să mai facă toate lucrurile pe care obişnuiau să le facă. Lauren se gândea cu jind la ieşirea la cumpărături pe care o pierdea în momentele acelea. Adică poate că Ashley avea să acapareze toate hainele cele mai frumoase şi să monopolizeze tot personalul vânzător din magazine, dar în mod sigur fetele aveau să-şi aleagă toalete asemănătoare pentru petrecere, iar ea avea să rămână din nou pe dinafară.

Ei, bine. Prea târziu acum. După-amiaza asta era dedicată numai lui Sadie.

— Sadie! Bine ai venit înapoi!

Trudy Page stătea în faţa uşilor duble de la intrare, cu câte un pahar de suc de rodii proaspăt în fiecare mână. Ar fi fost mai bine dacă mama lui Lauren nu şi-ar fi asortat costumul Cavalli la sucul de rodii, pentru că Sadie păru un pic speriată de apariţia în roşu strălucitor care le aştepta când urcau împreună treptele de piatră.

Nu era prima oară, de când fusese primită în grupul celor trei Ashley, când Lauren se simţi cuprinsă de o neplăcută senzaţie de stânjeneală din pricina gustului mamei sale într-ale modei, urmat de un val de vinovăţie. Mama ei era atât de bine intenţionată şi nu voia decât ca Lauren să fie fericită. Trudy încă nu trecuse peste entuziasmul de a fi super bogată; nu era vina ei, de fapt. Singurul lucru de care mai avea nevoie erau câteva prietene ca fetele Ashley ca s-o pună pe direcţia cea bună şi s-o înveţe ce să nu cumpere.

Stai puţin. Lauren chiar se gândea la cele trei Ashley ca la prietenele ei? Treaba asta cu agentul

dublu devenea un pic mai complicată decât crezuse ea.

— Scumpo, mă bucur atât de mult că te revăd, zise Trudy, poftind-o pe Sadie cea cu gura căscată în casa lor vastă, aerisită.

Era toată numai pereţi uriaşi de sticlă şi mobilier minimalist modern de la jumătatea secolului, în partea din faţă, dar în stil mediteranean în partea din spate, totul completat cu o curte cu colonade, care dădea spre cea mai exclusivistă parte a portului cu vase private.

Serghei, tatăl ei fost universitar, ceruse o bibliotecă tradiţională tip cameră de lucru, iar mama ei avusese inspiraţia s-o decoreze ca pe un conac de baron scoţian, folosind pânze de doc Burberry vechi (adică din sezonul trecut) pentru draperii şi discuri tăiate din sticle scoţiene vechi de două sute de ani pentru a construi o măsuţă-vitraliu de cafea. Însă camera preferată a lui Lauren era în partea de sus, cea mai cool din toată casa, chiar dedesubtul perimetrului de aterizare al elicopterelor, unde pereţii erau albi, singurul mobilier erau fotoliile-saci uriaşe de piele ciocolatie, iar comenzile pentru sistemul stereo Bose erau ascunse în scândurile podelei cenuşiu-albicioase.

O conduse pe vechea ei prietenă de-a lungul celor trei coridoare lungi, pardosite cu gresie, până la dormitorul ei, Sadie venind în urma ei ca un căţeluş nerăbdător.

— N-am mai văzut niciodată o casă ca asta, răbufni Sadie.

Uniforma ei verde ecosez arăta mai stingheritoare şi mai nepotrivită ca niciodată şi, pe cuvânt, şi Sadie era la fel de stingherită şi de nepotrivită ca şi hainele ei.

— Voi chiar aţi dat lovitura!

Lauren se crispă puţin şi îşi dori ca Sadie să nu fie atât de necioplită.

Sadie se plimbă prin dormitorul pe două etaje al lui Lauren, cu ochii ei albaştri decoloraţi gata să-i sară din orbite. Se aruncă pe patul uriaş de puf al lui Lauren, sărind în sus şi-n jos ca un copil mic, şi apoi ridicându-se brusc ca să dea fuga la şifonierele cu uşi de oglindă care îmbrăcau tot peretele din spatele camerei.

— E ca… e ca un palat! chiţăi ea, zgâindu-se la reflexia proprie într-una dintre uşile-oglindă. Sus ce e?

— Oh, doar… ştii tu, ridică Lauren din umeri.

Îi plăcea camera ei şi era cumva uimită de ea însăşi, însă era ceva foarte neplăcut în reacţia lui Sadie ca de copil în magazinul de dulciuri.

— Ar putea locui o familie întreagă aici sus! Sadie tropăise pe scara circulară până la spaţiul de sus, de dormit şi de joacă, al camerei. Dumnezeule! Chiar ai putea - sunt, păi, patru paturi aici sus!

Lauren hotărî că nu era momentul să-i spună lui Sadie despre petrecerea în pijama cu cele trei Ashley ţinută aici, mai devreme în semestrul acela, motivul pentru care Trudy pusese să se construiască special paturile-cuşetă din cedru roşu. Oricum, Sadie îşi îndreptă atenţia către modulele cubice pline cu cărţi, jucării şi jocuri.

— Putem juca şi noi ceva? Ai Monopoly?

— Nu.

Lauren simţi că se încruntă. Asta nu era bine. Sadie era atrasă de toate lucrurile copilăreşti. De ce nu voia să se uite prin şifonierul lui Lauren, ca orice fată normală de clasa a şaptea care se respecta? Poate că Sadie avea nevoie de un imbold în direcţia cea bună.

— Vrei să probezi nişte pantofi de-ai mei? Cred că avem aceeaşi măsură, iar eu am vreo douăsprezece perechi. Unii sunt încă nepurtaţi.

Lui Sadie îi căzu faţa.

— Nu putem juca nişte jocuri? Urăsc să merg să cumpăr pantofi. Mama mă *obligă* să merg la

începutul fiecărui an şcolar şi încă nu mi-am revenit din ultima incursiune.

— Ştiu! Ce-ai zice de o şedinţă completă de machiaj? Ar trebui să-mi vezi baia.

Lauren o luă în jos pe scară, sperând că Sadie venea după ea. Telefonul începu să zbârnâie. Lauren îl luă, plină de speranţă. Poate că una dintre Ashley avea ceva spumos să-i povestească. Poate că o suna Lili ca să bârfească despre motivul pentru care Ashley fusese vai-atât-de-misterioasă în legătură cu petrecerea ei, sau o suna A.A. ca să se plângă de planul nebunesc al lui Lili de-a merge cu cortul. Poate că era chiar Ashley, care suna să-i mulţumească lui Lauren, încă o dată, pentru că-i luase acel cadou fabulos.

Orice era mai bine-venit decât Sadie, zburdând sus, în cameră, ca o fetiţă scăpată într-un magazin de jucării. Lauren îşi notă în minte să dea jocurile alea, majoritatea încă în ţiplă şi noi-nouţe, de pomană.

— Alo? răspunse Lauren.

Era Ashley, care întreba dacă Lauren terminase treaba cu mama ei şi dacă se puteau întâlni la butic *tout de suite.*

— Pierzi toată distracţia, gânguri Ashley.

Poate că Ashley voia doar un public mai larg în timp ce proba cele cinci toalete ale sale. Poate că voia să mai fie cineva care să-i spună că arăta minunat în orice ar fi îmbrăcat. Nu conta.

Lauren închise telefonul şi luă rapid o decizie. Se întoarse către Sadie, cu zâmbetul prea-dulce pe care văzuse că-l oferea Ashley oamenilor când voia ca ei să facă vreun lucru despre care ştia că ei n-ar fi vrut să-l facă.

— Ascultă, m-a sunat tata, şi cumva am uitat că i-am promis c-o să trec eu să iau ceva pentru mama pe care l-a comandat el de la Graff.

Doamne, era atât de uşor să minţi odată ce-ţi intrase în obicei!

— Zău? întrebă Sadie, arătând total dezamăgită. Dar am adus-o pe Felicity! zise ea, scoţând o păpuşă California Girl din geanta ei exagerat de mare.

— Data viitoare, îţi promit. Apoi spuse cuvintele magice care – era sigură – aveau să anihileze orice fel de proteste din partea lui Sadie: Nu-ţi face griji. Te poate conduce Dex acasă.

1O
A.A. DESCOPERĂ ÎNŢELEPCIUNEA CARE SE NUMEŞTE BEYONCÉ

Pe A.A. n-o deranja sa joace fotbal pe ploaie şi în noroi, dar într-o după-amiază urâtă ca asta, majoritatea celorlalte fete din liga ei ad-hoc aduseră diverse scuze ca să nu apară la meci pe Jackson Playground. În mod normal, asta ar fi călcat-o pe nervi, dar, după cum se dovedi, şi ea avea altceva de făcut, oricum.

Seara trecută, la cină, Lili o convinsese pe Ashley să meargă la cumpărături după orele de şcoală pentru toaletele pentru petrecerea ei. Lili stăruise că fetele Ashley trebuiau să facă asta împreună ca să fie sigure că ţinutele lor se vor asorta perfect. În plus, Ashley vorbea de secole despre nevoia de a avea cinci rochii diferite. Nu mai erau decât vreo câteva săptămâni până la petrecere. Trebuiau să înceapă să cumpere *acum.*

Ashley făcuse nazuri la început, ceea ce fusese neaşteptat. Lili avea dreptate, Ashley se purta un pic cam ciudat în privinţa petrecerii ei. Dar odată ce ajunseră la magazine, Ashley redeveni fata înnebunită după cumpărături dintotdeauna.

Se schimbaseră de uniforme la şcoală şi erau în centru la trei şi jumătate, iar pe la patru A.A. obosise să tot probeze haine. Celelalte fete nu păreau niciodată sătule de asta, dar se hotărau mult mai greu decât A.A. – ea găsise o rochie grozavă în primele douăzeci de minute! Una roz foarte sexy cu imprimeu leopard – cam excentrică pentru ea, dar lui A.A. îi plăcea cât de stridentă era. Mama ei spunea întotdeauna că nu era nimic mai plictisitor decât bunul gust.

Aşa că acum stătea prăbuşită pe o sofa de velur ivoriu, trimiţând mesaje pe telefon, ascultând

ritmul muzicii de fundal din magazin şi privind cum Ashley şi Lili tot intrau şi ieşeau din cabinele de probă, cerându-i părerea.

Îşi întoarse iar atenţia asupra iPhone-ului său. Mesaj nou: Ned voia să vină acasă. Tocmai cumpărase ultima versiune a jocului Dark Void pentru Wii-ul său, ceva de care fusese obsedat toată săptămâna. A.A. oftă – ea se confrunta cu o altfel de obsesie în clipa în aceea, şi anume competiţia acerbă într-ale modei dintre Ashley şi Lili, runda cinci sute şaizeci şi patru.

Fetele astea două nu vedeau niciodată o rochie pe care să nu vrea imediat să şi-o smulgă una din mâinile celeilalte şi s-o pretindă pentru ea însăşi. Amândouă ieşeau din cabine în acelaşi moment, punând-o pe A.A. să fie – ca de obicei un arbitru al modei.

— Asta e mult prea asemănătoare cu rochia de pe mine, îi spuse Ashley lui Lili, încruntându-se la cascada de volane de pe Lili. Doar nu vrei să arăţi ca o imitatoare, nu?

— Dar ciocolatiul arată cu mult mai frapant pe mine, nu crezi, A.A.?

De când fusese declarată numărul unu pe AshleyRank, Lili nu se lăsa bătută fără luptă.

— Eu cred că rochiile sunt destul de diferite, zise A.A., dar îşi dădu seama că Ashley nu era convinsă.

Ashley trăgea de dantela volanelor rochiei sale, cu o expresie nemulţumită înnegurându-i faţa.

— Şi, oricum, Ash – tu o să porţi asta numai o jumătate de oră, nu-i aşa? Nu contează dacă o să arate *cumva* asemănătoare cu rochia lui Lili.

— De fapt, *cumva* chiar seamănă, se răsti Ashley. Se ridică pe vârfuri şi se uită la reflexia ei în oglinda ce-o arăta în întregime, fixată de un perete. E petrecerea mea, la urma urmelor!

— Da, zise Lili cu un suspin, adunându-şi părul negru-corb într-o coadă de cal şi răsucind-o în faţa oglinzii, verificând decolteul rochiei. Ce se

întâmplă cu petrecerea, mai exact? Vreo nouă schimbare?

— Nu. De ce, ar trebui să fie vreuna?

Ashley se întoarse pe un călcâi încălţat în ciorapi şi intră înapoi în cabina de probă, smucind draperii de catifea şi închizându-se înăuntru.

Lili ridică o sprânceană spre A.A., de parcă ar fi zis *Ce ţi-am spus eu?* Pe drumul de întoarcere de la restaurant, cu o seară în urmă, Lili o întrebase dacă ea nu observase nimic ciudat în comportamentul lui Ashley. A.A. ridicase doar din umeri, dar acum, că avusese timp să se gândească, i se păru că probabil Lili avea dreptate.

Ashley se arăta cam prea misterioasă. Poate că pur şi simplu se plictisise să tot vorbească despre detaliile petrecerii. Sau poate că, mai probabil, nu voia să ştie nimeni de unele megasurprize pe care le plănuise. Nici măcar celelalte Ashley. Pfui! A.A. îşi încrucişă picioarele lungi şi ridică din nou IPhone-ul. Ashley n-avea decât să-şi ţină secretele. Câtă vreme unul dintre acestea nu era „Ashley şi Tri din nou împreună şi începând să-i scandalizeze pe toţi cu purtarea lor excesiv de amoroasă", lui A.A. Nu-i păsa.

Ashley ieşi din nou, aruncând o privire înainte ca să fie sigură că Lili nu era pe-acolo.

— Ce părere ai? întrebă Ashley, imitând mersul pe catwalk până la oglindă şi apoi luându-şi o poză.

Rochia ei era de un uluitor albastru-turcoaz, cu un decolteu împodobit cu strasuri.

— E grozavă de poţi să mori, sau nu?

— Oh, Doamne, a fost făcută pentru tine!

O voce puternică, prea veselă, anunţă că Lauren sosise.

— De ce-ai întârziat atâta? întrebă Ashley.

Râsul lui Lauren era strident. Îşi puse geanta şi haina pe canapea, lângă A.A., şi începu să vorbească, prea repede.

— Oh, ştiţi voi – decoratorul a uitat să aducă mostrele care trebuiau, aşa că a fost o ameţeală totală…

Dar se opri din povestit când observă că Ashley n-o mai asculta şi se îndreptase către şirurile de umeraşe din capătul celălalt al încăperii, pentru a verifica rochiile de acolo.

A.A. îşi dori ca Lauren să nu mai turuie atâta. Era una din gaşca lor acum mă rog, într-un fel, şi poate că nu pentru totdeauna. Deşi în ultima vreme se părea că Lauren era cam schizo. La şcoală, ori nu era pe nicăieri de găsit, ori se agăţa de ele ca lipitoarea. Da, chiar şi aşa, Ashley o invitase în mod special la dineul de la ziua ei şi ţinuse s-o sune pe Lauren la fiecare cinci minute, cerându-i să se întâlnească pentru cumpărături. Lauren n-ar fi avut de ce să se agite atât.

Ashley se întoarse în faţa lor cu mâinile în şolduri, purtând o altă rochie.

— Catifea roşie, cugetă ea, ţuguindu-şi buzele. Cu un cordon de catifea roşie. Super exclusiv! Ce credeţi?

Lauren îi studie cu atenţie reflexia în oglindă. A.A. îşi spuse că rochia o făcea pe Ashley să arate ca un semn stradal de stop. Bineînţeles, Lauren îi adresă conştiincioasă un compliment.

— E adorabilă!

— Ash, putem să ne aducem şi iubiţii, da? întrebă Lili, scoţând capul de după draperia ei. Deja i-am spus lui Max despre asta.

— Bineînţeles!

— Tu pe cine aduci? o întrebă A.A. pe Lauren.

— Oh, Doamne! exclamă Lauren. Nici măcar nu m-am gândit la asta!

AA. păru uluită.

— Nu ştiu cum reuşeşti – să te întâlneşti cu doi băieţi odată.

Lauren îşi lăsă privirile în jos, la mâinile din poală.

— De fapt, e groaznic, zise ea. Nici măcar nu ştiu pe care îl plac mai mult. Tu ai avut vreodată problema asta?

Lui A.A. îi luă un moment să răspundă. Se gândise la Hunter şi la faptul că îl plăcea, iar mintea ei zburase tulburător, la Tri.

— Nu, mie îmi place Hunter, anunţă ea, chiar dacă nu era un răspuns la întrebarea lui Lauren.

Din fericire, Lauren părăsi subiectul şi se întoarse spre Ashley.

— Te-ai gândit să amenajezi o zonă VIP la petrecerea ta? sugeră ea, îndreptându-se către şirurile de rochii să-şi aleagă şi ea una.

— Şi eu mă pregăteam să-i sugerez asta!

Lili dădu în lături draperia cabinei sale de probă, încă trăgând de fermoar s-o închidă. Era o rochie de catifea ruginie, foarte asemănătoare ca stil şi culoare cu cea care era pe Ashley. A.A. încercă să-şi înăbuşe un zâmbet.

— Nţţ! pufni Ashley. Bineînţeles că m-am gândit la asta. Nu doar că va fi o zonă VIP, va fi un ring de dans VIP. Numai fetele Ashley vor avea voie să danseze pe el.

— Cu băieţii, da? întrebă Lauren, neliniştită.

Gândul la băieţi o făcu pe A.A. să scoată un geamăt. Ea nu ştia nici măcar dacă Hunter o să vină la petrecerea asta, darămite să mai şi danseze cu ea într-o zonă VIP în vreme ce toţi ceilalţi stăteau pe margine şi se uitau. Şi atunci se simţi vinovată. De ce nu voia să danseze cu Hunter? Doar el nu era un ratat jalnic ca Tri.

— A.A., bună!

Lui A.A. nu-i veni să creadă. Vorbind de lup – sau cel puţin, de prietena lupului. Cecily, noua iubită a lui Tri îi făcea cu mâna din cealaltă parte a magazinului.

— Salut! zise A.A., fluturându-şi degetele şi lăsându-se şi mai jos pe canapea, în vreme ce Cecily îşi aşeza umbrela în standul de lângă uşă.

Mai degrabă le privea pe Lili şi pe Ashley războindu-se în clipa asta pe o bentiţă de catifea, decât să intre în vreo conversaţie pe tema „Tri e atât de grozav” cu noua lui iubită îndrăgostită lulea.

Prea târziu. Cecily venise în grabă, se aşezase pe canapea lângă A.A. şi îşi scutura picăturile de ploaie din păru-i castaniu-roşcat tuns bob. Cecily arăta proaspătă şi drăguţă într-un tricou simplu şi jeanşi negri prespălaţi. Telefonul lui A.A. începu să vibreze.

— E fratele meu, îi spuse ea lui Cecily, verificând ecranul. Tocmai şi-a luat noua versiune de Dark Void. Ăsta e un…

— Şi-a luat-o deja? Credeam că n-o să fie scoasă pe piaţă decât marţi, zise Cecily, părând entuziasmată. Abia aştept s-o încerc. Hei, chiar voiam să te întreb – ai jucat deja noul joc de fotbal FIFA O8? Tocmai mi l-a luat tata şi îmi place la nebunie. Joci?

A.A. dădu din cap, fără să spună nimic, dându-şi vag seama că Ashley şi Lili se certau acum cu voci ridicate cine să poarte catifea la petrecerea lui Ashley. Nu voia s-o placă pe Cecily, dar… trebuia să recunoască evidenţa: fata nu era chiar atât de rea. Era jucătoare de fotbal ca şi A.A. şi în mod clar o împătimită a jocurilor pe calculator. Avea o tunsoare şic şi arăta minunat în jeanşii de designer, dar nu părea să fie deloc genul de fată care-şi pierdea tot timpul îngrijindu-se de înfăţişarea ei.

— Ei bine, dacă vrei să ştii, îţi face picioarele scurte, îi spunea Ashley lui Lili.

— Serios? N-aş fi vrut să-ţi spun asta, dar ceva din rochia asta te face să arăţi ca o brioşă roşie.

— Poate ar trebui să încercaţi amândouă altceva, zise linguşitoare Lauren, trecând pe lângă ele spre o cabină de probă cu un teanc de rochii pe braţ.

A.A. îşi rostogoli ochii spre Cecily, de parcă ea nu era împreună cu cele două certăreţe, iar Cecily

zâmbi. Boxele de deasupra capului ei izbucniră într-un cântec al lui Beyoncé, iar Cecily începu să cânte şi ea, cu un aer absent.

— *Pot să-mi găsesc un altul ca tine până mâine,* cântă ea, bătând cu degetele în canapea. *Aşa că niciodată să nu-ţi treacă vreo secundă prin cap că ai fi de neînlocuit.*

De neînlocuit. Asta obişnuia să creadă A.A.? Că Tri avea să fie întotdeauna acolo, aşteptând-o pe ea să-l placă? Ce idioată fusese, rămânând amorţită în loc după ce Tri o sărutase, aşteptând ca el să încheie socotelile cu Ashley şi să-i ceară ei să iasă împreună! Era absolut *înlocuibilă.* Şi iată aici dovada vie, stând chiar lângă ea.

Fotbal. Jocuri video. Haine frumoase. Locuia într-un hotel. Oh, Doamne. Asta nu era nicio coincidenţă. A.A. îşi dădu seama de groaznicul adevăr: Cecily era o clonă desăvârşită a lui A.A.. Nu era de mirare că Tri era topit după ea. Şi nu era de mirare că Tri fusese atât de grosolan cu A.A. zilele astea – n-o mai plăcea şi nu mai avea nevoie de ea.

Terminase cu ea în toate modurile posibile. Şi asta era foarte bine – bineînţeles că era. A.A. avea un prieten al ei, al cărui nume nu şi-l putea aminti în clipa aceea. Dar ea îl plăcea. Mult. În plus, le avea pe celelalte Ashley. Nu avea nevoie de tâmpitul, trişorul şi gelosul Tri Fitzpatrick.

Atunci de ce se simţea gata să verse?

11
LILI ÎNTREDESCHIDE PERICULOASA CARTE A FETELOR

— Cât de multe lucruri îţi trebuie pentru o singură noapte, oricum?

A.A. stătea cu mâinile în şolduri, cu o expresie buimăcită pe faţa ei frumoasă, uitându-se la mica pădure de genţi Nordstrom crescută în mijlocul dormitorului ei. După ce cheltuiseră mult prea mulţi bani pe haine, Lili o convinsese s-o ajute să-şi aleagă echipamentul de camping pentru apropiata sa excursie.

Muma lui Ashley o pedepsise să stea acasă după ce compania ei de credit o sunase ca s-o întrebe dacă-i fusese furat cardul Visa, întrucât cineva descărcase mii de dolari pentru plăţi la casă în mai puţin de o oră; şi un Dex nervos o luase pe Lauren ca s-o ducă acasă fără să accepte nicio scuză, spunând ceva despre drumul lung pe care tocmai îl făcuse cu maşina, pe o rută foarte ocolitoare, toată după-amiaza aceea.

Ea şi Lili se întorseseră la apartamentul din Fairmont încărcate cu maldăre de echipament pentru camping. Lili se târa de la o geantă la alta în patru labe, verificând conţinutul fiecăreia cu chitanţa cardului ei de credit. În mod limpede A.A. nu înţelegea cât de complicat era să stai la cort.

— Toţi sacii de dormit au căptuşeală cadrilată, se plângea Lili, scotocind printr-una dintre genţile cele mai mari. E atât de „Seattle”!

— Chiar era nevoie să cumperi rucsacul ăla enorm? E mai mare decât tine.

A.A. se aşeză pe cufărul alb lăcuit şi cercetă din ochi prada incursiunii.

— Ştiu, e urât, nu-i aşa?

Lili trase de chingile utilitare ale rucsacului negru. Numai uitându-se la el se simţea neliniştită

în privinţa excursiei ăsteia cu cortul. În mod foarte clar îşi părăsea zona de confort în toate modurile cu putinţă.

— Dar Max a zis să-l iau pe cel mai mare din cauza genului de excursie în care mergem.

— Ei, în ce gen de excursie mergeţi?

A.A. îşi lăsă capul într-o parte şi se trase de o codiţă.

Lili oftă.

— O excursie *secretă.* Se legănă pe călcâie, aruncându-i lui A.A. o privire jalnică. Încep să cred că e o idee stupidă. Ashley cu siguranţă asta crede.

— Bineînţeles că e o idee stupidă, îi spuse A.A. Adică, ia gândeşte-te. N-ai fost niciodată în viaţa ta cu cortul. Nici măcar n-ai *vrut* vreodată să pleci cu cortul. Mama ta ar lua foc dacă ar şti ce te pregăteşti să faci. Ceilalţi care mai merg sunt nişte ciudaţi ca din Şcoala de Rock. Şi singurul motiv pentru care faci în asta este să-l impresionezi pe un băiat.

— Nu să-l impresionez, protestă Lili, deşi ştia că nu sunase foarte convingătoare. Doar ca să putem… ştii tu, să petrecem un timp împreună.

A.A. făcu o strâmbătură.

— Puteţi să petreceţi timpul împreună oriunde *în oraş,* îi atrase ea atenţia. Îţi dai seama că Genghis Han o să te *omoare* dacă află de asta, adăugă ea, folosind porecla cu care o numeau ele, între patru ochi, pe mama intransigentă a lui Lili – Lili nu se supăra prea tare, căci ea însăşi îi găsise porecla.

— Tocmai de aceea nu i-am spus nimic.

Lili rânji, deşi nu prea mai avea poftă de zâmbit în clipa asta. Gândul că mama ei ar putea afla… era mult prea înspăimântător şi pentru a-l concepe.

— Şi ce-o să zică atunci când o să vadă decontul cărţii de credit?

— Tata e cel care-mi plăteşte cardul, zise Lili, ridicându-se.

De la atâta târât în patru labe o dureau picioarele şi trebuia să fie în cea mai bună condiţie fizică pentru excursie.

— El nu pune niciodată întrebări. Şi dacă o să mă întrebe, o să-i spun că sunt pentru cadoul de ziua lui Ashley. De aceea am luat toate lucrurile de la Nordstrom şi nu de la vreo tarabă de pe stradă.

— Dar recunoaşte. Mai degrabă ai fi văzută moartă decât cumpărând de la vreo tarabă, glumi A.A., aruncând cu o perniţă miţoasă în Lili.

— Nici măcar nu ştiu ce e o tarabă, zise Lili. Sau unde e. Slavă Domnului că la Nordstrom au de vânzare şi lucruri dintr-astea. OK, hai să recapitulăm planul nostru pentru sâmbăta viitoare. Eu vin aici după lecţia de vioară. Eşti sigură că mama ta o să fie acasă weekendul viitor?

Era ziua de dinaintea Zilei Recunoştinţei şi toată lumea avea să fie plecată sau avea să sărbătorească în weekend, de aceea Lili voia să pună planul la punct înainte ca A.A. să fie prea distrasă de curcan şi de umplutură.

Era esenţial ca mama lui A.A. să fie prezentă şi să poată fi găsită, pentru că era exclus ca părinţii lui Lili s-o lase să stea la A.A. acasă peste noapte fără supravegherea unui adult. Chiar dacă adultul în chestiune era Jeanine Alioto, un fost supermodel care-şi petrecea jumătate din timp călătorind şi care credea că a fi o mamă bună însemna să se asigure că în fiecare seară camerista aducea o tavă cu lapte fierbinte şi prăjiturele calde.

— Ea a zis că o să fie. Dar o cunoşti, rânji A.A.. Cineva s-ar putea s-o invite la Festivalul de film de la Veneţia sau mai ştiu eu ce şi îşi va lua zborul într-acolo.

— Încearcă s-o convingi să rămână, OK?

Lili avea nevoie ca totul să meargă conform planului. Jeanine nici n-avea să bage de seamă că Lili o să dispară de îndată ce soseşte mama lui A.A. îşi petrecea de regulă după-amiezile de sâmbătă la un masaj cu pietre fierbinţi şi o epilare

din cap până-n talpă, pregătindu-se pentru vreun eveniment de gală din seara respectivă. Apoi avea să fie plecată toată noaptea şi să doarmă jumătate din duminica de după. Până atunci, Lili va fi înapoi în oraş, în siguranţă, şi nimeni mai în vârstă de paisprezece ani nu va bănui nimic. Dar Jeanine chiar trebuia să fie *în ţară* pentru ca planul ăsta să funcţioneze.

— Deci ai rucsac şi sac de dormit. A.A. luă fusta uniformei de şcoală, cel mai dispreţuit articol din garderoba ei, şi o aruncă pe patul suprapus. Ce altceva?

— Ghete de alpinism, zise Lili, scoţând o pereche de Timberland din uriaşa lor cutie, cu şireturile negre legate unele de altele. *Atât* de urâte. Sticlă de apă. Vesta din fleece. O lanternă pe care o pot purta pe frunte, legată cu o bentiţă, pentru vizitele la baie din timpul nopţii.

— Lil, zise A.A., cred că ştii că nu există băi pe Muntele Tam. Ştii că sunt doar tufişuri, da?

— Da, bineînţeles că ştiu! protestă Lili.

Sperase că vor fi nişte mici clădiri de baie, ca nişte căbănuţe de lemn, presărate de-a lungul traseelor montane. De ce nu? Dacă ar fi fost ea şefa pădurarilor le-ar fi construit. Poate cu nişte lucarne drăguţe, ca să lase soarele să intre, şi hârtie igienică biodegradabilă, şi nişte broşuri laminate de citit despre floră şi faună. Locuri unde oamenii să-şi poată reîncărca telefoanele mobile. Poate că ar putea fi şi nişte zone de distracţie, cu wireless, unde să-ţi poţi verifica şi e-mailurile!

— Tufişuri forfotind de şerpi, de ratoni şi de păianjeni, continuă A.A., lăsându-se pe spate pe cufăr, încercând să jongleze cu pantofii de şcoală.

— Mersi, A.A., oftă Lili. Spera că A.A. glumea. Mă *încurajezi* atât de mult!

— Ştii care-i părerea mea. Să faci toate astea pentru un băiat… ei bine, pur şi simplu nu merită.

A.A. părea să aibă o părere foarte proastă despre băieţi în momentul ăla. Pentru cineva care ieşise

cea dintâi cu un băiat, era întrucâtva surprinzător. Nu era A.A. îndrăgostită?

Lili voia să-i explice cât de mult ţinea la Max. Voia să meargă în excursia cu cortul ca să-i arate că ea era rezistentă la activităţile fizice, şi cineva care-i împărtăşea interesele. În plus, n-ar fi suportat gândul că el ar fi fost pe munte doar în compania prietenilor lui şleampeţi şi a vulgarelor prietene ale acestora.

— Tu spune-mi doar că totul o să meargă ca pe roate sâmbăta viitoare, o rugă Lili, scoţând vesta de fleece din hârtia în care era ambalată şi ridicând-o în dreptul umerilor ei firavi. Ce zici?

A.A. mimă vomitatul.

— Ştiu, zise Lili.

Nu se gândise niciodată că lucrurile vor ajunge aici: o vestă roşu-închis de fleece şi o lanternă în frunte legată cu bentiţă. Asta trebuia să faci când aveai un iubit? Îşi scoase vesta şi o îndesă înapoi în sacoşa de cumpărături. Previziunile meteorologice anunţaseră ploaie şi vânt puternic pentru weekend. Poate că excursia avea să se amâne. Poate că reuşea să înapoieze toate lucrurile astea oribile la magazin şi să-şi folosească în schimb cardul de credit pentru nişte rochi frumoase. De bună seamă că ar fi meritat-o.

Interfonul bâzâi şi Lili sări în picioare, simţindu-se imediat vinovată. Mama ei era probabil la uşă, parcase maşina în faţa intrării în hotelul Fairmont şi aştepta s-o ducă pe Lili acasă.

— Să te bucuri de ziua curcanului, zise Lili, îmbrăţişând-o pe A.A.. Şi adu-i aminte mamei tale să fie aici, îi şopti ea, de parcă discuţia cu A.A. ar fi fost supravegheată. E o chestiune de viaţă şi de moarte pentru mine.

A.A. flutură din mână de parcă i-ar fi spus *Nicio grijă.* Dar Lili nu putea să nu-şi facă griji. Dacă un singur lucru nu mergea cum ar fi trebuit, planurile ei perfecte s-ar fi năruit. Şi ce avea să se întâmple atunci, Lili nici nu îndrăznea să se gândească.

12
LAUREN PRIMEŞTE O INVITAŢIE SĂ SE RĂZGÂNDEASCĂ

Lauren îşi întinse picioarele şi încerca sa nu caşte. Scaunele din Micul Teatru erau extrem de incomode. Ăsta era şi scopul, bănui ea: să nu fie nimeni în stare să picotească în timpul AP-urilor (anunţurile de la prânz). Bătea uşurel cu un Louboutin Mary Jane pe parchetul podelei, încercând să acopere vocea monotonă a profesoarei de muzică, domnişoara Evangelista, care le spunea că toată lumea trebuia să se înscrie la excursia Clubului Veseliei la concertul de muzică simfonică. O-aah! De ce le mâncau profesorii atâta timp pentru AP-uri! Nu ştiau că treburile adevărate se petreceau după ce părăseau ei scena?

În lunea aceasta, mai ales, ceva foarte important era în atenţia tuturor. Toată clasa a şaptea vorbea despre petrecerea lui Ashley Spencer, care avea să fie peste două săptămâni. De când fusese zărită în dimineaţa aceea pe banca de piatră de la marginea terenului de joc, amestecând invitaţiile la petrecere ca pe nişte cărţi de taroc, nimeni nu mai fusese în stare să se concentreze vreo secundă la lecţii.

Lauren se trezise că agitaţia lor era molipsitoare chiar dacă, spre deosebire de majoritatea celorlalte fete, ea ştia că fusese invitată la petrecerea lui Ashley. Toate fetele din Ashleys îşi primiseră invitaţia la Fillmore Starbucks în dimineaţa aceea, în timp ce aşteptau să-şi ia latte-le de soia decofeinizate. Băutura favorită a lui Ashley.

În cele din urmă, profesorii coborâră unul după altul de pe scenă şi celelalte clase începură să plece, îndreptându-se spre ore sau spre sala de mese. Însă elevele de-a şaptea rămaseră pe loc,

chicotind şi dându-şi coate una alteia, fără să se grăbească deloc să iasă din sală.

Şi iat-o pe Ashley, stând chiar în mijlocul tuturor privirilor, ca ochiul uraganului, cu toate cărţile în mână, ca să zicem aşa, şi purtându-se de parcă n-ar fi înţeles de ce se făcea atâta caz.

— Melody Myers!

Ashley începuse să strige numele.

Cele destul de norocoase ca să primească o invitaţie zâmbeau la ea prosteşte, arătând cât erau de surprinse şi de onorate.

— Sheridan Riley!

Partea cea mai ciudată a întregii scene era că Ashley nu părea să guste momentul chiar atât de mult. De regulă, adora să le domine pe toate celelalte ori să-şi vânture statutul de regină a popularităţii pe sub nasul lor.

Însă azi arăta aproape copleşită, de parcă nu-i venea să creadă *cât* de importantă era toată această treabă. Nici măcar nu le avea pe celelalte fete din gaşca Ashleys ca s-o sprijine. Lili reuşise să se eschiveze de la oră, spunând că avea programare la doctor, dar Lauren ştia ce făcea de fapt: Lili şi Max se întâlneau ca să meargă împreună la alte cumpărături pentru echipamentul de camping. Se pare că el aruncase o singură privire la rucsacul de la Nordstrom şi declarase că era cu totul nepotrivit. Max o ducea la un magazin adevărat de articole sportive.

Lili şi Ashley nu erau oricum în cele mai bune relaţii în momentul acela, ceva ce Lauren urmărea cu interes. După înfruntarea pe marginea rochiilor de catifea din magazin, de sâmbătă după-amiază, Lili era furioasă. Când Lauren plătea pentru hainele ei, Lili venise lângă ea la casă, şoptindu-i că era ceva în neregulă cu petrecerea lui Ashley. La momentul acela, Lauren crezuse că Lili doar suferea de furia garderobei.

Dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îşi dădea seama că s-ar putea ca Lili să aibă dreptate.

Ashley strigă un alt nume.

— Bethany Revson!

Lauren rămase deoparte, lângă şirurile de scaune, urmărind cum feţele unora dintre fete devin din ce în ce mai lungi, pe măsură ce înţelegeau că fuseseră condamnate să fie Cenuşărese şi să nu meargă la bal.

Daria Hart stătea gata să plângă. Chiar şi Guinevere Parker arăta dezamăgită, deşi trebuie să fi şi ştiut că ea n-ar fi fost *niciodată* invitată la petrecerea lui Ashley, nici într-o mie de ani, indiferent cât de tare vorbea despre cum voia să scrie o dare de seamă frumoasă despre petrecere în revista şcolii. Şi printre ele era şi biata Sadie, cu nasul pe sus, prefăcându-se că nu-i păsa.

Sadie era încă puţin supărată pentru că fusese expediată abrupt, deunăzi.

— Eu nu mai pierd vremea aici, îi spuse ea lui Lauren. Asta e o prostie. De ce se agită lumea atât de mult pentru o idioată de petrecere? Mă duc în clasă.

— OK.

Lauren dădu din cap, aruncând cu nervozitate o privire peste umăr ca să vadă dacă vreuna dintre fetele Ashley o observa vorbind cu Sadie.

— De ce tot faci aşa? întrebă Sadie, uitându-se furioasă la Lauren prin lentilele groase ale ochelarilor ei.

— Ce?

— Te uiţi peste umăr ori de câte ori vorbeşti cu mine.

Lauren simţi o împunsătură de vinovăţie. Nu-şi dăduse seama că era atât de transparentă.

— Mă rog, tu chiar crezi că ai vreo şansă să primeşti o invitaţie? Trezeşte-te, Lauren!

Lauren nu ştia ce să-i răspundă la asta – forţa vehemenţei lui Sadie o luase pe nepregătite. Însă nu trebuia să spună nimic, căci o făcu Lili pentru ea.

Lili sosi în Micul Teatru cu răsuflarea tăiată.

— Lauren! Ai invitaţia la tine? Eu cred că mi-am uitat-o pe a mea la Starbucks, în dimineaţa asta, şi trebuie să-i spun lui Max amănuntele despre petrecere.

Lauren scotoci în geantă şi apoi îi înmână preţioasa invitaţie lui Lili, în vreme ce Sadie se uita cu ochii larg căscaţi. Lili aruncă o privire curioasă în direcţia lui Sadie, apoi se scuză că trebuia să-şi termine conversaţia la telefon cu prietenul ei.

Sadie se uită la Lauren.

— Ai fost invitată la petrecerea lui Ashley.

— Ăăă, cam aşa ceva. Lauren era torturată de vinovăţie. Este, ăăă, ceva de care voiam să-ţi spun.

Sadie îşi miji ochii.

— Cred că pot să ghicesc. Mă întrebam când aveai de gând să-mi povesteşti despre „noile tale prietene”. Crezi că nu ştiu că acum eşti una dintre ele? Poate că nu mă îmbrac la fel de frumos ca ele, dar nu sunt proastă.

Lui Lauren i se făcu rău.

— V-am văzut clar la Blowfish Sushi deunăzi – şi te-am văzut cum fugi ca să nu fii nevoită să mă saluţi. Iar alaltăieri după-amiază, n-a trebuit s-o ajuţi pe mama ta, nu-i aşa? Aveai întâlnire cu *ele*, nu-i aşa?

Sadie dădea din cap, de parcă tăcerea lui Lauren îi confirma bănuielile. Apoi se plesni cu palma peste frunte.

— Sigur! De-asta tot insistai să ne furişăm afară din campus la prânz. Nu voiai să fii văzută cu mine la cantină! Eu nu sunt destul de bună ca să mai stau cu tine acum!

— Nu-i aşa, scânci Lauren, încercând să-şi păstreze vocea scăzută ca să nu mai audă nimeni discuţia lor.

Nu că ar fi avut de ce să-şi facă griji. Era mare gălăgie în sala pe jumătate goală, căci fetele ţipau de încântare că primiseră invitaţii sau discutau pe şoptite îngrijorate, în grupuri strânse.

Izbucni o ceartă când Ashley strigă numele lui Catherine. Şi Catherine Diega şi Kathryn Black fuseseră convinse fiecare că ea era cea invitată şi reuşiseră să rupă plicul în două mai înainte ca A.A. Să poată interveni, despărţindu-le şi spunându-le că erau amândouă invitate.

— Nu contează, zise Sadie batjocoritoare.

Se uită cu dispreţ de la Lauren la cele trei Ashley, aflate în mijlocul mulţimii. Spre groaza lui Lauren, Sadie se duse drept la Ashley şi se postă în faţa ei cu mâinile în şolduri.

— Nimănui nu-i pasă de petrecerea ta, declară Sadie.

— Ce-ai spus? întrebă Ashley.

— M-ai auzit.

Obrajii lui Ashley se aprinseră. O măsură pe Sadie cu privirea din cap până-n picioare. Se întoarse spre A.A. şi Lili şi râse.

— Tu cine eşti?

Sadie nu ştiu ce să-i răspundă.

— Oh, da. Tu eşti fata care a trebuit să se mute înapoi tocmai din Connecticut, pentru că nu aveai nicio prietenă acolo.

Ashley zâmbea atât de forţat, încât părea un rânjet de clovn. Vocea ei era tot atât de rece ca Antarctica înainte de încălzirea globală.

— Cred că spui asta doar pentru că tu nu eşti invitată. Şi, oricum, nu cred c-o să te invite vreodată cineva pe tine la vreo petrecere. Pentru că, hai s-o recunoaştem, *nimeni nu te place.*

Obrajii lui Sadie se făcură stacojii, iar ochii i se umplură de lacrimi. Lauren tăcea, şocată.

Asta fusese foarte urât din partea lui Ashley. OK, poate că Sadie nu era stilată, dar Ashley întrecuse măsura. Oamenii spun chestii dintr-astea tot timpul pe net sau în mesajele telefonice, dar Ashley n-ar fi trebuit să i-o spună în faţă, cu voce tare.

Lauren se simţi îngrozitor, apoi se înfurie. Sadie nu merita aşa ceva. Poate că era un pic prea

copilăroasă şi ceva mai mult înapoiată social, dar era o persoană. Era o fiinţă omenească. Şi încă mai era prietena lui Lauren.

— Sadie, stai! strigă ea.

Dar Sadie deja trântise uşa Micului Teatru.

Lauren se uită înjur, simţind cum o cuprinde tot mai mult mânia. Ashley chiar nu-şi dădea seama ce făcea? Nu ştia cât de josnică era toată povestea, făcându-le pe cele neinvitate să stea să se uite ca nişte ratate eliminate de la un concurs de frumuseţe? Nu era vorba că petrecerea lui Ashley ar fi fost restrânsă, îşi putea permite să invite toată şcoala. Nu, ea doar voia să le arate tuturor cât de prost le putea ea face să se simtă.

Iar desfiinţarea lui Sadie fusese doar punctul culminant.

— OK, asta a fost!

Ashley înmână ultima invitaţie, iar cele rămase pe margine începură să se retragă din sală, sprijinindu-se una de alta, consolator. Sheridan Riley vorbea cu voce mult prea tare despre ce avea de gând să îmbrace, neluând în seamă expresiile dezamăgite ale jumătăţii fetelor rămase încă în sală.

Ashley însăşi avea una dintre cele mai ciudate expresii pe faţă. Dacă Lauren n-ar fi cunoscut-o mai bine, ar fi zis că e vinovăţie. Sau poate chiar remuşcare. Dar aici era vorba de Ashley Spencer. Cel mai apropiat sentiment de remuşcare îl avea atunci când găsea pe rafturile cu reduceri ceva pe care ea-l cumpărase la preţ întreg.

Apoi Ashley începu să vorbească şi să râdă cu Lili şi A.A., iar Lauren prinse din zbor „ratată” şi „Muci” printre chicoteli. Se hotărî în clipa aceea: asta trebuia să înceteze. Gata cu petrecerile exclusiviste! Gata cu plânsul şi sentimentul de-a fi neacceptat! Gata cu listele de admişi şi respinşi!

Lauren se simţi învigorată de o nouă idee strălucită. Cine spunea că prietenii vechi şi cei noi nu se pot amesteca? Şi ce dacă Ashley o insultase

pe Sadie adineauri? Ashley o numise ratată şi pe Lauren ani în şir, iar acum erau practic cele mai bune prietene. De când hotăra Ashley Spencer după capul ei? Lauren o manipulase ca să pătrundă în gaşca Ashleys şi era sigură că ar fi putut face acelaşi lucru şi pentru Sadie. Lucrând de una singură, Lauren nu ajungea la nimic concret. Dar dacă Sadie ar fi pătruns în grupul Ashleys, ele două ar fi putut acţiona dinăuntru astfel încât să le detroneze pe cele trei Ashley.

Bineînţeles, pentru ca planul ei să dea rezultate, Sadie trebuia să-şi schimbe total înfăţişarea. Hainele, încălţările şi părul aveau nevoie de o transformare de proporţii cosmice. Trebuia să ajungă să strălucească. Lauren ştia că se putea – nu făcuse şi ea exact lucrul ăsta vara trecută? În plus, chiar şi Lili şi A.A. observaseră că, fără ochelari şi în haine normale, Sadie arăta decent.

Sadie avea potenţial. Cu vreo rochie sau două din bogata garderobă de designer a lui Lauren, cu o tunsoare radicală, şic, la un salon exclusivist, cu o pereche de lentile de contact colorate, care să prefacă ochii căprui ai lui Sadie în ochi albaştri, şi cu vreo câteva lecţii de asumare a unei atitudini independente, Sadie ar fi putut deveni o rivală pentru oricare dintre cele trei Ashley. Ar fi putut *fi* o Ashley.

Orice incertitudine mai simţise Lauren în privinţa planului ei secret de a le zdrobi pe cele trei Ashley pierise. Acum se simţea foarte intens motivată, şi ştia şi de unde să înceapă. Avea să o facă pe Sadie – şi pe întreaga clasă a şaptea – invitată la superexclusivista petrecere aniversară a lui Ashley.

Lauren ştia exact cum avea s-o facă. Tot ce trebuia era să le convingă pe câteva dintre nemulţumitele respinse să dea nişte telefoane foarte importante la o persoană la fel de nesigură şi de înnebunită după deţinerea puterii ca şi Ashley – Lili.

13
ASHLEY SE ÎNFĂŢIŞEAZĂ UNUI JURIU ALCĂTUIT DIN COLEGELE EL?

Ashley nu-şi putea crede urechilor! Tocmai luase loc pe scaunul ei pentru lecţia de Bune maniere şi moravuri, în faţa unei mese aranjate formal. În acea săptămână învăţau eticheta de la dineuri. Se servise primul fel – un soi de aperitiv rece, vâscos. Să fi fost calmar? Nu, aparent era un preparat franţuzesc de caracatiţă înăbuşită. Trebuiau să mănânce folosind tacâmurile potrivite, în vreme ce făceau conversaţie politicoasă. Dar întrebarea pe care o auzise era oricum, numai politicoasă nu.

— Mai zi o dată, ce-ai spus?

— Am spus: este adevărat că te prezinţi înaintea Cosiliului de Onoare în după-amiaza asta?

Guinevere Parker arăta de parcă ar fi fost gata să leşine dacă Ashley mai arunca vreo privire furioasă în direcţia ei.

— Ce fac?

Ashley se uită la prietenele ei, căutându-le sprijinul.

A.A. era prea ocupată să-şi împungă suspicioasă aperitivul ca să-i răspundă, iar Lili nu-i putu susţine privirea.

— E adevărat, recunoscu în cele din urmă Lili luându-şi furculiţa de salată şi uitându-se neîncrezătoare la mâncarea de pe farfuria ei. N-am vrut să aduc vorba despre asta până acum, dar, ăăă, uite aici convocarea ta.

— Poftim?

Ashley era perplexă.

Se uita lung la bucăţica de hârtie pe care i-o dăduse Lili.

Ea, Ashley Matilda Diana Spencer (da, era botezată după *acea* prinţesă a lumii), fusese convocată să apară înaintea Consiliului de Onoare al Şcolii Domnişoarei Gamble. Consiliul de Onoare! De parcă ar fi fost vreun criminal de rând, vreun plagiator sau escroc!

— Dar nu eşti tu preşedinta Consiliului de Onoare? întrebă Ashley, în voce răsunându-i sentimentul trădării, în timp ce împingea la o parte farfuria, enervată. Se încruntă la Lili. Nu poţi să faci ceva în privinţa asta?

Lili clătină din cap cu afectare.

— Îmi pare rău, dar nu aşa funcţionează consiliul.

Ashley decise că n-avea motive de îngrijorare. Mai compăruse şi altă dată în faţa Consiliului de Onoare. Se întrunea o dată pe lună în biblioteca lambrisată în stejar a şcolii, o încăpere cu tavanul împodobit cu stucaturi, cu un candelabru uriaş, rafturi de cărţi închise cu geamuri şi o masă enormă centrală, despre care se zvonea că provenea din casa Monticello, a lui Thomas Jefferson.

Şi o dată pe lună, Ashley era convocată pentru că avea trei notificări de întârziere. Mă rog! Nu se întâmpla nimic. Lili ţinea un mic discurs solemn şi toată lumea dădea din cap, iar apoi cineva îi spunea lui Ashley ce frumos îşi aranjase părul, sau o întreba de unde îşi luase noua ei geantă. Ea făgăduia c-o să încerce să nu mai întârzie şi apoi îşi vedea liniştită de drum spre masa de prânz. Floare la ureche.

— Dar n-a fost deja întrunirea lunară a Consiliului? întrebă Ashley, luând în sfârşit o mică înghiţitură şi strâmbându-se.

Domnişoara Charm le spusese că a fi cetăţeni ai lumii implica şi dezvoltarea unei palete sofisticate a gusturilor. Săptămâna trecută, luaseră o masă alcătuită dintr-o gamă de peşte crud: peşte marinat, crudo şi sushi.

Lili dădu din cap.

— Îm-hm, dar asta e, ăăă, o întrunire specială.

Ashley nu putu să nu observe că Guinevere asculta atent Asta nu mai era frumos. Cele trei Ashley întotdeauna făceau front comun – dacă mergea vorba că exista rivalitate în interiorul grupului, atunci ce altceva mai erau ele decât un alt grup de fete care stăteau împreună doar de teama de a nu fi singure?

Ar fi vrut să o atingă pe Lili la coarda sensibilă: părinţii ei ar fi fost cu siguranţă supăraţi dacă ar fi aflat… era deja într-o situaţie precară… abia de reuşise să readucă ideea de petrecere pe tapet – în caz că ceea ce plănuiseră părinţii ei putea fi *numit* totuşi o petrecere, în aceste condiţii (Ashley se înfiorase când văzuse ornamentele de hârtie creponată pe care le luase Matilda de la Party City). Tocmai ăsta era motivul pentru care nu fusese atât de entuziasmată ca să intre în detalii despre pregătiri sau ca să meargă la shopping pentru toaletele de petrecere. Dar o scădere a notei la purtare din partea Consiliului de Onoare ar fi anulat orice petrecere, jalnică sau nu.

Nu putea fi decât un singur motiv pentru care fusese convocată înaintea consiliului – trebuia să fie pentru că întârziase luni, nu-i aşa? Nu se putea să fie altceva, nu-i aşa?

— Ce-am pierdut? întrebă Lauren, aşezându-se grăbită pe scaunul liber de lângă A.A. şi aruncând o privire piezişă la amestecul cauciucat din farfuria ei. Cum ar trebui să mănânc chestia asta, mai exact?

— Cuţitul de peşte! îi indică Ashley, ridicând ustensila corectă de argint. Şi sunt surprinsă că n-ai auzit şi tu. Se pare că toată şcoala ştie. Am fost chemată în faţa Consiliului de Onoare dar habar n-am de ce!

— Ce porcărie, zise Lauren, părând dintr-odată foarte agitată. Dar apoi se lumină brusc. Hei, dacă

ai nevoie de o apărătoare din partea colegelor, mă ofer!

În mod normal, Ashley nu şi-ar fi bătut capul cu o apărătoare, pentru că era greu să justifici o notificare de întârziere pe care ţi-o trântise o profesoară superzeloasă, handicapată în ceea ce priveşte moda. Era de-ajuns să-ţi recunoşti vina. Ashley scăpa de regulă doar cu un „avertisment” benign.

Dar de data asta Ashley acceptă ca Lauren să-i susţină cazul. Toată lumea ştia că Lauren era deşteaptă. Dacă exista cineva care ar fi putut să le păcălească pe Lili şi pe vulpile ei din Consiliul de Onoare, aceea era Lauren Page.

— O să fie bine, sunt sigură, încercă s-o liniştească Lili, ştergându-se delicat la gură cu un şervet, în timp ce una dintre ajutoarele de la cantină le lua farfuriile şi le înlocuia cu nişte boluri pline de ceea ce în meniu scria că erau „momiţe”, deşi arătau mai degrabă a creier prăjiţi şi, după cum aveau să afle curând, nu foarte încântate, exact asta şi erau.

— Îm-hm, nu prea am de ce să-ţi mulţumesc, Benedict Arnold[6] Li, bombăni Ashley.

— N-am niciun cuvânt de spus aici, zău, jură Lili, înecându-se cu o bucăţică deosebit de rezistentă la mestecat.

După ultima oră din ziua aceea, Ashley se întâlni cu Lauren în faţa uşilor bibliotecii.

— După cum ţi-am zis, habar n-am despre ce e vorba, se plânse Ashley, fără să se ostenească să-şi coboare vocea.

Las’ să răsune strigătele prizonierului pe toate holurile Şcolii Domnişoarei Gamble!

— Indiferent ce-ar fi, sunt sigură că te putem scoate din încurcătură, o linişti Lauren. Numai promite-mi c-o să stai calmă şi o să mă laşi pe mine să ţin toată pledoaria. Mă rog, cea mai mare parte – OK?

Ashley dădu din cap. Lauren bătu la uşa masivă a bibliotecii.

— Intră!

Aşezată în capul enormei mese de stejar era prietena ei, cunoscută mai înainte ca Lili. Dispuse în formă de U la masă erau acolitele ei mioape din Consiliul de Onoare, Supriya Manapali, Cameron Welch şi Vicky Zimmerman.

Ashley pufni cu dispreţ şi îşi ţinu capul sus, conducând-o pe Lauren în capătul celălalt al mesei. Pentru fetele astea, Consiliul de Onoare era cea mai apropiată formă de putere pe care aveau s-o cunoască ele vreodată – în vreme ce Ashley o deţinea în fiecare zi. Le compătimea. Pe bune.

— Îmi pare rău că a trebuit să te chemăm astăzi aici, începu Lili şi fără îndoială arăta plină de regret.

N-avea decât. Păşea pe un teren foarte nesigur.

— Dar o chestiune urgentă ne-a fost semnalată şi am simţit necesar să luăm atitudine imediat.

— Cine s-a plâns de mine? izbucni Ashley.

Lauren îi puse o mână pe braţ, ca s-o calmeze, şi îi aruncă o privire ce voia să spună „ai promis c-o să fii cuminte”.

— Ceea ce clienta mea – vreau să spun Ashley – întreabă este următorul lucru: Care este natura acestei chestiuni urgente? De ce anume este acuzată?

Lauren vorbea ca o adevărată profesionistă. Probabil se uitase la prea multe reluări ale serialului *Lege şi ordine.*

— Nimeni nu acuză pe nimeni, rosti piţigăiat Supriya.

— Problema e, explică Lili, clicăindu-şi pixul ei Mont Blanc şi privind-o pe Ashley cu cea mai serioasă expresie a ei, că am primit o mulţime de telefoane. Iar în legătură cu ceea ce s-a întâmplat în timpul AP-urilor unele fete s-au simţit total excluse când ai înmânat invitaţiile la petrecere în public şi ai lăsat o parte dintre colege pe dinafară.

S-au dus la directoare să se plângă. N-am avut de ales şi a trebuit să te convocăm.

Lauren tuşi, ţinându-şi ochii în carneţelul din faţa ei.

Potrivit plângerii, zise Cameron, care era în Consiliul de Onoare numai pentru că părinţii ei plătiseră pentru noile canapele modulare, un televizor cu ecran plat şi un bar cu răcoritoare pentru camera în care-şi petreceau pauzele profesorii, tu ai promovat *spiritul* de castă.

Asta era din cale-afară de ridicol! Bineînţeles că trebuia să excludă o mulţime de fete de la petrecere – tocmai asta era ideea! Unele persoane erau pur şi simplu mai speciale decât altele. Deşi, ca să fim sinceri, cele neinvitate n-aveau să piardă prea mult. Petrecerea ei fusese redusă în asemenea hal, încât Ashley nu s-ar fi mirat dacă mama ei ar fi apărut cu unul dintre torturile alea gata făcute de la Carvel, unde îţi scriau urările pe glazură chiar înainte să te cheme la casă.

Fusese atât de sigură că, între timp, Cirque d'Ashley avea să reintre în meniul organizării petrecerii, însă până în momentul acela nimic nu dăduse rezultat. Nici plânsul, nici bosumflatul, nici încuiatul în camera ei, nici ameninţările că pleacă de-acasă. („Unde-o să te duci? În Vermont? Salut-o pe mătuşa Agnes din partea mea!" îi răspunsese mama ei foarte veselă.) Nici greva foamei nu avusese prea mare impact. Mai ales când după două ore Ashley se dăduse bătută şi devorase o pungă întreagă de Pirate's Booty.

Lucrul care o înfuria cel mai tare era că părinţii ei abia dacă băgau de seamă cât de supărată era. Erau complet absorbiţi de altceva, de parcă petrecerea ei ar fi fost ultimul lucru la care să se gândească. Nu mai avea decât două săptămâni ca să-i învingă.

Altminteri, nimeni nu s-ar mai fi distrat deloc.

Dar încearcă să spui asta Consiliului de Onoare. Pe de altă parte, Ashley nu putea mărturisi că

petrecerea ei nu avea să aibă nimic special. I-ar fi ştirbit complet imaginea.

— Şcoala Domnişoarei Gamble este fondată pe idealurile de loialitate, bunătate şi serviciu în folosul semenilor, intonă Vicky cu o voce solemnă. Orice deviere a comportamentului elevelor de la politica şcolii ar putea conduce la o eliminare.

Ashley păli.

Lili se uită la ea cu o faţă de „nu mă omorî".

— Să mă eliminaţi pe mine?

Ashley crezu că nu auzea bine. Ashley Spencer eliminată? *Asta nu se putea întâmpla.* În niciun caz n-ai mai fi putut stărui pe lângă părinţii ei pentru restabilirea petrecerii la gloria ei de dinainte dacă avea să fie eliminată!

— Cu siguranţă există o soluţie mai simplă, rosti Lauren, şi vocea ei era calmă şi limpede. Problema este cumva că Ashley dă o petrecere de ziua ei de naştere?

— Nu, recunoscu Lili. Bineînţeles că nu. Doar că invitaţiile au fost înmânate în public şi că unele membre ale clasei a şaptea au fost excluse.

— Ashley, zise Lauren, fixând-o cu o privire serioasă. Câte eleve din clasa a şaptea ai invitat la petrecerea ta?

— Nu ştiu – vreo cincisprezece?

— Deci câte eleve de clasa a şaptea nu au primit invitaţii?

— Numai cele nasoale. Optsprezece?

— Ce-ai zice, spuse Lauren rar, dacă ai invita toată clasa? În felul ăsta, nimeni n-ar mai avea vreun motiv să se plângă. Ar putea veni toate la petrecerea ta.

Ashley vru să riposteze, dar închise gura la loc. Să invite *pe toată lumea* la ea acasă? Să lase plebea înăuntru să se holbeze la familia imperială? Ce *déclassé*!

Vreau să spun, continuă Lauren, uitându-se intens la ea, ai destul spaţiu, nu-i aşa? Şi cred că soluţia asta ar fi acceptabilă pentru consiliu, da?

Toate membrele consiliului dădură din cap cu entuziasm. Mai ales de vreme ce niciuna dintre ele nu primise o invitaţie. Lui Ashley i se păreau trei maimuţe nedrepte, cu excepţia faptului că maimuţele erau mai simpatice.

Lili îi aruncă lui Ashley o privire lungă, de parcă i-ar fi spus: *Asta e şansa ta.*

Ashley oftă. Ştia când cărţile erau împotriva ei.

— Oh, bine, zise ea. De ce nu?

Faţa lui Lauren înflori într-un zâmbet larg, iar ochii scânteiară de triumf.

— Deci consiliul este de acord – fără eliminare? întrebă ea repede.

— Fără eliminare! răspunseră toate în cor, vocea lui Lili cel mai tare.

Supriya şi Cameron chicotiră uşurate, ba chiar şi Vicky, care de regulă zâmbea numai când i se întâmpla ceva rău altcuiva, arăta extraordinar de satisfăcute.

Ce haită de oi! Sau se zicea turmă de oi? Mă rog, Ashley le păcălise – cu ajutorul lui Lauren, fireşte. Da sigur, fusese nevoită să invite toate ciudatele la petrecerea ei, dar, chiar aşa! tema petrecerii era circul.

Principalul era că nu se alesese cu eliminare. În plus, acum avea argumentul perfect pe care să-l prezinte părinţilor ei. Mamă, tată, mi-ar fi plăcut să am un mic eveniment, doar cu prietenele apropiate, aşa cum plănuiserăţi voi, dar… *Domnişoara Gamble nu mă lasă!*

Trebuia să obţină cu asta marea ei petrecere. Ashley ştia că mama ei avea să cedeze când o să-i spună că politica şcolii Gamble practic cerea un eveniment social major. Totul ieşise perfect.

Ashley zâmbi radioasă la tocilarele din Consiliul de Onoare, în timp ce o urma pe Lauren cea triumf1toare afară din bibliotecă.

Voiau să asiste la o petrecere? Avea să dea cea mai mare, cea mai rea, şi – acum pe bune, fără glumă, chiar avea să fie de Cartea Recordurilor –

cea mai *reuşită* petrecere pe care o văzuse cineva vreodată.

Să intre clovnii, jonglerii, înghiţitorii de săbii, dresorii de lei, acrobaţii şi contorsioniştii! Muntele de brioşe în roz şi alb, cortul de cincisprezece metri, celebrităţile oaspeţi, căluşeii şi luminile ameţitoare.

Ashley Spencer împlinea treisprezece ani!

14
PERICOLELE DE A FI BĂIEŢOASĂ

Ashley îşi invitase prietenele la o întâlnire cu Mona Mazur, a doua zi. Lili şi A.A. Au fost fermecate, intimidate şi înspăimântate de planurile grandioase ale Monei şi de semeaţa ei personalitate. Numai Lauren nu putuse să vină împreună cu ele, pentru că avea nu ştiu ce programare la coafor. A.A. nu mai cunoştea pe nimeni care să-şi programeze o tunsoare atât de des ca Lauren. Nici măcar mama ei nu se ducea la Étienne Castle (născut Stephen Star, zeul coafurilor starurilor) la fiecare două săptămâni!

În timpul şedinţei de brainstorming cu Mona, A.A. observă că Ashley nu părea să fie deloc deranjată de faptul că fusese silită de Consiliul de Onoare să invite întreaga clasă a şaptea la petrecere. De regulă, Ashley făcea urât când îi spuneau alţii ce să facă, dar de data asta părea să nu se fi supărat deloc.

Dacă mai înainte nu voia să vorbească despre petrecere, acum părea că petrecerea era singurul lucru despre care Ashley voia să vorbească. Acapara toată conversaţia pentru a le împuia capul cu detalii despre un număr franţuzesc faimos, în care acrobatul avea să se arunce de la înălţime în piscină, şi cum fuseseră nevoiţi să convingă personalul servitorilor să se ofere voluntari pentru a fi traşi dintr-un tun. Veştile despre petrecerea ei ajunseseră chiar şi la foştii producători ai *Reginei preadolescentelor,* care erau interesaţi le filmeze pentru noua lor emisiune pe canalul Sugar: *Groaznic de răzgâiat.*

Toată povestea asta o ameţise pe A.A.. Se bucură când ajunse în sfârşit acasă, departe de tot senzaţionalul. Îi găsi pe Ned şi pe prietenii lui în

vastul living necompartimentat. Ned nu era deloc rău ca frate. Sau cel puţin aşa credea A.A. – niciuna dintre celelalte Ashley nu avea vreun frate. Dacă era să ai un frate hotărâse ea, atunci ar fi trebuit să fie ca Ned: puţin mai mare, deştept şi nonşalant.

Singura problemă cu Ned erau prietenii pe care şi-i alegea.

De obicei, pe A.A. n-o interesa cine erau cei strânşi în jurul uriaşului ecran plat al televizorului, mânuind joystick-urile şi zbierând de fiecare dată când o formă de viaţă extraterestră sau regele lumii subpământene exploda şi/sau era înfrânt. Însă azi o interesa. O interesa foarte mult.

— Nu se poate! urla Tri la ecran, încercând să acopere batjocurile celorlalţi băieţi.

— Ţi-a tras-o, băi! râdea Ned.

A.A. se lăsă să cadă pe canapeaua zmeurie de mătase, ultima achiziţie din living. Mama ei era sub influenţa unui nou designer, care insistase că, într-o cameră, culorile de fructe erau echivalentul suplimentelor dintr-un suc natural de fructe, adică vitale pentru sănătatea ta fizică şi psihică. Numai mama ei s-fi lăsat convinsă de o asemenea idee, îşi zise A.A. Dar pe de altă parte, mama ei era întotdeauna deschisă la idei care implicau cheltuirea cu toptanul din pensiile sale alimentare pe haine, pantofi sau decorarea casei.

— Te-a încuiat iar, Fitzpatrick, croncăni tipul întins pe jos – avea părul negru şi ochelari fără rame şi era mai înalt şi decât Ned.

Numele lui suna ciudat, îşi aminti A.A. – Ziggy sau cam aşa. Adevăratul nume al lui Ned era Zed Starlight, rezultatul faptului că mama lui era Jeanine şi tatăl un rock star britanic îmbătrânit, dar el îl schimbase într-un nume mult mai normal, cu ani în urmă. Ziggy, însuşi, părea să-l guste din plin pe al lui.

Pe lângă deşiratul de Ned, Ziggy cel lung în picioare (pe numele lui adevărat Sigmund) şi A.A.

înaltă ca un manechin, Tri era de-a dreptul pitic. A.A. simţi o bucurie răutăcioasă pentru asta. Azi voia ca el să se simtă mic în toate sensurile cuvântului. Nu putea să-i suporte ipocrizia meschină.

— Joc eu, anunţă ea, întinzând mâna după telecomanda în plus care era ţinută acum într-un coşuleţ din coji de banane împletite lângă şemineu şi mutându-se în centrul canapelei. Adică, dacă tu ai ieşit, Tri.

— Oh, a ieşit clar, strigă Ziggy, care se ridică în coatele lui ciolănoase, fără să catadicsească să se uite măcar o dată la A.A..

Prietenii lui Ned erau obişnuiţi să fie şi ea prin preajmă. Singurul moment în care se supărau pe ea era când le mânca ultima felie de pizza.

Tri se încruntă la ea, ridicându-se de pe covoraşul persan şi mergând apăsat până în capătul celălalt al canapelei zmeurii. A.A. hotărî să nu-l mai bage în seamă. El avea probabil să încerce s-o facă să zbârcească.

— Începi! îi spuse Ziggy ei, iar A.A. se concentră asupra ecranului.

Personajul ei, Kandace Kick-Butt, trebuia să sară peste o ravenă, să se caţere pe o stâncă şi să facă un salt peste cap ca să treacă de un tigru bălos, pentru a ajunge la următorul nivel. Ca să se aplece şi să-şi croiască în zigzag calea prin peisajul periculos, tot ce putea face A.A. era să stea în picioare pe canapea.

— Păzeşte-ţi spatele! răcni Ned, aruncând cu o pernuţă în ea şi, pentru o secundă, A.A. rămase buimăcită, crezând că se referă la spatele ei, nu al lui Kandace.

Întoarse iute capul, dar nu văzu nimic, bineînţeles, decât speteaza înaltă şi denivelată a canapelei şi fereastra la care Ned trăsese draperiile de mătase brută ca să împiedice lumina să se reflecte în ecran.

— Ce mama…! Ziggy intrase din nou în joc acum, personajul său Adam Avarice ţâşnind în acţiune pe ecran. Te-am salvat de data asta, fato, dar nu pot să fac asta singur.

— Scuze!

A.A. îşi fixă din nou privirea pe ecran, dar nu înainte de a zări un zâmbet compătimitor pe mutra lui Tri.

Era hotărâtă să-i arate că era mult mai bună decât el la jocul ăsta – mult mai bună decât el *la toate*. Împreună cu Ziggy/Adam, reuşi să ajungă în canionul următor şi la runda următoare de adversari. Însă în timp ce partenerul ei masculin era ocupat să evite un cactus cu frunzele tăioase ca nişte cuţite, A.A. nu se putu abţine să nu arunce din nou o privire spre Tri.

— La ce caşti gura? se răsti el, când ea se uita la faţa pe care obişnuia s-o considere frumoasă odinioară. Nu-i de mirare că te tot încurci.

— Vorbeşti serios?

A.A. îşi întoarse ochii la ecran.

Kandace avea de executat o manevră complicată de şpagat peste o crevasă, dacă Adam avea să scape din râul colcăind de piranha cu pantalonii lui lycra intacţi. Aşa! O făcuse.

— Tu eşti ăla care te împăunezi mereu. Crezi că totul e numai despre tine!

— De ce nu-ţi găseşti nişte fete cu care să-ţi piezi vremea? insinuă el batjocoritor, înghiontind-o în spate cu un picior.

— Nu mă atinge! şuieră ea, ferindu-se.

— Te atacă, A.A.! o avertiză Ned, cu gura plină de prăjiturele.

Jeanine l-ar fi omorât dacă ar fi găsit bucăţele de fulgi de ciocolată pe fotoliul crem, dar el probabil conta pe faptul că Jeanine avea atenţia atrasă de altceva în clipa aceea. Avea un nou iubit în Santa Barbara, un regizor de film care deţinea o vinărie, şi-şi petrecea cea mai mare parte a timpului străbătând în sus şi-n jos coasta Pacificului în

avionul lui privat, încercând să-l convingă să-şi redecoreze interiorul casei în culori de coacăză neagră şi pepene roşu („culorile calmante ale cerului”).

— Oh, rahat!

Pe ecran, Kandace încasă o lovitură zdravănă de la un bolovan care se rostogolea, lăsându-l pe Adam să continue ascensiunea de unul singur.

— Uite ce-am făcut din cauza ta!

Tri nu spuse nimic. Ned îşi îndesă restul prăjiturelelor în gură şi înşfăcă un joystick. Curând, el şi Ziggy/Adam urcau versantul unei stânci. A.A. aruncă telecomanda pe podea şi se aşeză înapoi pe canapea, întorcându-şi capul ca să se uite mânioasă la Tri. Era aşa un nesuferit. Nu putea pricepe de ce îl lăsa Ned să stea pe la ei atât de mult. Cine avea nevoie de un pitic posac care să strice totul? Ar fi putut la fel de bine să-şi cumpere un gnom de grădină şi să-l posteze în faţa şemineului. Cel puţin n-ar vorbi. Şi cu siguranţă n-ar hali toată pizza.

— Unde ţi-e Hunter în seara asta? Tri o privi duşmănos, drept în ochi. Nu-mi spune că s-a săturat deja de tine!

— Nu te priveşte, i-o întoarse ea.

Era o replică slabă, dar era prea furioasă ca să se gândească la un răspuns inteligent. De fapt, chiar nu ştia ce făcea Hunter în momentul ăla şi nici nu-i păsa. Mai ieşeau încă împreună, oficial, dar el nu-i mai scria cincizeci de mesaje pe zi, iar când într-adevăr încercă să dea de ea, adesea îl trimitea la plimbare. Era drăguţ şi toate celelalte, şi încă o mai plăcea, din câte ştia ea. Dar cu greu ai fi putut s-o numeşti povestea de dragoste a secolului. Poate că iubirea şi chestiile astea pur şi simplu nu mergeau la ea. După ce îl sărutase pe Tri la petrecerea cu Şapte minute, singurul efect fusese să-l împingă din nou în braţele lui Ashley.

— Eu te-am avertizat în privinţa lui. Poate că doar te păcăleşte, sugeră Tri, cu voce scăzută.

A.A. rămase fără grai. Cum de putuse să-l placă vreodată pe Tri? Acum îl ura din tot sufletul. Să-i fie de bine cu noua lui prietenă. De fapt, lui A.A. chiar îi era milă de ea – probabil că habar n-avea cu ce idiot îşi dădea întâlnire.

— Ce măgar! şuieră ea. *Tu* eşti ipocritul. Tu m-ai păcălit mine.

Tri păru înmărmurit.

— Despre ce vorbeşti?

— De parcă n-ai şti! Îşi încrucişă braţele, prefăcându-se interesată de jocul video care încă se derula pe ecran, dar nu se putea concentra. Ai spus că vrei s-o rupi cu Ashley, dar asta n-a fost decât o minciună gogonată. În clipa următoare, erai lipit de ea ca o închizătoare cu arici. A fost ultima oară când am mai crezut vreun *cuvânt* de la tine.

— Uite, eu… trebuie să ştii ce s-a întâmplat de fapt. Tri îşi îndreptă spatele, cu faţa boţită şi vocea deodată gâtuită. Nu e ce-ţi închipui tu.

— Eu nu-mi *închipui* nimic, i-o reteză A.A..

Telefonul ei, pe care-l pusese pe măsuţa de cafea când se aşezase pe canapea, începu să sune şi să vibreze în acelaşi timp.

— *Ştiu.* Şi-am încheiat discuţia.

Frate, dar ce gălăgie face telefonul tău, se plânse Ziggy, zvârcolindu-se pe podea.

— OK, OK.

A.A. îl înşfacă şi se uită la ecran. Era Ashley. Încă o persoană cu care nu avea chef să vorbească în momentul ăla. Telefonul se opri din sunat,. apoi aproape imediat, începu să sune din nou. Indiferent, ce avea Ashley de spus, se vede treaba că era urgent.

Fără să mai arunce o privire în urmă spre Tri, A.A. se duse în camera ei ca să răspundă la telefon şi să afle ce era atât de important de crăpa pământul.

15
MISIUNE: SCHIMBARE RADICALĂ DE LOOK, SAU MISIUNE: IMPOSIBILĂ?

— Chiar nevoie de chestia asta?

Sadie îşi ridică privirile spre Lauren de sub mai multe straturi de folie de staniol.

Mirosul de vopsea de păr invadase baia lui Lauren, care fusese transformată în ziua aceea într-o copie unu la unu a unui salon de frumuseţe.

Lauren se hotărâse: şuviţe în diferite nuanţe peste tot. Platinat în creştet, culoarea mierii la vârfuri şi şuviţe de culoarea untului, groase, pline, pretutindeni. Dar deocamdată Sadie arăta doar ca un pom de Crăciun cu beteală.

După confruntarea de la AP-urile de alaltăieri, Lauren avusese nevoie de tot farmecul ei ca să-i câştige înapoi încrederea lui Sadie. Totuşi, chiar dacă era un pic necăjită, Sadie era realistă. Fără Lauren, nu mai avea pe nimeni. În plus, părea să accepte faptul că Lauren făcea acum parte din grupul Ashleys, câtă vreme Lauren îşi găsea timp şi pentru ea.

Odată ce dreseseră lucrurile după un anevoios joc de „iartă-mă”, Lauren sugerase cu blândeţe că poate Sadie ar vrea să schimbe modul în care arăta şi se purta, dacă voia să ducă o viaţă mai bună la Şcoala Domnişoarei Gamble, şi îşi pusese toate resursele la dispoziţia ei, inclusiv hair-stylistul, shopper-ul personal şi consilierul psihologic.

Măcar dacă Sadie ar fi apreciat ceva mai mult! Fusese un iad să încerce să programeze o şedinţă acasă cu Étienne, care avea sediul în New York. Mama ei îi spusese că fusese nevoit să le revoce pe Maria Shriva şi pe Hayden „Pantywear” ca s-o

includă pe Lauren în program. Ceea ce Trudy nu ştiuse era că programarea era de fapt pentru Sadie.

— Ai încredere în mine, zise Lauren, sprijinindu-se de blatul de marmură al chiuvetei. Sau, mai precis, ai încredere în Étienne.

Sadie oftă cu atâta putere încât răvăşi mai multe pătrăţele de staniol.

— Nţţ-nţţ! o mustră Étienne, continuând să pieptene, să înfăşoare şi să împăturească.

Lauren se bucură când începu să-i bâzâie telefonul, oferindu-i o pauză de la văicăreala neîncetată a lui Sadie pentru ceea ce îi făcea Étienne la păr. Ai fi zis că era o obturaţie de canal, nu un tratament de frumuseţe.

Lauren ieşi din baie şi scoase telefonul. Avea un mesaj de la Christian. Dintre cei doi prieteni ai săi, Christian era probabil preferatul ei. Era atât de amuzant şi de pus pe şotii, părul lui blond-închis era întotdeauna adorabil de ciufulit, iar ochii lui verzi scânteiau când o priveau. Lauren citi mesajul.

EŞTI ACASĂ?

DOAR, răspunse ea, tot printr-un mesaj.

— GROZAV. SUNT PE DRUM.

— Ce? Lauren era speriată. Nu stabiliseră să se întâlnească astăzi. Crezuse că el avea antrenament cu echipa, miercurea. De fapt, *ştiuse* că avea antrenament, întrucât celălalt prieten al ei – brunetul, meditativul – era în echipa de la Saint Aloysius şi avusese antrenament marţi, iar Lauren trebuia să aibă mare grijă cu stabilitul întâlnirilor ei în funcţie de programele lor. Însemna că antrenamentul lui Christian se anulase.

— BINE. NE VEDEM, trimise mesaj, dar nu mai primi răspuns. Lăsă telefonul pe măsuţa de toaletă de sticlă.

— Ce zici? întrebă Sadie, când Étienne desfăcu un pătrăţel de staniol ca să-i arate lui Lauren evoluţia culorii.

— Drăguţ, aprecie Lauren, şi telefonul ei bâzâi din nou.

Poate Christian sosise deja şi voia ca ea să vină până afară. Mama ei îl intimida, iar Lauren se gândea că poate era sâcâit de obiceiul ocazional al lui Trudy de a-i spune „Chrissy”. Ridică telefonul şi verifică mesajul, încercând să ignore bosumflarea lui Sadie.

EŞTI ACASĂ?

Oh, nu.

Era Alex.

PR TARZ – N ORAS, tastă ea răspunsul înnebunită. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Alex să vină pe la ea când era Christian acolo. Casa ei era mare, dar nu destul de mare pentru doi iubiţi care îi solicitau atenţia nedivizată. Mama ei ştia ce se întâmpla, ba chiar, în taină, era mândră.

Sadie probabil ar fi crezut-o cam desfrânată încercând să aibă două relaţii odată. Poate chiar era cam desfrânată. Însă acum nu mai avea timp să-şi bată capul cu asta!

DEX ZICE K EŞTI AICI.

Au, nu! Lauren simţi că-i ard obrajii. Evident Alex era afară, pe alee, stând de vorbă cu Dex. Şi Dex chiar n-avea nicio treabă de făcut? De lucrat la computer, care să implice statul în casă? Probabil îl lăsase pe Alex să intre pe poartă şi, gură-spartă, îi spusese că ea era în casă, cu o prietenă. Christian avea să sosească într-un minut. Ce să facă?

— Lauren!

Vocea cântată a mamei sale răsună în interfon, o nouă achiziţie în cameră. Trudy spusese că se săturase să-i trimită lui Lauren mesaje pe telefon de fiecare dată când voia să-i comunice câte ceva, aşa că acum avea un enervant sistem de interfon.

— Christian e la uşă, scumpo.

— Vin! răspunse ea răguşit.

Asta era vestea cea mai rea cu putinţă. Cum să scap din dezastrul ăsta?

— Cine-i Christian? întrebă Sadie, ridicându-şi ochii din revistă.

Capul lui Lauren se învârtea prea repede ca să răspundă la întrebarea asta.

— Tu rămâi aici – n-o să stau mult, bolborosi ea, năpustindu-se afară din cameră şi alergând pe hol.

Trebuia să ajungă acolo cât mai repede cu putinţă, să-l pună pe Christian la adăpost înainte de a sosi Alex. Dar, stai puţin – Alex nu era deja aici, sporovăind cu Dex, pe alee? Viteza olimpică a lui Lauren încetini până la un nevolnic târâş. N-avea nici un chef să alerge, dacă tot nu alerga decât spre o grămadă de necazuri.

Trudy se învârtea în vestibulul cu un perete de sticlă. Lauren o putu zări de la capătul celui de-al doilea cat. Mama ei arăta zăpăcită şi agitată, ca de fiecare dată când Christian sau Alex treceau pe acolo, de parcă ar fi fost încântată să aibă o fată care era atât de populară şi dintr-odată ajunsă mare. *Prea* populară, gândi Lauren posomorâtă, mergând ca melcul pe ultimii metri până în vestibul. Trudy deschise gura, dar o închise la loc fără cuvinte; se uita ţintă la Lauren şi clătină din cap. Ce?

Lauren îşi făcu apariţia de după colţ, cu inima bubuindu-i în piept, în vestibulul scăldat de soare şi parchetat cu marmură. Şi iată-i!

Christian. Şi Alex. Stând de vorbă. *Râzând.*

— O să-i cer bucătarului să aducă nişte limonadă, spuse Trudy, pornind repede în direcţia bucătăriei.

Pentru o fracţiune de secundă, Lauren se gândi s-o prindă de mână şi s-o roage să rămână. Dar era prea târziu. Mama ei dispăruse, iar ea era singură cu iubiţii ei. Să zicem cu foştii săi iubiţi. Amândoi îşi dăduseră seama de situaţie, nu-i aşa?

Dar ce era atât de amuzant?

— Hei, iată-te, zise tărăgănat Christian. Ce-ai păţit?

— Am trecut ca să-ţi las cartea de latină – ai uitat-o alaltăieri, zise Alex, întinzându-i manualul cel gros. Mulţumesc pentru tot ajutorul. Aş mai sta, dar mama e probabil supărată că n-am ajuns deja acasă pentru paella[7] ei. Ne mai vedem, Chris. Pe mai târziu, Lauren.

Apoi dispăru pe bancheta din spate a Mercedesului părinţilor săi şi plecă.

— N-am ştiut că-l cunoşti pe Alex, zise Christian.

— Mda… noi, ăăă… îi dau meditaţii la latină. Lauren ridică din umeri. Tu de unde-l cunoşti? Întrebă ea în timp ce telefonul ei începu să sune cu ritmul brut al piesei lui 50 Cent, „In Da Club”, ringtone-ul preferat de Ashley pentru numărătoarea inversă până la petrecerea ei.

Indiferent ce voia Ashley, putea să aştepte. Lauren trimise apelul spre căsuţa vocală.

— Am jucat în aceeaşi ligă de lacrosse, zise Christian. Dar echipa lui e jalnică, rânji el.

Lauren dădu din cap. Bineînţeles că era normal ca să se cunoască cei doi. Trebuia să umble cu grijă pe terenul minat, dar se părea că scenariul ei de coşmar nu se petrecuse. Ei nu aflaseră! Nu îşi dăduseră seama. Chiar scăpase Lauren basma curată de data asta? Aşa se părea.

— Vrei să intri?

Christian clătină din cap.

— Nu, eram doar prin zonă şi m-am gândit să trec să te salut. O ciufuli. Îţi stă bine în uniformă. Dar ar trebui să plec. Tata se înfurie când lipsesc de-acasă în seara când stă cu noi. Oricum, n-ar trebui să răspunzi? întrebă el, referindu-se la telefonul ei, care începuse să sune din nou.

— *E ziua ta, o să petrecem…* Ignoră din nou apelul şi-l condamnă la căsuţa vocală.

— Pa! Lauren dădu din cap, zâmbind şi făcând un pas ca s-ajungă în braţele lui. Şi tu arăţi bine.

Îi dădu lui Christian un sărut grăbit, fiindcă deja îl putea auzi pe Dex, de pe aleea de pietriş din faţa

casei, alergând la ei şi râzând. Avea să fie tachinată îngrozitor pe drumul spre şcoală, mâine. Mai degrabă lua autobuzul decât să asculte iarăşi predicile lui Dex despre descompunerea lucrărilor ei dentare la efort.

Îi făcu lui Christian cu mâna, în timp ce el cobora scările, simţindu-se mai uşurată ca niciodată.

— Cine era tipul de-afară? întrebă Sadie, când Lauren se întoarse în dormitorul ei.

Étienne mânuia un uscător de păr, făcând ultimele retuşări şi desăvârşindu-şi capodopera. Lauren era impresionată. Sadie arăta de putea să apară şi pe coperta unei reviste. Sau cel puţin părul ei.

— Care tip? întrebă Lauren.

— Cel cu părul negru. E absolut superb.

— Oh, ăla e Alex, îi spuse Lauren, în timp ce telefonul ei începu să sune iarăşi, însă de data asta nu cânta 50 Cent.

Îşi ţinu respiraţia să vadă dacă era Alex, ca s-o întrebe ce naiba căuta Christian pe la ea, sau Christian, sunând ca să-i spună că-şi dăduse seama şi că o rupea cu ea. Dar nu era decât Ashley, din nou. Suna de pe telefonul fix de data asta.

Sadie se uita în oglindă şi îşi studia noua înfăţişare.

— El e iubitul tău?

Lauren dădu din cap, fără să se ostenească să-i explice scenariul cu doi băieţi.

— Mă scuzi, te rog? îi spuse lui Sadie, ieşind cu telefonul în cealaltă cameră.

Trebuia să răspundă. Chiar dacă Lauren îi voia sfârşitul domniei, Ashley Spencer încă era cineva pe care nu-şi permitea să-l ţină prea mult în aşteptare.

16
ŢIPĂTUL AUZIT ÎN TOATĂ LUMEA

Ashley avea veşti de dat, iar când Ashley avea veşti, nu putea să mai aştepte. Impunea o chemare la constituire a întregii găşti Ashleys, cerută de la centrul nervos al întregii operaţiuni – patul ei cu baldachin. Pierduse deja zece minute încercând să dea de toată lumea, pentru că aparent toate erau prea ocupate cu vieţile lor personale nesemnificative ca s-o ajute pe Ashley în ceasul ei de ananghie.

Lili era nervoasă, pentru că ar fi trebuit să se vadă cu Max, pentru o ultimă trecere în revistă a detaliilor pentru excursia lor cu cortul, A.A. era acasă şi prinsă cu jocurile video, iar Lauren nu răspunsese încă la telefon – Ashley o zărise plecând de la şcoală cu Sadie Graham, tocmai ea din toată lumea asta, însă în momentul ăsta era prea supărată ca să rumege informaţia, pentru că problema ei era cu adevărat o urgenţă.

Într-adevăr, era cea mai rea criză din întreaga ei existenţă de aproape treisprezece ani – mult mai rea decât anularea emisiunii *Regina preadolescentelor* şi mult mai rea decât să fie părăsită de Tri. În privinţa celei dintâi se putuse preface că nu-i pasă, iar în privinţa celei de-a doua putuse minţi. Dar în privinţa ăsteia, nu!

Asta avea să ajungă publică. Nu exista nicio cale prin care s-o ţină ascunsă. Ashley se aruncă pe pat formând rapid fiecare număr, iarăşi şi iarăşi. Grupul Ashleys trebuia să fie primul care să afle.

— Ce e? întrebă Lili. Max tocmai mi-a spus să nu uit să cumpăr ceva care se cheamă „diet”[8] nu-mai-ştiu-cum. Are cineva idee ce să fie ăsta?

— E un spray de gândaci. Oricum, Ash, dacă e despre petrecerea ta, n-ar putea să aştepte până mâine? gemu A.A.. N-am niciun chef acuma.

— Alo? răspunse, în sfârşit, Lauren. Ce s-a întâmplat? Zi repede, pentru că Étienne se enervează când răspund la telefon…

— VREŢI SĂ M-ASCULTAŢI, TOATE, VĂ ROG! ţipă Ashley.

Fetele astea nu ştiau decât eu, eu, eu.

— Am nişte veşti *groaznice.*

— Petrecerea a căzut? întrebă Lili, şocată.

— Nu!

— Nu le poţi aduce pe fetele de la StripHall Queen? Fir-ar!

Asta fusese A.A., bineînţeles.

— Nu!

— Nu te lasă părinţii să inviţi toată clasa? Întrebă Lauren. Poate aş putea să vorbesc eu cu ei şi să le explic că…

— TĂCEŢI! zbieră Ashley. Nu-i despre petrecere. OK? E despre mine. Despre mine şi părinţii mei!

— *Divorţează!* ţipă Lili şi-apoi se auzi un pocnet de parcă scăpase telefonul din mână.

— Nu divorţează deloc, îţi foarte mulţumesc! spuse Ashley indignată.

— Dar tatăl tău a plecat de acasă? Asta e? A.A. părea cu mintea în altă parte. Nu-ţi face griji despre asta. Şi tatăl meu a plecat, şi e mai distractiv. În plus, se simte atât de vinovat, încât cumpără cele mai frumoase cadouri de Crăciun. Şi uneori tatăl lui Ned ne trimite, din senin, diverse lucruri, cum a fost chitara aia semnată de toţi membrii formaţiei Linkin Park. Deşi câteodată cadourile nu sunt atât de grozave, ca atunci când ne-a trimis un Ab Roller şi a trebuit să i-l dăm cameristei.

— Tata nu pleacă *nicăieri,* spumegă Ashley. Vreţi, vă rog, să nu mai vorbiţi şi s-ascultaţi?

— Scuze, Ashley, zise Lauren.

Aşa era mai bine. Ashley se ridică în capul oaselor pe pat, îşi încrucişă picioarele, ţinând telefonul cu degetele tremurătoare.

— Mama mea, începu ea, nefiind sigură că avea puterea să continue. Înghiţi nodul din gât. Mama mea…

— Are cancer?

— Are un amant?

— Nu e mama ta adevărată?

— MAMA MEA E ÎNSĂRCINATĂ! ţipă Ashley.

Urmă o tăcere deplină din partea celorlalte. În sfârşit, puţin respect!

— Tocmai m-au anunţat ai mei. Ei sunt în extaz. Consideră că e cel mai grozav lucru din lume!

— Ei bine, zise Lauren încet, putea fi altceva mai rău.

Surorile mele mai mici sunt chiar simpatice, interveni Lili. Mă lasă să le îmbrac ca pe păpuşi. Iar părinţii tăi or să ia o bonă, deci nu înseamnă că va trebui să cureţi după ea.

— Voi ascultaţi măcar?

Nu asta era simpatia pe care o aştepta Ashley. Prietenele ei nu se concentrau asupra problemei principale: ce-avea să zică lumea când o să audă veştile astea jenante? Nu era mama ei prea bătrână?

Copilul ăsta nou însemna că viaţa ei, aşa cum o cunoscuse, era, esenţialmente, încheiată. Lui Ashley îi plăcea să fie unicul copil. *O încânta.* Dacă – atunci când – mama ei va avea un alt copil, cum o să mai poată ea să primească toată adoraţia, dragostea şi atenţia cu care se obişnuise? Cum o să mai poată mama ei să găsească energia ca să se concentreze asupra nevoilor lui Ashley – hainele ei, viaţa ei sociali, petrecerile de ziua ei – când în casă era un bebeluş plângăcios?

— Se mai ţine petrecerea ta? întrebă Lauren îngrijorată.

— Ar fi mai bine să se ţină, murmură Ashley, trăgându-şi peste faţă o pernă umplută cu puf.

Tocmai izbutise să obţină ca petrecerea ei să îşi recapete caracterul grandios şi fabulos, după ce părinţii ei văzuseră noua listă de invitaţi, iar Ashley le spusese că trebuia neapărat să fie o petrecere uriaşă, pentru că Şcoala Domnişoarei Gamble practic o impunea. Părinţii ei ar face mai bine nici să nu se gândească să încerce o anulare *part deux.* Copilul ăsta deja îi distrusese viaţa!

17
FATA CARE STRIGA „URSUL!”

Lili stătea întinsa pe pământul rece şi tare, ascultând ploaia care răpăia pe cort şi – mai rău încă – ascultându-le pe Jezebel şi pe Cassandra trăncănind şi chicotind despre festa pe care plănuiau să le-o joace băieţilor dimineaţă. Nu fusese foarte atentă, dar aparent consta în a le turna noroi în ghete. *Foarte* matur. Dacă ăsta era paradisul campingului, atunci Lili prefera să fie în iad.

Sus, pe Muntele Tam, plouase aproape toată după-amiaza, cam de când tatăl Cassandrei îi lăsase cu maşina în parcarea publică, spunându-le să aibă grijă să găsească un loc uscat unde să-şi ridice corturile. Bun sfat!

Ar fi fost exclus ca tatăl ei să-i fi dat pur şi simplu jos din maşină acolo şi să fi plecat. Chiar dacă părinţii lui Lili erau foarte intransigenţi şi superprotectori, cel puţin chiar le păsa de binele copiilor. În schimb, tatăl Cassandrei păruse doar grăbit să se întoarcă la roata lui de olar sau ce altceva făcea el în atelierul lui de „artă artizanală”.

Urcaseră două ore până ajunseseră la locul de campare de lângă râu, împiedicându-se de pietre şi înconjuraţi de fuioare de ceaţă. Max petrecuse cea mai mare parte a timpului vorbind cu Jason şi Quentin, neacordându-i atenţie lui Lili, chiar dacă ea era aproape ruptă în două de povara rucsacului ei foarte greu.

Asta îi amintea de documentarul la care o pusese mama ei să se uite despre Lungul Marş[9] prin China, deşi barem picioarele ei nu erau înlănţuite – doar strânse în ghete urâte. Singurul lucru care îi mai ridica moralul era s-o vadă pe Cassandra cu rimelul scurs pe faţa ei palidă ca de mort.

Nu prea avea de ce să se bucure la lăsarea nopţii. Locul lor izolat de campare nu era nicicum pitoresc. Până şi râul era urât – lat şi noroios, umflat de ploaie. Doar erau în prag de iarnă, nu? A cui fusese ideea să plece acum cu cortul? Ea trebuia să doarmă cu celelalte două fete într-un cort micuţ, după o masă în scârboasă alcătuită din fasole la conservă, negătită, direct din cutie, şi nişte felii de pâine muiate de apă, mâncând stând în picioare.

— Îmi pare rău, e prea multă umezeală ca să putem face focul cum trebuie, se scuzase Max, arătând foarte simpatic cu părul ud de ploaie.

— E-n regulă, îl asigurase Lili, ştiind că Jezebel şi Cassandra erau mai mult decât fericite să sufere deşi asta însemna că suferea şi Lili.

Că suferea *mai mult,* adică, pentru că ea nu era obişnuită cu aşa ceva. De ce ar fi trebuit să fie treaba asta distractivă, mai exact?

Erau o mulţime de lucruri rele în statul la cort, iar Lili, în timp ce zăcea întinsă în sacul ei de dormit, prefăcându-se că adormise ca să nu fie nevoită să se alăture informaţiei paralizante despre puştii de la Reed Creep – sau plângăcioşii Preliceali, cum îi plăcea ei s-o gândească –, le număra în gând.

Unu: Max era prea ocupat să facă diverse treburi – să monteze corturi, să deschidă conserve, să găsească lemne pentru amărâtul de foc înăbuşit – pentru a petrece vreun timp preţios numai cu ea. Doi: când în sfârşit o atrăsese şi pe ea în conversaţie, se întâmplase un dezastru; Max le spusese tuturor despre petrecerea lui Ashley, iar Lili fusese forţată să-i invite pe toţi, altminteri risca să pară o mare snoabă. Ashley avea s-o omoare când o să afle că nişte pseudo-boemi jegoşi aveau să-i facă petrecerea să arate ca un episod prost din *Gossip Girl.*

Numărul trei: nu putuse obţine semnal pe Blackberry-ul ei, aşa că dacă mama ei îi trimitea

vreun mesaj despre ceva – crezând că era în siguranţă la A.A. acasă, bineînţeles, uitându-se la vreun maraton de filme cu Reese Whiterspoon – Lili nu avea nici cum să ştie, nici cum să răspundă. Era total ruptă de civilizaţie!

Dar de departe cel mai rău lucru din toate fusese că trebuia să facă pipi în tufişuri. Pe ploaie. Pe întuneric. *Uh!* Tot timpul, Lili fusese convinsă ba că un raton avea s1 sară pe ea, ba că avea să cadă grămadă cu chiloţii în vine *(atât* de umilitor) şi să sfârşească zvârcolindu-se în noroi.

OK, recunoştea că odată ce Max terminase de făcut toate treburile bărbăteşti ale campării, fusese oarecum drăguţ. O condusese mai departe de ceilalţi, într-un mic luminiş unde putuseră să stea pe un buştean şi să se uite pe deasupra munţilor la apusul soarelui

— Sunt atât de bucuros că ai venit, murmurase el, trăgând-o mai aproape.

— Şi eu.

Lili se cuibărise la pieptul lui. Privise visătoare culorile roşiatice ale asfinţitului, lipindu-se mai tare de el, când Max îşi petrecuse braţele în jurul ei.

Când o sărutase, făcuse ca tot chinul urcuşului cu ghetele ei noi, dureros de strâmte, aproape să fi meritat.

Prea curând, însă, venise momentul să spună noapte bună şi să se îndrepte spre cortul fetelor, unde Jezebel şi Cassandra o ignorau complet. N-aveau decât. Lili era prea obosită ca să-i pese. Deşi, când fetele se opriseră din necontenita lor şuşoteală şi în sfârşit adormiseră, Lili se simţi iritată de răsuflarea lor zgomotoasă şi ocazionalele sforăieli porcine.

Asta era exact opusul dormitului cu celelalte Ashley. Îi lipseau prietenele ei mai mult ca orice. Dacă ar fi fost acolo cu gaşca Ashleys, ar fi trimis semnale SOS până acum, un elicopter de salvare ar

fi fost pe drum, iar tatăl lui Ashley ar fi dat în judecată Serviciul Parcului Naţional.

Lili era prea încordată ca să doarmă. Ce fojgăia acolo afară din cort? Poate era Max, înfruntând ploaia ca să vină să-i dea încă un sărut de noapte bună. Ce drăguţ. Lili se contorsionă ca să iasă din sacul de dormit şi se duse în patru labe la fermoarul cortului, având grijă să nu le trezească pe Scissor Sisters. Încet, străduindu-se să nu facă zgomot, deschise intrarea cortului, simţind cum picăturile de ploaie o lovesc drept în faţă. Spera că părul ei arăta bine când îşi scoase capul afară.

Dar nu era Max acolo, afară, în ploaia nopţii.

Era un urs.

Un uriaş grizzly care arăta la fel de îngrozit ca şi Lili.

— Aaaaaahhhh!

Ţipătul lui Lili sfâşie liniştea campingului, trezind pe toată lumea. Fetele strigară la ea să tacă, în vreme ce băieţii ieşiră buluc din cotul lor, cu şireturile desfăcute la ghete, mişcând lanternele de colo-colo şi înjurând în şoaptă.

— UN URS! A FOST UN URS! ţipă ea.

— Eşti nebună? zbieră Cassandra. Ce-ai căutat să scoţi capul afară din cort în mijlocul nopţii?

— Oh, Doamne! Ne-ai speriat de moarte pe toţi! Strigă Jezebel, îmbrâncind-o pe Lili în umăr. Treci înapoi la culcare, ratato! Nu e niciun urs.

— Lili, e cam târziu în perioada asta a anului pentru urşi, îi spuse Max, lăsându-se pe vine la intrarea cortului, cu părul lui blond şiroind de ploaie, dar cu vocea blândă şi binevoitoare. Şi de obicei nu coboară atât de jos. Poate că era doar umbra unei crengi sau ceva de genul ăsta.

— Nimic! strigă Jason, care se plimbase în jurul taberei împreună cu Quentin, amândoi luminând în fiecare tufiş cu lanternele.

Arătau extrem de enervaţi că erau afară, în ploaie în toiul nopţii.

— Nicio urmă.

— Probabil au fost şterse de ploaie între timp.

Lili era gata să plângă. Voia ca Max s-o creadă. Ştia bine ce văzuse!

— Încearcă doar să te culci la loc, bine?

El îi zâmbi, strângând-o scurt de braţ, încurajant şi îşi stinse lanterna.

Lili nu mai putea face nimic, decât să intre înapoi în sacul de dormit şi să încerce să nu bage în seamă chicotitul celorlalte fete. Dacă ursul avea să se întoarcă, Lili avea să se asigure că le va mânca mai întâi pe astea două.

Când se trezi în dimineaţa următoare, după ce dormise vreo două ore, după cum se simţea, situaţia se înrăutăţise şi mai tare. Lili simţea că-i explodează vezica, aşa că-şi puse ghetele şi jacheta şi deschise fermoarul cortului.

Oh, nu!

Probabil îşi făcuseră tabăra prea aproape de râu. Ieşi afară din cort afundându-se de-o palmă în apa noroioasă, alunecând cât pe-aci să cadă în fund. Cât putea vedea cu ochii, totul era o mare de noroi, nu foarte adâncă. Merse pleoscăind până la cel mai apropiat tufiş, dorindu-şi să fi fost la un milion de kilometri depărtare de locul ăla. Undeva într-un pustiu. Chiar şi la Polul Nord! În orice alt loc unde nu ploua, nu se revărsau apele şi nu era mizerabil.

Până să se întoarcă ea la cort, băieţii se treziseră – nu păreau să considere că toată situaţia era foarte distructivă. Se dădeau prin apă ca pe derdeluş, împroşcând arcuri de mâl cu ghetele lor şi alergându-se unul pe altul printre corturi. Când ieşiră şi Jezebel şi Cassandra, frecându-se la ochi şi vorbind tare, cu voci pline de sarcasm, despre pornit la vânătoare de urşi, nu păreau deloc nefericite.

— Mişto, se ridică nivelul râului! zise Cassandra, scărpinându-se în capul ei cu şuviţe roşii. Poate că rămânem împotmoliţi aici şi n-o să ne mai ducem mâine la şcoală!

Lili începu să intre în panică.

— N-o să rămânem împotmoliţi aici, nu-i aşa? îl întrebă ea pe Max. Chiar trebuie să mă întorc în oraş până la prânz, aşa cum ne-am înţeles. Mama o să vină în Fairmont ca să mă ia cu maşina.

— Ce-i atâta grabă? întrebă Jezebel, întinzându-se, aparent nepăsătoare la ploaia măruntă sau la uriaşele pete de noroi cu care se stropise până la turul pantalonilor de pijama.

— Nu-ţi face griji, o linişti Max. Dacă pornim la drum curând, o să putem ajunge în parcare în mai puţin de două ore. Tatăl lui Jezebel o să ne aştepte şi când ajungem în oraş, te lăsăm pe tine prima acasă.

— Ce zici? căscă Jezebel.

— Vine tatăl tău să ne ia, nu-i aşa?

— Am crezut că vine tatăl lui Quentin.

— Nicicum, protestă Quentin. Am stabilit împreună, ţi-aduci aminte? Tu trebuia să vorbeşti cu tatăl tău să vină să ne ia.

— Mda, zise Cassandra, chicotind de parcă era ceva amuzant. Ţi-aduci aminte, Jez?

Jezebel se bătu cu palma peste frunte.

— Cred că am uitat să-i spun. Ei, bine! Putem să-i sunăm şi să-i cerem să vină. Dacă n-are altceva de făcut.

— Dar nu avem semnal aici, sus, interveni Lili.

Inima îi gonea cu un kilometru pe minut. Dacă nu exista semnal până ajungeau în parcare, atunci asta însemna că or să aibă de aşteptat mai bine de o oră până să vină cineva să-i ia.

— Lili are dreptate, zise Jason, uitându-se de la Quentin la Max. Şi nici acolo nu ştiu dacă funcţionează telefoanele. Va trebui să mergem pe jos până la parcarea de la baza muntelui, care e mult mai departe. Am putea ajunge acolo abia pe la prânz.

— Pot să-l sun eu pe tata. Max aruncă o privire neliniştită spre Lili. O să vină imediat.

Însă la prânz era prea târziu! Lui Lili îi venea să urle de frustrare. Chiar la prânz, mama ei avea s-o

aştepte în faţa hotelului Fairmont – şi să descopere că nu era sus, în apartamentul de lux al lui A.A..

Când aveau să ajungă şi ei acolo, Nancy cu siguranţă avea să fie în toiul unei crize de furie turbată, cu buzele strânse. Numai gândul ăsta o făcu pe Lili să tremure mai tare în hainele ei ude. Când tatăl lui Max avea s-o aducă, Nancy o s-o vadă pe Lili în echipamentul ei de munte noroit şi ud, scoţându-şi rucsacul şi sacul de dormit din maşină şi spunând la revedere unui grup de puşti pe care părinţii ei nu-i mai văzuseră niciodată până atunci.

Nancy era o femeie foarte inteligentă; avea să înţeleagă totul cât ai clipi despre excursia cu o noapte de stat la cort. O să ştie că Lili o minţise. O să-i vadă pe băieţi în maşină. Viaţa lui Lili avea să se sfârşească.

Nu încăpea nicio îndoială. Dacă mama ei era Genghis Han, Lili urma să fie trimisă înapoi în China într-un sac de cadavre.

18
EXISTĂ AŞA CEVA CA O MAMĂ MODEL?

A.A. îşi petrecuse jumătate din dimineaţa de duminică într-o stare vecină cu panica, întrebându-se când avea să se întoarcă Lili şi repetând obsesiv de ce nu o sunase încă. *Ştiuse* ea că excursia asta cu cortul era o idee proastă. Poate că toată ploaia de noaptea trecută ocolise Muntele Tam, dar A.A. se cam îndoia.

Nu-i trebuise mult să înţeleagă că întregul lor plan iscusit se făcuse praf. La prânz, mama lui Lili sosise la uşa apartamentului şi fusese trimisă la plimbare – cu faţa întunecată şi furioasă – de o Jeanine buimăcită, care-şi tot cerea scuze.

În cele din urmă, Lili îi trimise un mesaj cu veştile proaste: excursia fusese un dezastru, nu avusese cu ce să se întoarcă în oraş şi o sunase pe mama ei, care venise s-o ia de acasă de la Max, din St. Francis Wood. Biata Lili! Petrecerea lui Ashley era la mai puţin de o săptămână. Dacă nu i se mai dădea voie să vină? Ashley n-ar fi iertat-o niciodată, iar asta era o soartă mai rea decât moartea. Mai rea chiar decât furia părinţilor lui Lili, probabil. Colac peste pupăză, Jeanine era acum supărată foc pe A.A., de parcă ea fusese cea care minţise şi fugise cu băieţii la cort!

— Nici să nu-ţi treacă prin minte să-mi joci un renghi ca ăsta, îi spusese mama ei, oprindu-se în mijlocul formării unui număr pe telefon.

Vuia să i se trimită de la bucătăria hotelului un cazan de iaurt natural pentru un tratament de frumuseţe acasă pe care-l plănuise pentru după-amiaza aceea.

— Sau te trimit să stai cu nemernicul de taică-tău. Şi n-o să ne mai vezi niciodată nici pe mine, nici pe Ned sau vreun joc video, pentru că taică-

tău e atât de zgârcit că practic n-are nimic. Zău aşa, fetelor! Nici n-aţi intrat bine în adolescenţă şi deja fugiţi de-acasă.

— Ashley e aproape o adolescentă, iar Lili are deja treisprezece ani, nu se putu abţine să-i atragă atenţia A.A..

Stătea în picioare, tăind pe bufetul din bucătărie un castravete felii pentru masca de faţă a mamei sale, încercând să se facă utilă şi să-i arate că era o fată cuminte şi ascultătoare, nu ca Lili.

— Petrecerea ei e săptămâna viitoare, ţi-aduci aminte?

— Da, păi, după gogoşile pe care ni le-aţi turnat tu şi cu Lili, nu ştiu dacă ar trebui să te mai duci, zise Jeanine, schimonosindu-şi frumoasa ei faţă – nu reuşea niciodată să formeze corect numărul de la room-service.

Jumătate din timp nimerea la sala de gimnastică sau la magazinul de suveniruri, iar o dată sunase chiar şi un oaspete din hotel. Asta n-ar fi fost prea rău, dar începuse să flirteze cu el şi omul sfârşise prin a o invita la cină. Se întâlniseră timp de vreo câteva luni. După aceea, Ned fusese cel care făcea comenzile de mâncare. El îi spusese lui A.A. că dacă nu voiau vreun tată vitreg prea curând, trebuiau s-o ţină departe pe Jeanine de oaspeţii hotelului.

— Mamă! Nici în glumă să nu spui asta! Trebuie să mă laşi să mă duc! exclamă A.A., cât pe-aci să-şi taie o bucată de unghie. Ashley contează pe noi!

A.A. nici nu-şi putea închipui să rateze marea petrecere. După ce auzise despre ea săptămâni dea rândul, ar fi fost o cruntă dezamăgire să nu fie în stare să vadă totul cu ochii ei. Chiar aveau să fie, de-adevăratelea, tigri care săreau prin cercuri de foc pe muzică de *Mulţi ani trăiască?*

Jeanine strânse cordonul chimonoului în care trândăvise toată ziua.

— O să mă bucur când toată aiureala asta pentru o petrecere aniversară o să se termine şi-o să treacă. Numai despre asta vorbiţi. Plictisitor!

A.A. oftă, ţinându-şi ochii în jos, la tocător. Voia să taie feliile de castravete cât mai drept cu putinţă, doar ca să-i arate mamei sale ce fiică docilă era, chiar dacă nu folosise niciodată un cuţit şi un tocător de legume în viaţa ei. Singurele persoane care atingeau vreodată ustensilele de bucătărie în apartamentul lor erau cameristele, iar Jeanine credea că gătitul însemna încingerea unui prosop de aromaterapie pentru masajul gâtului în cuptorul cu microunde.

Mama ei era în toane proaste azi în privinţa petrecerilor, pentru că aceea la care fusese ea noaptea trecută, într-un depozit transformat în *kasbah*[10] marocan, nu fusese deloc reuşită. Un alt fost supermodel, rivala dintotdeauna a lui Jeanine, îşi făcuse apariţia şi îi acaparase pe toţi paparazzi, expunându-şi noile buze, noii obraji şi noile extensii de păr.

Jeanine nu putuse suporta şi se întorsese devreme acasă. Asta însemna că se trezise devreme şi se învârtea prin casă aproape toată ziua, în loc să stea în pat, să se refacă. Dacă ar fi dormit când apăruse Nancy la prânz, A.A. ar fi putut născoci o minciună rapidă ca să-i acopere spatele lui Lili – poate că ea şi Ned ieşiseră la jogging în parc şi că aveau s-o sune ei de îndată ce se întorceau. Cu toate că mama lui Lili s-ar fi putut să n-o creadă, dat fiind că afară ploua cu găleata. Ups!

— În orice caz, ştiu de ce vrei de fapt să te duci la petrecerea asta, zise Jeanine, scoţându-şi picioarele din papucii de casă şi întinzându-se pe canapea. E vorba despre un băiat, nu?

— Ce băiat?

A.A. era surprinsă. Despre cine vorbea mama ei?

— Aşa-zisul iubit al tău. Jeanine pocni din degete. Cum ziceai că-l cheamă?

— Hunter.

A.A. răsuflă uşurată; pentru o secundă crezuse că Jeanine vorbea despre Tri. Iar Tri cu siguranţă nu era iubitul lui A.A.. Nu fusese niciodată şi nici n-avea să fie vreodată. Exclus. Oricât de des ar fi sunat-o – şi o sunase o grămadă weekendul ăsta, probabil ca să-şi ceară iertare pentru incredibila sa grosolănie, nu că ea îi răspunsese la vreun apel sau îl sunase înapoi – Tri era *persona non grata* în ceea ce o privea pe A.A..

— Nu cred că-mi place ideea că te duci la întâlniri cu băieţii de la vârsta asta, se văită Jeanine.

A.A. îşi rostogoli ochii în cap şi speră că mama ei n-o vedea. Ştia ce se petrecea de fapt – din când în când, Jeanine avea o criză de conştiinţă şi hotăra că trebuia să fie o Mamă Bună.

Asta însemna că pretindea că stabileşte un nou set de reguli, ca de pildă să-i spună lui A.A. că ar trebui să-şi ia uniforma de pe jos şi să nu aştepte să i-o culeagă camerista, să insiste ca Ned să mănânce legume crude cel puţin o dată pe săptămână şi să le ţină amândurora lungi predici despre A învăţa Mult şi A Nu Deveni Prea Serioşi de Prea Tineri.

Uneori, când chiar se lăsa furată de val, Jeanine anunţa că avea să cumpere un minivan ca să poată face excursii în familie la Marele Canion sau la târgurile fermierilor din Oregon. Ned şi A.A. trebuiau să se ascundă în camerele lor până când ea îşi venea în fire şi se ducea la o irigare colonică ecuadoriană. De regulă, faza asta n-o ţinea mai mult de o zi sau două, aşa că A.A. nu era prea îngrijorată de data asta.

— De fapt, probabil că o să rup relaţia cu Hunter, îi spuse ea mamei sale, apoi mai că scăpă cuţitul din mână de surprindere.

Asta de unde-i venise? Nu o minţea pe Jeanine. Dar nu se gândise deloc să rupă relaţia cu Hunter, nici nu plănuise ceva. Cuvintele pur şi simplu îi

scăpaseră din gură şi, de îndată ce le rostise, A.A. îşi dădu seama că erau adevărate. Îl plăcea pe Hunter, dar nu în felul ăla. Un val de uşurare o invadă – trebuia să rupă relaţia cu el, mai bine mai curând decât mai târziu. Nu era corect faţă de el să pretindă că-l plăcea mai mult decât simţea. Iar A.A. n-avea nimic împotrivă să meargă la petrecerea lui Ashley fără partener. Şi Ashley însăşi era fără iubit.

— Mă bucur s-aud asta, zise Jeanine, aşezându-şi sub cap o pernuţă cu ornamente de piele. Ai lucruri mai ’ importante la care să te gândeşti în clipa asta. Vreau să spun, lucruri mult mai importante de făcut. De pildă, un mic favor pentru bătrâna ta mamă.

— Ce?

A.A. termină de tăiat şi ultimul castravete şi împinse toate feliile de pe tocător într-un castron oval, de culoare crem, Nigella Lawson.

„Micile favoruri” ale lui Jeanine adesea sfârşeau prin a fi mari bătăi de cap. Ultimul mic favor însemnase să piardă un weekend întreg fiind „modelul potrivit” pentru unul dintre prietenii lui Jeanine, un designer care încerca să pătrundă în lumea modei pentru adolescenţi.

A.A. fusese nevoită să stea în picioare, într-un atelier rece, în curent, două zile încheiate, în vreme ce oamenii încercau haine pe jumătate terminate pe ea, desenau pe ea cu cretă şi o înţepau cu bolduri. Ashley şi Lili s-ar fi dat în vânt după aşa ceva, dar A.A. se plictisise de-şi ieşise din minţi.

— Despre ce-i vorba? întrebă A. A..

— Ştiu cât de tare vă displace, ţie şi lui Ned, să vă întâlniţi cu, ăăă, iubiţii mei. Dar mi-aş dori să faceţi o excepţie de data asta, zise Jeanine. Chiar cred că Sven era alesul. Şi aş vrea să veniţi să-l cunoaşteţi, la cină, când o să fie în oraş, luna viitoare. M-ai putea ajuta să-l conving şi pe Ned să vină să-l cunoască?

Oh. Asta era? Sigur. A.A. putea să facă asta, Janine întotdeauna credea că tipul cu care se întâlnea era „Alesul”, căci de aceea se şi măritase de atât de multe ori.

— Sigur, mamă.

Şi poate că, dacă se întâlneau cu Sven, faimosul regizor de film despre care Jeanine nu se mai sătura vorbind, poate că n-ar mai fi pomenit despre faptul că A.A. ar trebui să lipsească de la marea petrecere a lui Ashley.

Jeanine zâmbi.

— Acuma, unde-i iaurtul ăla? Bucătarul ăla nenorocit îşi dă oare seama că eu îmbătrânesc şi mă usuc din ce în ce mai mult cu fiecare secundă care trece?

19
CE NU ŞTIU MAMELE
ŞI CE NU LE SPUN FIICELE LOR

Lili crezuse că sâmbătă fusese cea mai rea zi din viaţa ei, dar asta înainte să urce în maşina mamei sale, în faţa casei lui Max, duminică.

— Ashley Olivia Li, nu mi-a fost niciodată mai ruşine cu tine!

Mama ei fusese întotdeauna grozavă la făcut mai multe lucruri odată, iar în ziua aceea nu făcea excepţie. Putea să conducă şi să ţipe în acelaşi timp.

— Îmi pare rău, mamă, îngăimă Lili, încercând să cureţe o pată de noroi de pe jeanşii ei.

Abia aştepta să-şi dea jos hainele astea şi să le ardă. Mama ei o pusese să stea pe un număr al ziarului *San Francisco Chronicle,* ca să nu-i murdărească scaunele SUV-ului negru.

— M-ai minţit pe mine, l-ai minţit pe tatăl tău, ai minţit-o pe biata doamnă Alioto. Când a aflat că ar fi trebuit să fii acasă la ea, s-a pierdut cu firea de îngrijorare!

Lili se gândi că asta era mai greu de crezut. Jeanine îi spusese, odată, că îngrijorarea îţi făcea riduri şi că singurul lucru pentru care îşi făcea ea griji vreodată era înfăţişarea ei. Dar ăsta nu era un moment potrivit s-o contrazică pe mama ei.

— N-am vrut să supăr pe nimeni, zise Lili cu voce pierită. Am vrut doar să mă duc şi eu cu cortul.

— Cu cortul! zise mama ei, deopotrivă uluită şi sarcastică. De când, mă rog, te interesează pe tine astfel de lucruri? Ţie nu-ţi place alpinismul. Ţie nu-ţi place să cari lucruri. Ţie nu-ţi place în aer liber. Şi cu siguranţă nu-ţi place să te uzi şi să te murdăreşti.

— Nu.

Lili era silită s-o recunoască. Urâse totul în excursia aia, în afară de Max. În plus, fusese şi toată nebunit cu Ursul.

Amintirea feţelor încântate şi răutăcioase ale Surorilor Vitrege Urâte, holbându-se la ea pe când mama ei o ducea spre maşină, avea s-o bântuie veşnic. Erau atât de fericite că ea dăduse de necaz!

Probabil mai râdeau şi acum despre ce puştoaică răsfăţată era ea. Şi totul fusese numai vina lor – dacă Jezebel n-ar fi „uitat" să aranjeze cu părinţii ei să vină să-i ia, ar fi fost acasă la timp. În loc de asta, fuseseră nevoiţi să aştepte o oră şi jumătate până să apară tatăl lui Max. Lili ar fi putut jura că Jezebel o făcuse intenţionat.

— Şi, zise mama ei cu un aer sever, strălucitorul ei coif de păr negru făcând-o să semene mai mult ca niciodată cu un războinic, sunt extrem de tulburată de ceva ce a spus omul ăla. Alan Costa ăla.

Lili căută prin memorie: oare ce putuse să spună tatăl lui Max? Fusese atât de ocupată să-şi recupereze lucrurile – şi demnitatea – din spatele Jeepului tatălui său, încât nu fusese foarte atentă. Toată scena fusese mult prea stingheritoare. Max se dăduse jos din maşină ca s-o ajute, dar privirea lungă, compătimitoare care i-o oferise nu făcuse decât să înrăutăţească lucrurile.

— Ce? murmură ea, dându-şi seama că mama ei aştepta un răspuns, şi se făcu mică în scaun, ca să se acopere.

— A spus că speră că vremea din weekendul ăsta o să te facă să nu mai mergi niciodată cu cortul împreună cu Max.

— Oh, zise Lili, deşi se auzi mai mult ca un scheunat.

Nancy opri maşina în faţa casei şi îndreptă telecomanda spre porţile negre şi grele. *Ca porţile închisorilor de maximă securitate,* gândi Lili când maşina intră pe aleea principală.

— Deci ăsta e motivul, bănuiesc, pentru care ai vrut să te duci cu cortul. Acest *Max.*

Rostit de mama ei, numele lui sunase ca un cuvânt murdar.

— Presupun că e un băiat de la Gregory Hall.

— Nu chiar, murmură Lili. E de la Reed Prep.

— Casa aia de nebuni care încearcă să se dea drept şcoală pregătitoare? Cum naiba l-ai cunoscut?

Nancy nu părea impresionată.

— E la clasa mea de conversaţie în limba franceză,explică Lili. Ştii, cu *Madame* LeBrun.

Nancy mârâi. Dacă Max obţinuse câteva puncte în ochii ei pentru că lua lecţii scumpe de franceză, ea n-o arătă. Opri maşina în faţa garajului de patru maşini, proiectat să semene cu un grajd vechi. Lili nu îndrăznea să coboare încă din maşină; nici măcar nu-şi desfăcu centura de siguranţă.

— Acuma, ascultă aici. Mama ei se întoarse şi îşi aţinti privirea intensă a ochilor ei negri drept înspre Lili. După modul în care arăţi, se pare că ai fost deja pedepsită pentru aventura asta prostească şi egoistă a ta. Ai fi putut să te îneci sau să mori îngheţată acolo sus! Cine se duce cu cortul în decembrie?

— A fost groaznic, zise Lili, cu vocea tremurătoare.

Ăsta era purul adevăr. Urâse să se afle sus, pe Muntele Tam. Era prea ceaţă ca să vadă vreo privelişte, prea frig ca să se poată bucura că e în aer liber şi prea umed ca să facă altceva decât să tremure. Era bucuroasă să fie din nou acasă, în afară de faptul că se afla în cel mai mare necaz din viaţa ei. Îşi dori ca ursul *chiar* s-o fi mâncat. Expresia de pe faţa mamei era fioroasă.

— Cu toate astea, trebuie să-ţi dai seama că nu poţi să faci mereu ce vrei tu. Ce fel de exemplu e ăsta pentru Josephine şi Brennan?

Lili dădu să-i atragă atenţia că micuţele ei surori nu erau interesate de nimic în afară de hectarele lor

de jucării şi de paturile lor cu baldachin purpuriu de prinţese, dar înainte să poată deschide gura, un gând cumplit o izbi: petrecerea lui Ashley!

Părinţii ei or să-i spună că nu se putea duce? Ştiau că era cel mai important lucru pentru ea. Ar fi fost o pedeapsă diabolică desăvârşită! De ce, vai, de ce acceptase Lili să meargă în excursia aia stupidă cu cortul?

— Aşadar, continuă Nancy, luându-şi poşeta Birkin şi deschizând portiera maşinii, va trebui să discut cu tatăl tău despre o pedeapsă potrivită. În cel mai bun caz nu te mai duci nicăieri decât la şcoală şi la celelalte lecţii în următoarele câteva săptămâni.

— Dar petrecerea! nu se putu opri Lili să exclame, cuvintele scăpându-i pur şi simplu din gură. Se întoarse spre mama sa, care se pregătea să coboare din maşină. E ziua lui Ashley – Super Încântătoarea ei a treisprezecea Aniversare!

Nancy suspină şi clătină din cap.

— Zău, Lili, ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să te îmbarci în escapada asta ridicolă.

— Mamă! O să fac orice o să stau în casă un an de acum încolo, pe cuvânt! O să am grijă de gemene! O să fac tot ce vrei tu! Dar, te rog, lasă-mă să mă duc la petrecerea lui Ashley.

Gura lui Nancy zvâcnea.

— Poate, zise ea. Sau poate nu. O să vedem cum merge săptămâna asta. Însă un lucru, domnişoară. Nu vreau să mai aud vreun cuvânt despre băiatul ăsta Max. Eşti mult prea tânără ca să te întâlneşti cu băieţii. Ar trebui să te concentrezi la învăţătură şi nu să te gândeşti la băieţi. N-ai voie să-ţi dai întâlniri până ce n-ai să împlineşti cincisprezece ani, exact cum au făcut şi surorile tale. Auzi ce-ţi spun?

— Da, mamă, răspunse Lili.

Mama ei habar n-avea că ambele surori mai mari ale lui Lili fuseseră mai mult decât experte în întâlnirile cu băieţii fără ştirea mamei lor. Îşi

amintea cum le urmărea pe când se furişau din casă, ieşind pe fereastra de la etaj pe acoperiş şi apoi dându-şi drumul pe burlane până jos. După aceea, un salt rapid în tufele de flori şi fuga pe alee, spre libertate şi în braţele iubiţilor care le aşteptau.

Lili se uită pe fereastra ei la strada de dedesubt. Exista o cale de a ajunge la petrecerea lui Ashley. Spera doar ca tufele să nu fie prea pline de ghimpi.

2O
UN BĂIAT FRUMOS CU CARE-ŢI DAI ÎNTÂLNIRE E UN ACCESORIU OBLIGATORIU LA ORICE PETRECERE

Chiar dacă ziua era destul de rece, Ashley se îmbrăcă cu cel mai frumos costum de toamnă al ei pentru o plimbare cu barca pantaloni albi Tory Burch, pulover în dungi Petit Bateau şi pantofi lejeri Tod’s, cu talpă gumată, de culoarea oxidului de zinc, cusuţi de mână – şi coborî până în port. Ploaia se oprise, în sfârşit, şi toţi norii fuseseră mânaţi spre mare de o briză puternică. Ashley n-avea nicio intenţie de a-şi scoate şalupa în larg pe o zi cu vânt atât de puternic – pericolul de a-şi uda pantalonii, nu? Dar portul avea alte atracţii, şi anume şansa de a-l putea zări din nou pe Cooper cel greu de prins.

După ce-l invitase prin viu grai la petrecerea ei, îşi dăduse seama că nici măcar nu ştia unde să-i trimită o invitaţie. Se gândi să-i lase una la iahtul lui.

Trecuseră doar câteva zile de când părinţii lui Ashley aruncaseră bomba cu viitorul copil, iar ea încă mai avea nevoie de timp ca să-şi revină. Vestea bună: nu se mai punea nicicum problema anulării sau restrângerii petrecerii ei. Matilda şi Henry erau atât de preocupaţi de starea bună emoţională a lui Ashley încât capitulaseră la aproape toate detaliile Super Încântătoarei ei a Treisprezecea Aniversare. Slavă Domnului! Acum, că întreaga clasă a şaptea de la Şcoala Domnişoarei Gamble era invitată, era mai vital ca niciodată să facă impresia secolului. Poate chiar a mileniului.

Vestea rea era că Ashley tot nu avea un prieten. Toate celelalte Ashley aveau să vină la petrecere

cu iubiţii lor. Lauren chiar avea de ales între doi. Dar de când se încheiase non-idila ei cu Tri Fitzpatrick, Ashley era singură. Avea să împlinească încântătoarea vârstă de treisprezece ani fără să fi fost vreodată sărutată. Era lamentabil. Trebuia să facă ceva în privinţa asta şi neîntârziat.

Portul era înţesat de iahturi săltăreţe, unul mai mare şi mai alb decât celălalt. Ashley coborî pe docul îngust care ducea către locul de ancorare al familiei sale, cu ochii în patru după vreun semn de Cooper, şi iată-l, stând pe puntea ambarcaţiunii sale şi strigând inutil spre ea!

— Hei! salută el, iar ea se abţinu cu greu să n-o ia la fugă, chiar dacă exact asta sperase. Ashley, nu-i aşa? Noi ieşim să dăm o tură pe lângă Alcatraz – vrei să vii şi tu?

Voia? Nu-i trebuia minte multă ca să răspundă. Nu doar că *Fugarul* era unul dintre cele mai impresionante iahturi de lux din tot portul, dar era şi proprietatea personală a celui mai chipeş băiat pe care îl văzuse vreodată în viaţa ei. Era atât de extraordinar, încât Ashley îşi făcea griji că ar fi putut fi mai frumos decât ea.

Briza îi ciufulise părul lui negru, iar ei îi plăcea nespus cum arăta el stând acolo, cu un colac de frânghie în mâinile bronzate, părând sportiv, capabil şi încrezător. În plus, în afară de căpitanul în uniformă al iahtului, vizibil pe puntea superioară, Cooper era singur. Ashley se săturase de toţi băieţii ăia din echipa de lacrosse care nu voiau decât să-şi petreacă timpul între ei şi să vorbească despre goluri, jocuri defensive şi poziţii de atac. Iahtingul era un sport ideal, câtă vreme exista un conducător – căpitan, pilot, mă rog! –, astfel încât tot ce aveai de făcut era să te bucuri de plimbare.

Speram să vii pe aici, recunoscu el cu un zâmbet timid, care-i încreţi uşor colţurile gurii, în timp ce-i întinse mâna ca s-o ajute să urce la bord. Ar fi trebuit să-ţi cer numărul de telefon data trecută.

— E-n regulă.

Ashley radia. Iahtul era uimitor. Cele trei punţi ale sale erau doar oţel lucios şi lemn negru scump; la pupa, avea amenajată o zonă în formă de U în care se putea sta, completată de ceea ce părea a fi o gigantică masă de cafea cu blat din panouri albe, care se dovedi a fi acoperişul unui jacuzzi. Ah, dacă Ashley şi-ar fi adus, costumul de baie!

— Cât timp ai voie să stai pe afară? întrebă Cooper, conducând-o într-un tur prin galeria de sub punte şi prin living, explicându-i că existau patru cabine cu băile aferente pe puntea de jos, fiecare denumită după o altă insulă din Pacific.

— Vreo două ore… sau cât vrei tu, îi răspunse Ashley.

Avea o mie de teme de făcut, pe care le ignorase tot weekendul, dar nu asta era important. Mama ei putea scrie un bilet pentru profesorii de la şcoală, explicând că Ashley trecea printr-o gravă traumă emoţională în momentul acela şi că nu se putuse concentra asupra temelor. Asta era absolut adevărat, în afară de faptul că trauma era mai mult despre statutul ei de încă-nesărutată decât despre viitorul mini-Spencer care îi era impus de penibilii ei părinţi. Priorităţile, priorităţile!

Cooper se consultă cu căpitanul Jack, care avea un puternic accent jamaican şi mai mulţi dinţi de aur şi îi făgăduiră s-o aducă pe Ashley înapoi înainte de a se întuneca. Peste puţin timp, lăsau în urmă portul şi se avântau în apele întunecate din largul Golfului San Francisco, oraşul desfăşurându-se în jurul lor ca o vastă arenă a publicului.

Lui Ashley îi plăcuse întotdeauna să vadă oraşul dinspre apă, deşi, dacă ar fi fost cu părinţii el în clipa aceea, plutind pe *Matilda,* ea s-ar fi plâns de vântul rece şi ar fi insistat să stea înăuntru ca să se uite la reluarea lui *Tyra,* transmisă la televizor prin satelit.

Dar cumva, în prezenţa lui Cooper, ziua de toamnă cu temperaturi îngheţate părea mai degrabă romantică decât deosebit de friguroasă pentru anotimpul acela. Când observă că ea tremura, el scoase o pătură cenuşie Hermès pe care i-o puse pe umeri şi îi aduse pe punte o cană aburindă de ciocolată fierbinte expres guatemaleză, care – jură el, după ce Ashley îi explică despre alergia ei care-i putea pune viaţa în pericol – venea dintr-o regiune muntoasă complet lipsită de aluni.

— Ce grozavă ambarcaţiune! E un Lürssen, nu-i aşa? Sunt cele mai bune vase, zise Ashley, admirând liniile zvelte ale iahtului.

Ştia, de asemenea, că erau şi cele mai scumpe – răposatul ei bunic avusese una.

Cooper ridică din umeri.

— E doar OK. Deci, cum mai merg lucrurile cu mama ta? întrebă el.

— Nu prea strălucit – e însărcinată. O să am un frăţior sau o surioară, zise Ashley, luând o sorbitură din cană.

Cooper zâmbi.

— Asta-i grozav.

— Serios? Tu mai ai fraţi sau surori?

— Nu, dar mi-ar fi plăcut să am. Începi să simţi cumva singurătatea când eşti unicul copil.

Era drăguţ să poată vorbi atât de degajat cu un tip. Spre deosebire de Tri, Cooper avea o mulţime de spus – vorbea despre istoria portului şi despre destinaţia lui favorită în ieşirile pe mare (Cabo, la fel ca şi a ei!), şi îi spuse şi o poveste nu foarte scârboasă despre singura dată când avusese rău de mare, pe când navigau prin Hawaii. Ashley îşi sorbea ciocolata, asigurându-se că pătura nu îi ascundea complet frumosul ei costum de marinar, cuibărită confortabil între pernele mari, pufoase, ale zonei de stat.

— E mai puţin de o săptămână până la petrecerea mea, îi spuse ea.

Treceau acum pe lângă stâncosul şi sumbrul Alcatraz, iar ea se cuibări mai aproape de el.

— Am muncit atât de mult să mă asigur că totul o să fie perfect.

Îi povesti despre tot planul cu circul – decoraţiunile, formaţia, costumele, acrobaţii chinezi şi ruşi pe care Mona Mazur îi smulsese de la Cirque du Soleil special pentru această ocazie, chiar dacă asta însemna că fuseseră nevoiţi să-şi întrerupă turneul prin lume şi să-şi anuleze vizitele la copii bolnavi din spitale.

— Sună de-a dreptul uluitor, îi spuse Cooper, suflecându-şi mânecile puloverului gri şi punându-şi o pereche de ochelari de soare Ray Ban.

— *Poţi* veni şi tu, da? Ashley voia doar să fie sigură. Ţi-am adus o invitaţie.

Bineînţeles că venea. Părea mult mai atras de ea decât fusese Tri vreodată. Poate că nu va mai avea de aşteptat până la petrecerea ei ca să fie sărutată.

— Păi… nu ştiu, zise Cooper, luând invitaţia şi vârând-o în buzunar fără să se uite la ea. Vreau să spun, chiar mi-ar plăcea, dar…

— Dar ce?

Barca se clătina, iar Ashley aşeză cana de ciocolată fierbinte pe masă, ca să nu sară vreun strop pe pantalonii ei albi.

— Nu prea sunt genul care să se dea în vânt după petrecerile mari, spuse Cooper.

Îi dărui un zâmbet melancolic, absolut adorabil. Ei îi venea să-l strângă în braţe la fel cum o strângea pe Prinţesa Dahlia von Fluffsterhaus când căţeluşa tocmai rosese ceva şi arăta din cale-afară de drăgălaşă.

— Nu e chiar o petrecere mare, zise ea, dând înapoi. Vreau să spun, e absolut modestă şi cu doar câţiva prieteni.

Cooper rânji.

— Îm-hm. După ce mi-ai povestit, sunt surprins că nu vine şi primarul.

— De fapt, chiar vine. E naşul meu.

— Nu prea ştiu dacă o să mă integrez, zise el.

— Ce tot spui? Nici să nu te gândeşti să lipseşti.

— Mai vedem, zise el.

Enervant, asta a fost tot ce a mai spus. Ea îşi luă din nou cana de ciocolată. Soarele coborâse mult la orizont şi după-amiaza perfectă era pe sfârşite. Ashley nu mai întâlnise niciodată un băiat precum Cooper.

Era atât de natural în privinţa faptului că deţinea acest vas excepţional, de parcă n-ar fi contat câtuşi de puţin, încât trebuia să fie moştenitorul unui petrolist grec sau ceva asemănător. Numai oamenii care respirau bogăţie prin toţi porii puteau fi atât de indiferenţi la faptul că o aveau. Iar pentru că părea timid în legătură cu venirea la petrecere, era cu atât mai atrăgător. Abia aştepta să-l arate tuturor prietenelor ei! Înainte de a se întoarce înapoi în port, în timp ce căpitanul Jack manevra lunga şi eleganta ambarcaţiune la docuri, Ashley se hotărâse. Trebuia să se asigure că inimosul Cooper avea să vină la petrecerea de ziua ei.

Dacă el nu era acolo, atunci toată petrecerea putea foarte bine să fie şi anulată.

21
LAUREN NU ESTE FĂCUTĂ SĂ FIE ANTRENOARE

Lauren era îngrijorată. Într-adevăr, nu ştia daca poate realiza transformarea lui Sadie Graham dintr-o ciudată într-o neo-Ashley. Era deja luni – ceea ce însemna că începuse pe bune numărătoarea inversă până la petrecerea aniversară a lui Ashley de weekendul următor.

Şi în caz că uitase careva despre festivităţile ce stăteau să se desfăşoare, Ashley atârnase un banner pe care scria: ŞASE ZILE PÂNĂ LA EVENIMENTUL SEZONULUI. AŢI TRIMIS RSVP-UL? deasupra uşilor centrale ale Micului Teatru. Lăsase să-i scape că un anumit cântăreţ rafinat de R&B, cu un hit numărul unu pe ţară, *Iubito, îmi place poponeţul tău,* avea să interpreteze nişte serenade la petrecere. Jumătate dintre fetele din clasă erau îndrăgostite de el. Când se încheie comunicarea AP-urilor, întreaga clasă a şaptea de la Şcoala Domnişoarei Gamble era într-o stare vecină cu isteria.

Dar Sadie încă arăta neimpresionată.

— E doar o petrecere stupidă, îi spuse ea lui Lauren, pe drumul de ieşire pe porţile şcolii în după-amiaza aceea.

Mergeau la magazinul de optică medicală, pentru ca Sadie să-şi poată lua nişte lentile de contact potrivite, în sfârşit, după ce zile în şir o înnebunise pe Lauren cu indecizia ei.

— Nu ştiu de ce toată lumea crede că e aşa o mare scofală.

— O să-ţi placă, încercă Lauren s-o ia cu binişorul, deşi era aproape la capătul răbdărilor cu Sadie.

Aproape tot timpul şi-l petrecuse străduindu-se s-o pună cât mai repede în formă pe Sadie, dar

prietena ei era departe de a-i fi recunoscătoare.

Se plângea că noua ei tunsoare, bob lung şi asimetric, cu şuviţe blonde ca mierea, o făcea să arate ca un ogar afghan. Încercase peste cincizeci de rochii de la Lauren şi nu-i plăcuse niciuna dintre ele, văitându-se că erau toate prea decoltate, prea strâmte, prea largi, prea discordante, prea bătătoare la ochi, prea transparente, prea încărcate, sau prea mature pentru ea.

Apoi Sadie o ţinea una şi bună că nu putea să meargă pe tocuri, nici măcar pe unele de cinci centimetri, şi îi ţinu predici lui Lauren despre cum tocurile vătămau picioarele şi perpetuau stereotipuri feminine periculoase.

Sadie era atât de îndărătnică. Nu voia să-şi facă piercinguri în urechi şi nici măcar să se gândească să poarte un sutien push-up. Lauren era disperată. Ce spunea Ashley mereu era atât de adevărat: poţi să încarci un suport de prosoape cu haine de-a gata, dar nu-l poţi face să se strângă. Ceva de genul ăsta, oricum. Lauren simţea că i se prăjise creierul.

Planul ei n-avea să funcţioneze niciodată. Ar fi trebuit să aleagă pe altcineva să se infiltreze în gaşca Ashleys – poate pe Sheridan sau pe Melody. Cu Sadie era prea mult de muncă.

Era foarte bine-venit că, momentan, cele trei Ashley erau atât de prinse cu problemele din vieţile lor încât abia de observaseră că Lauren petrecea mai mult timp cu Sadie decât cu ele. Începuseră chiar să-i ducă un pic dorul. Deunăzi, Ashley chemase grupul ca să le cunoască pe fetele de la StripHall Queens şi să înveţe câteva noi mişcări grozave de dans. Lauren şi-ar fi dorit din suflet să vină, dar era în acelaşi timp cu întâlnirea lor cu stilistul vestimentar pe care îl angajase ea ca s-o ajute pe Sadie să devină dintr-o „Aşa, nu” în „Aşa, da”. Astfel că, în loc să înveţe cum să facă o ridicare de picior, întoarcere, *shake-shake-shake”,* fusese silită să stea s-o asculte pe Sadie plângându-

se că lanţurile de la gât, ciorapii şi lenjeria de dantelă îi dădeau mâncărimi şi că bretelele spaghetti îi intrau prea adânc în umerii ei osoşi.

Lauren şi-ar fi dorit să se poată hotărî odată. Oare de ce când era împreună cu cele trei Ashley, fetele pe care pretindea că le urăşte, se distra minunat, şi ori de câte ori era cu Sadie, era ca şi când i s-ar fi scos dinţii?

Dădu să intre după Sadie în magazinul de optică medicală, tocmai când un băiat ieşea afară.

— Christian!

— Oh, bună!

Faţa lui Christian se lumină cu un zâmbet larg.

— Nu ştiam că porţi ochelari! zise Lauren.

E un mare secret. Sunt precum Clark Kent, recunoscu Christian.

Îşi puse noii ochelari pe nas, iar Lauren se gândi că arăta mai atrăgător ca niciodată. Apoi o apucă pe Lauren de bărbie şi-i dădu un pupic.

Lauren suspină fericită, uitându-se în sus la Christian. Abia când simţi o împunsătură în cot îşi aminti că nu era singură.

— Ah, da. Scuze. Ea e Sadie. Sadie, el e Christian.

— Nu înţeleg. Am crezut că pe prietenul tău îl cheamă Alex, zise Sadie, puţin cam prea inocentă.

— Alex? Prietenul tău?

Christian se uită de la Lauren la Sadie şi înapoi la Lauren.

Lauren nu ştia ce să facă. Era încolţită. Îşi dori să se topească, să se facă una cu asfaltul şi să dispară.

— Nu, a înţeles ea greşit… începu ea neconvingător.

— Nu, e-n regulă, zise Christian repede. Tipul care era la tine acasă, alaltăieri, da? Alex e mişto. E un băiat bun. N-am ştiut că voi doi ieşeaţi împreună, dar e OK.

Lauren parcă avea limba lipită de cerul gurii. Christian reacţiona mult prea drăguţ.

— Ăăă, trebuie să plec. Mi-a părut bine, Sadie.

Christian o luă la picior atât de repede, încât era pe partea cealaltă a străzii mai înainte ca Lauren să-şi regăsească graiul.

— De ce-a trebuit să spui asta despre Alex? Întrebă Lauren. Nu e adevărat.

Era doar parţial adevărat. Alex era iubitul ei. Dar la fel şi Christian. Se întrebă ce credea oare Christian. Se simţea îngrozitor pentru că el trebuise să afle în felul ăsta. Nici măcar nu avusese o şansă să-i dea vreo explicaţie.

— Atunci care-i treaba? Eşti cu Alex, sau cu Christian, sau cum? întrebă Sadie.

— De ce te grăbeşti imediat să judeci? răbufni Lauren.

Niciuna dintre fetele Ashley nu-i vorbise vreodată aşa. Ele ştiau că nu-i era deloc uşor în situaţia ei şi n-o presau, nici n-o făceau să se simtă ca o ticăloasă cum o făcea Sadie în clipa asta.

Sadie ridică din umeri şi intră să se pregătească pentru noile sale lentile de contact.

— Cred că Alex e mai drăguţ, apropo.

Dar Lauren nu mai asculta. Îşi zise că trebuia scrie un mesaj lui Christian, ca să poată discuta trebuie. Dar când îşi scoase telefonul, găsi deja mesaj de la el.

L, TE PLAC, DAR ASTA E PREA AIUREA, scria şi NU MĂ DESCURC.

Lauren înghiţi cu greu nodul din gât. Nu voia să plângă în faţa lui Sadie.

— Ce părere ai de astea? Sunt lentile colorate, întrebă Sadie nerăbdătoare, clipind des.

Nu era de acord cu mesajele pe telefon, Lauren ştia. Îi spusese lui Lauren că duceau la artrita degetelor mari. Un alt mesaj îşi făcu apariţia.

ŞTIU K NICIODATĂ NU TI-AM CERUT SĂ FII FIDELĂ. DAR M-AM GÂNDIT CĂ NU ERA NEVOIE. EU AM IEŞIT. OK?

Lauren nu era prea sigură ce voia să spună Christian deşi avea o bănuială. Una foarte tristă,

mohorâtă,rea. Cum ar fi că el ieşise din jocul de-a relaţia. Cum ar fi că ieşise din viaţa ei.

CE? îi scrise ea, doar ca să fie sigură, chiar dacă nu voia să ştie.

SCUZE. RAMANEM PRIETENI?

CEI MAI BUNI, răspunse Lauren, dar mâinile îi tremurau. Acum nu mai trebuia să decidă între Christian şi Alex, pentru că decisese Christian pentru ea.

22
LILI E PEDEPSITĂ PENTRU ÎNCĂLCAREA REGULILOR CU IZOLARE TOTALĂ

Lili chiar ar fi vrut să se ducă la întâlnire cu celelalte Ashley pentru obişnuita lor consfătuire de dinaintea petrecerii. Dar, bineînţeles, nu avea voie să iasă nicăieri. Nici măcar la Starbucks înainte de ore! Celelalte o compătimeau, dar îşi dădea seama că Ashley era supărată pe ea. Decizia lui Lili de a merge cu cortul împreună cu Max pusese în pericol fericirea lui Ashley pentru că însemna că nu mai puteau fi toate prezente, domnind peste restul clasei a şaptea, la petrecerea feerică de ziua ei. Din fericire, Ashley era prea ocupată să se gândească până la obsesie la un tip misterios ca să fie cu adevărat supărată pe Lili.

Nancy o luase de la şcoală cu maşina, ca de obicei şi o adusese acasă, la uriaşa lor imitaţie de reşedinţă Tudor din Presidio Heights. Activitatea obişnuim a lui Lili de după orele de şcoală, ajutarea unui cercetător genetic de la Stanford în laboratorul lui, fusese anulată brusc, pentru că el trebuise să zboare până în Suedia la dineul cu comisia de selecţie pentru Nobel. Prin urmare, Lili avea deodată ceva timp liber neprogramat. Perfect pentru a se gândi la ordinea în care avea să poarte rochiile la petrecere.

În loc să-şi termine temele, trecu repede cu degetele peste teancul de cartonaşe cu întrebări-fulger pentru ISEE (examenul de admitere de la şcoala pregătitoare) şi se învârti de vreo câteva ori cu scaunul ei de birou Aeron, întrebându-se cum ar trebui să-şi rearanjeze dormitorul. Era o cameră mare, cu un pat chinezesc, uriaş, din lemn negru sculptat, pe mijloc, pe care erau îngrămădite o mulţime de pernuţe roşii brodate. Ori de câte ori

Lili se plictisea, rearanja pernuţele după nuanţă şi după formă, iar câteodată şi după modelul broderiei. Însă astăzi n-o entuziasma prea tare gândul.

Telefonul ei sună şi ea îl înşfăcă imediat.

— Bună, Lili.

Era Max. Ura! Poate că nu mai avea voie să-l vadă, dar cel puţin mai puteau vorbi la telefon.

— Sunt atât de bucuroasă că ai sunat, îi spuse ea, învârtindu-se cu veselie în scaunul ei.

Din fericire, în clipa aceea nu era în maşină, ci închisă în camera ei. Lili nu voia ca mama ei să afle că ea şi Max erau încă împreună. Fără niciun prieten până la cincisprezece ani? Cum să nu! Asta ar fi fost la ani distanţă. Asta ar fi fost aproape în colegiu!

— Îmi pare sincer rău pentru weekendul ăsta, zise el.

Ei îi plăcea cum suna vocea lui – cumva răguşită şi tărăgănată.

— Fetele alea fără minte trebuiau să se ocupe de drumul de întoarcere, dar ar fi trebuit să mă gândesc c-or să dea planul peste cap. Amândouă sunt cam lasă-mă să te las – nu ca tine.

Lili zâmbi la compliment. Ea era oricum, numai delăsătoare nu.

— Arătai ca şi cum ai fi fost în mare necaz, zise Max. Îmi pare rău c-ai fost pedepsită.

— E-n regulă, zise Lili, încercând să sune veselă.

Nu voia să ştie Max că era practic prizonieră în propria ei casă.

— Şi rămâne încă valabil că ne vedem la petrecerea aia de sâmbătă, nu? Băieţii chiar abia aşteaptă. Fetele Ashley sunt faimoase în şcoala noastră, ştii.

— Bineînţeles că rămâne valabil! promise Lili

N-avea cum să-i spună că părinţii ei nu se hotărâseră încă dacă s-o lase sau nu. Tatăl ei declarase că dacă ar fi după el, ar trimite-o în

Thailanda pentru restul anului şcolar, ca să stea la o şcoală cu internat condusă de călugăriţe budiste, unde fetelor nu li se permitea să aibă niciun obiect personal, în afară de o tunică cenuşie şi un castron metalic pentru mâncare. Uuuuh!

— LILI!

Ups – era mama ei, care striga cât o ţineau plămânii.

— Trebuie să plec, îi zise ea lui Max. Vorbim mai târziu, OK?

— Dar… mai voiam să…

— Ce?

Lili era curioasă, însă mama ei răcni după ea din nou. Asta nu era semn bun. Mai bine se grăbea.

— Nimic, zise Max. Vreau să spun, o să vezi. Pa!

Ea-şi vârî telefonul în sertarul de sus al biroului ei pitic şi ieşi în fugă din cameră, ca să afle ce voia mama ei.

— Mai bine coborâţi imediat, domnişoară Lili, zise una dintre cameriste, trecând pe lângă ea cu paşi înăbuşiţi de covorul turcesc de pe hol şi cu braţele pline de prosoape galbene pluşate. Mama dumneavoastră şi-a ieşit din minţi, la parter.

Lili alergă cât o ţinură picioarele pe scara largă, trecând de fereastra cu vitralii de pe palier, aproape împiedicându-se de una din vergelele de alamă care ţineau covorul. Mama ei stătea în picioare lângă uşa de la intrare, îmbrăcată în ţinuta sa casual de zi – fustă creion Chanel, pulover de caşmir TSE, perle negre şi pantofi Chanel, negri cu crem, cu baretă la călcâi.

Lângă ea, pe lada de zestre coreeană sculptată, se afla un mic dar splendid aranjament floral. Nu era de mirare că părea furioasă. Nu doar că aranjamentul era chiar mic – mult prea mic pentru uriaşa lor masă din sufragerie – dar unele dintre flori erau albe, ceea ce mama ei ura. Spunea că florile albe sunt pentru înmormântări. Personal, Lili considera că ghioceii albi sunt frumoşi, dar

ştia că mama ei avea o estetică a decorului foarte strictă. Poate că folosise o florăreasă nouă, care nu-i cunoştea gusturile?

— Am crezut că asta era piesa centrală pentru masa din sufragerie, spuse mama ei, uitându-se furioasă la Lili.

Hei! Doar nu-l făcuse Lili din ce găsise în grădină. De ce era mama ei atât de supărată pe *ea?*

— În loc de asta, am descoperit că florile astea sunt pentru tine.

— Pentru mine? exclamă Lili.

Ce grozav! Nu mai primise niciodată flori. Mama ei nu arăta câtuşi de puţin încântată. Ridică un cartonaş alb.

— Şi vrei să ştii ce scrie pe cartonaş? rosti Nancy cu o voce rece ca gheaţa. O să-ţi citesc eu, da? „Pentru Lili – Îmi pare rău că eşti consemnată. Ne vedem sâmbătă – Max."

O-ooh! Lili nu ştia ce faţă să facă. O parte din ea ar fi vrut să zâmbească: Max îi trimisese flori! Iubitul îi trimisese flori! Abia aştepta să le spună celorlalte Ashley!

Dar cealaltă parte din ea era îndeajuns de raţională cât să nu zâmbească. După marele discurs fără-băieţi de duminică, părinţii ei n-aveau să privească cu bunăvoinţă faptul că un băiat îi trimitea flori şi vorbea despre întâlnirea din weekendul acela. Dacă mai înainte fusese în mare belea, acum era până la gât în necaz.

— Se pare că, deşi ţi-am cerut expres să nu mai fii în niciun fel de contact cu băiatul ăsta, tu ai îndrăznit să-mi nesocoteşti voinţa. În mod clar nu putem avea încredere în tine. Unde ţi-e telefonul?

— În sertarul biroului, murmură Lili, mutându-se de pe un picior pe altul şi simţindu-se pedepsită pe nedrept.

Max îi trimisese flori – ea nu avusese nimic de-a face cu asta!

— Quintilla! Nancy o strigă pe o tânără servitoare în uniformă, care încerca să se strecoare

neobservată. Te rog, du-te până sus în camera domnişoarei Lili şi adu-mi telefonul ei, Blackberry-ul, şi laptopul. N-ai voie să-l suni ori să-l contactezi pe băiatul ăsta în nici un fel. Îţi iau telefonul şi o să cer întregului personal să se asigure că nu foloseşti niciunul dintre telefoanele sau computerele din casă. Până când ai să recâştigi la loc încrederea în tine, eşti complet izolată.

E deconectată! Ăsta era cel mai rău lucru imaginabil. Nu se putea mai rău de-atât. Sau se putea?

— Şi nici să nu te gândeşti să te duci mâine la şcoală ca să foloseşti telefoanele prietenelor tale pentru a trimite mesaje. Te retrag de la şcoală pentru restul săptămânii. O să-i cer directoarei să-ţi trimită temele acasă. N-ai să părăseşti casa asta până când nu spunem noi, ai înţeles?

Mama ei nu mai arătase niciodată atât de feroce. Latura ei Genghis era în plină desfăşurare.

Lili dădu din cap tăcută, încercând să-şi stăpânească tremurul buzei de jos. Până aici îi fusese. Nu mai avea niciun mijloc de a intra în legătură cu Max. Şi era aproape sigură că n-avea să i se mai dea voie să ia parte la Super Încântătoarea a Treisprezecea Aniversare a lui Ashley.

Nu mai exista absolut nimic pentru care să trăiască. Ar fi putut la fel de bine să fie blocată în Siberia.

23
EXISTĂ LUCRURI PE CARE NICI BANII NU LE POT CUMPĂRA

Ashley nu avea chef să se ducă direct acasă după şcoală, miercuri, iar când Ashley nu voia să facă un lucru, *nu* îl făcea. O sună pe mama ei ca să-i spună să nu se ostenească să mai vină la şcoală la ora trei: grupul Ashleys avea o întrunire după ore la Mel's Diner barul cu răcoritoare în stilul anilor 1950, puţin mai jos de Şcoala Domnişoarei Gamble, pe aceeaşi stradă.

În marea casă care dădea spre golf era prea mare nebunia în momentul acela. În acea după-amiază era programat să sosească primul camion al Monei Mazur, astfel încât Mona să poată începe totala transformare a parterului reşedinţei într-un mare cort de circ.

În mod normal, ăsta ar fi fost genul de pregătiţi care Ashley ar fi vrut să-l supravegheze şi să-l controleze într-un fel, dar avea încredere deplină în Mona. De asemenea, nu voia să fie de găsit, în caz că mama ei, care încă mai suferea de greţurile matinale aproape cât era ziua de lungă, s-ar fi răzgândit brusc şi-ar decis să anuleze totul.

Matilda nu i-ar fi jucat o farsă ca asta decât dacă Ashley ar fi fost prin preajmă, pentru că de Mona Mazur îi era puţin frică. Şi lui Ashley, de fapt. Aşadar Ashley mai bine se ţinea deoparte până când Mona avea să încheie supervizarea ridicării acoperişului cortului şi instalarea trapezului, după care ar fi fost mult prea complicat şi prea costisitor să mai renunţe.

Celălalt motiv pentru care Ashley voia să petreacă un timp util departe de *chez Spencer*[11] era dorinţa de a discuta despre chestiunea Cooper cu gaşca Ashleys. Nu erau destule ore pe zi la şcoală, în momentul acela, mai ales de când cu stupidele

simulări de examene pentru şcoala pregătitoare pentru care toată lumea era silită să înveţe săptămâna asta. De parcă Ashley ar fi avut nevoie să ia un test cu brio ca să intre la cea mai bună şcoală pregătitoare din ţară, când un telefon din partea tatălui ei ar fi rezolvat problema mult mai eficient.

Dramele personale ale celorlalte erau atât de inoportune. De ce toate fetele din grup suspinau din cauza băieţilor, în loc să facă ce ştiau ele cel mai bine – s-o ajute pe Ashley să capete ceea ce voia? A.A. era în butoiul cu vinovăţie, gândindu-se cum o să reacţioneze Hunter la despărţirea lor, Lili fusese luată de la şcoală din pricina aventurii ăleia prosteşti cu cortul, iar Lauren era îmbufnată pentru că unul din cei doi iubiţi ai ei o părăsise. De parcă nu-l mai avea pe celălalt!

Şi dacă Lauren îşi închipuia că Ashley nu observase că îşi petrecea în secret timpul cu Sadie Graham, însemna că Lauren subestimase serios mijloacele de circulaţie ale bârfelor. Nu că Ashley avea de gând să deschidă discuţia despre vreunul dintre zvonurile astea – hotărâse să le ţină pentru ea, deocamdată, şi să folosească informaţia mai târziu, dacă era nevoie. În acelaşi timp, Lauren era încă în grupul Ashley. Dar Ashley savura ideea că situaţia asta s-ar fi putut schimba după cum avea ea poftă, în orice moment.

La Mel's Diner, prietenele ei – mai puţin Lili, pentru că şi un milkshake mocha de soia cu prietenele ei îi era strict *verboten*[12] săptămâna asta – ocupară masa din colţ, strângându-se una lângă alta pe bancheta roşie de vinil lucios şi bătând darabana cu unghiile lor cu manichiură french pe tăblia mesei de melamină cu spirale argintii.

— Ce drăguţ e localul ăsta, zise Lauren, privind în jur la tonomatele de muzică individuale de pe fiecare masă şi la aranjamentul luminilor din centrul sălii, un modul atârnat de tavan, făcut din discuri vechi de vinil. O să vină şi Alex aici. A zis

că s-ar putea să-l aducă şi pe Tri, fiindcă se întorc împreună de la nu ştiu ce decatlon academic de-al băieţilor. Vă deranjează?

— Deloc, ridică Ashley din umeri.

Studia meniul din faţa ei după opţiuni organice fără alune. În mod normal, ar fi fost scandalizată dacă în vreun summit al grupului lor s-ar fi infiltrat persoane străine, dar astăzi se gândea că un mic sfat masculin ar fi putut prinde bine. Poate că Alex şi Tri îl cunoşteau pe Cooper.

— Dar băieţii n-au o întâlnire cu echipa, mai târziu? Se încruntă A.A..

Îşi răsuci nervos una dintre codiţe şi vârî vârful în gură.

— Numai echipa de seniori, zise Lauren, care aparent era experta.

— Ce păcat, mormăi A.A., molfăindu-şi părul.

Ashley continua să fixeze meniul ei laminat şi cu o bandă în buline pe margine, dinadins ca să-i ocolească privirea lui A.A.. Simţea un fior de vinovăţie ori de câte ori A.A. pomenea despre Tri.

Până când Ashley şi Lauren îşi comandară câte un milkshake de soia, iar A.A. – căreia nu-i păsa niciodată de calorii – se hotărî la unul cu malţ şi dublu ciocolată, apărură şi băieţii, târându-şi picioarele, amândoi în uniforme – cu cămăşile atârnând afară din pantaloni, cu cravatele desfăcute la gât şi pantofii scâlciaţi.

Uh! De ce băieţii erau atât de neglijenţi? Înainte să sosească ei, fetele îşi verificaseră înfăţişarea în oglinjoarele pudrierelor, asigurându-se că glossul de buze era integru şi că nu aveau urme de mâncare pe dinţi.

Tri şi Alex comandară amândoi câte o îngheţată mare cu fructe, ceea ce era foarte bine – mâncatul le dădea şi lor ceva de făcut. Nici Lauren, nici A.A. nu se purtau prea prietenos cu ei. A.A. îşi sorbea milkshake-ul şi se uita furioasă la Tri, de parcă era jignită de prezenţa lui.

Lauren, care se presupunea că se întâlnea cu Alex, părea să nu se simtă bine cu el în preajmă, de parcă şi-ar fi dorit să nu fi fost acolo, deşi, cel puţin, îi pusese câteva întrebări plicticoase despre ce se mai întâmplase la şcoală în ziua aceea. Ashley hotărî să aducă discuţia pe drumul cel bun. Îl lovi cu piciorul pe sub masă pe Tri, ceea ce îl făcu să scuipe o bucată de banană.

— Am ceva să te întreb, îi spuse ea (ignorând faptul că el culesese feliuţa de banană udă de pe masă şi-o vârâse înapoi în gură. Îhh! Cum putuse să-l placă vreodată?). Cunoşti vreun tip de la Gregory Hall pe nume Cooper?

Tri se gândi un moment, apoi clătină din cap.

— Nu, zise. În ce clasă e?

— A opta, probabil?

— Nu. Nu există nimeni pe nume Cooper în clasa a şaptea sau a opta. Poate că e de la Saint A.?

Ashley nu credea că ar fi fost elev la Saint Aloysius – toată lumea ştia că acolo trebuia să porţi părul scurt, deasupra gulerului, iar pletele negre şi ondulate ale lui Cooper erau mai lungi de-atât şi date pe după urechi.

— Alex, tu ştii pe cineva pe nume Cooper la Saint A.?

Alex, cu gura plină de îngheţată, se strâmbă şi îşi scoase în afară buza de jos, mânjită alb.

— Cred că asta înseamnă nu, suspină Lauren, bătându-se uşurel peste obraz cu coada linguriţei.

Asta era ciudat. Cum de nu-l cunoşteau? Ashley le descrise cum arăta, în detaliu poate în prea multe detalii şi atât Tri cât şi Alex zâmbiră compătimitor. N-aveau nicio idee cine ar fi putut arăta aşa şi să fie cunoscut sub numele de Cooper.

— Poate e elev la Reed? întrebă A.A..

Îşi puse pe masă geanta voluminoasă şi scoase câteva monede pentru tonomat.

Ashley clătină din cap. Era exclus ca tipul ei perfect să frecventeze prostia aia de Şcoală pregătitoare pentru arte Arthur Reed, ca prietenul

interzis al lui Lili, Max. El nu era destul de goth sau de alterno pentru locul ăla!

— Ce altceva ţi-a mai spus? întrebă Lauren, împingând nişte monede pe masă spre A.A., care căuta prin discurile tonomatului.

Ashley şi-ar fi dorit, în schimb, ca toată lumea să se concentreze asupra problemelor ei.

— Mai nimic, de fapt.

Şi chiar nu spusese. Vorbiseră mult, dar nu despre şcoala fiecăruia sau despre adresa fiecăruia. Nici măcar despre numele de familie.

— Dar are numărul meu de telefon – am avut grijă să i-l dau înainte să plec din port.

— Atunci e doar un joc al aşteptării, zise Alex şi îşi înghiţi şi ultima linguriţă de îngheţată de fructe.

Tri deja şi-o terminase pe-a lui. De ce mâncau băieţii întotdeauna de parcă îi cronometra cineva?

— Când te sună, poţi să-l întrebi la ce şcoală se duce, adăugă Alex.

— Asta dacă te sună, totuşi, zise A.A., aruncând o plivire veninoasă spre Tri. Aşa fac băieţii. Sunt grămadă pe tine în clipa asta, iar în clipa următoare, în mod misterios, ţi-au uitat numărul de telefon.

— Ar face mai bine pe-al meu să nu-l uite, murmură Ashley, exact în clipa în care tonomatul începu să cânte „E petrecerea mea şi-o să plâng dacă aşa vreau eu”.

A.A. se ridică de pe banchetă, murmurând că trebuie să se ducă la baie, dar Ashley era prea absorbită de gândurile ei ca să facă ceea ce făceau de regulă fetele adică să se ducă la baie în masă.

Oare avea să apară Cooper sâmbătă? Sau A.A. avea dreptate? Dacă nu trimisese RSVP, era slabe şanse. Dacă nu apărea, aniversarea ei avea să fie un fiasco indiferent câţi înghiţitori de flăcări erau angajaţi ca să străjuiască intrarea. Şi pentru prima oară în viaţa ei, Ashley Spencer nu putea face absolut nimic.

24
LA REVEDERE FERICIRE, BUN VENIT SINGURĂTATE

A.A. petrecu un timp mult prea lung la baie, refăcându-şi codiţele, întorcându-şi genele, holbându-se la uriaşul afiş înrămat pentru *Rebel fără cauză* şi sperând că, până se va întoarce ea la masă, Tri va fi plecat.

Dar nu, n-avusese noroc, ca de obicei. La masă începuse acum un alt cântec tot din selecţiile ei, „Culegi ce-ai semănat" al lui Justin Timberlake, ales special pentru Tri, ca să priceapă mesajul despre cât de josnic era el de fapt şi singura persoană care plecase era Ashley.

— A luat un taxi până acasă, îi spuse Lauren. Via port, ca să se uite după Cooper.

Lauren îşi reluă apoi conversaţia cu Alex, care părea să fie o discuţie încordată şi serioasă; A.A. nu putea prinde decât frânturi din ce-şi spuneau cu voce joasă, printre bubuiturile muzicii, dar Alex părea s-o acuze pe Lauren că încă ar mai fi fost cu Christian. Nu-i venea să creadă că Tri stătea popândău acolo, ca un sac de făină. Nu-şi dădea seama că Lauren şi Alex voiau să fie singuri?

— Cred c-o să plec şi eu, zise ea, punându-şi geanta pe masă, deşi nimeni nu păru s-o audă.

Nimeni în afară de Tri, adică.

— Mai stai puţin, zise el grăbit. Îşi mototolea cravata. N-am putea să… vrei să mergem să stăm la bar un minut? Am să-ţi spun ceva.

— Mă rog.

A.A. scoase un oftat lung. Exact ce-i trebuia – mai multe mizerii din partea lui Tri. Nu era destul că-şi pierdea vremea în livingul ei, o adevărată pacoste pe cap – familia lui deţinea hotelul în care locuia ea, aşa că A.A. nu prea avea ce face în

privinţa asta. Dar acum devenea incomod şi într-un loc public.

Ea se ridică, trăgându-şi jos geanta de pe masă şi se îndreptă agale spre bar. Chiar nu voia să audă nimic din ce avea Tri să-i spună.

Tri o întrebă dacă mai voia un milkshake, iar A.A. clătină din cap. Azi Tri nu avea privirea încruntată obişnuită, aşa că poate avea să-şi ceară iertare pentru tot comportamentul lui neruşinat.

— Am auzit că nu mai eşti cu Hunter, îi spuse el, legănându-se pe scaun înainte şi înapoi.

A.A. îşi dădu ochii peste cap. Deci asta era! Voia să savureze eşecul ei sau poate să-i ţină o prelegere despre relaţiile ei. Când avea să-şi dea seama că ei doi nu mai erau prieteni? Nu mai erau nimic unul pentru celălalt. Şapte minute într-un dulap cu ea chiar nu însemnaseră nimic pentru el, şi cu siguranţă nu însemnau că el ar fi avut-o la mână cu ceva. Ticălosul!

— Mă bucur că voi nu aveţi altceva nimic mai bun de făcut la Gregory Hall decât să răspândiţi bârfele

A.A. îşi strânse geanta la piept, pentru sprijin teatral. Avea să-i dea lui Tri încă treizeci de secunde, apoi pleca.

— Ce încercam eu să-ţi spun e… Tri se uită în jos, la tejghea, ţinându-se strâns de marginea ei cu mâinile lui cu degete lungi, arămii. Voiam să-ţi spun că m-am despărţit de Cecily.

— Pe bune? A.A. se întoarse să-l privească în ochi, şocată. ar de ce? Cecily e grozavă.

— Îţi place?

Tri părea buimăcit.

— Da! Adică, nu ne-am întâlnit decât de vreo două ori, dar pare foarte drăguţă. Prea drăguţă pentru tine, oricum.

— *Este* într-adevăr grozavă, încuviinţă Tri. Dar am crezut… am crezut că o să-ţi facă plăcere să afli. Cumva am sperat, oricum. Ştii, să auzi că…

Vocea i se stinse, se uită iar la tejghea, strângând-o atât de tare încât i se albiră nodurile degetelor. Nici A.A. nu ştia încotro să se uite. Sau ce să creadă. Ea se despărţise de Hunter, iar acum Tri se despărţise de Cecily.

Amândoi erau liberi de obligaţii. Şi-ar fi putut da întâlnire cu oricine ar fi vrut. Ar fi putut chiar – ştiţi, teoretic – să se întâlnească şi unul cu altul. Nu-i aşa? Asta să fi fost motivul pentru care o sunase Tri toată săptămâna? Asta era ceea ce încerca să-i spună acum? A.A. simţi că-i ard obrajii. Nu avea încredere nici că ar putea vorbi, darămite să se mai şi uite la Tri.

— Deci asta e?

Cineva vorbea cu voce foarte ridicată şi lui A.A. îi luă o secundă ca să-şi dea seama că era Alex. Se uită peste umăr înapoi şi îl văzu pe Alex stând în picioare lângă masa din colţ, trecându-şi o mână prin părul negru, ciufulit.

Lauren arăta foarte nefericită. Mai stătea încă la separeu, aplecată peste masă, cu capul în mâini.

— Îmi pare atât de rău, repeta ea încontinuu, dar Alex nu se calmase.

— Da, chiar ar trebui să-ţi pară, anunţă el, înşfăcându-şi rucsacul de pe podea, unde-l trântise mai devreme. Ne mai vedem, Lauren. O viaţă frumoasă îţi doresc!

Alex ieşi cu paşi mari din Mel's Diner, trântind uşa după el. Lauren era încă ghemuită în separeu. Se simţea probabil moartă de umilinţă, îşi zise A.A., pentru că toată lumea din local se holba la ea.

Fără ezitare, uitând cu totul de Tri şi de dezvăluirea lui, A.A. se dădu jos de pe taburetul de la bar şi se duse la masa din separeu, dorindu-şi ca la tonomat să nu fi cântat, tocmai în momentul ăsta, „Bye Bye Love” al celor de la Everly Brothers. Abia când se aşeză pe bancheta roşie de vinil şi îşi petrecu un braţ consolator pe după

umerii prietenei sale, A.A. îşi dădu seama că Lauren plângea.

25
JEANINE NU ARE NUMAI UN ZÂMBET DE COPERTĂ DE COSMO, CI ŞI ÎNŢELEPCIUNE DE COSMO

Deci asta era pedeapsa ei, îşi dădu seama Lauren. După ce zburase prea aproape de soare, se arsese total. Toată povestea cu jocul dublu i se spărsese în cap. Christian renunţase la ea, iar acum ea îi rupsese inima şi lui Alex. Trebuise s-o facă – era singurul lucru corect de făcut, dat fiind faptul că nu se putea gândi decât la Christian.

Dar asta n-o făcuse să se simtă deloc mai bine.

— S-ar putea să fie mama acasă, o preveni A.A..

Se aflau în liftul privat cu lambriuri de lemn din hotelul Fairmont, urcând spre apartamentul de lux al lui A.A..

După ce Alex le părăsise în Mel's Diner, prea supărat ca să mai stea pe-acolo, şi Tri se topise discret, A.A. insistase ca Lauren să vină pe la ea pe acasă. Restaurantul nu era departe de Fairmont, iar A.A. zisese că Lauren putea să-l aştepte pe Dex să vină s-o ia de acolo. Lauren se simţi incredibil de recunoscătoare. Nu mai voia să rămână în restaurant, ascultând vechi cântece triste, în vreme ce toţi clienţii vorbeau pe şoptite despre ea. A.A. chiar *era* cea mai drăguţă dintre cele trei Ashley.

Uşa se deschise cu un clinchet, iar Lauren se uită copleşită de amploarea apartamentului alb ce i se înfăţişa privirii. Tot ce putea vedea, de la şemineul de piatră şi draperiile grele de mătase până la fiecare piesă de mobilier, era alb imaculat, alb ca zăpada. Până şi frumoasa femeie care stătea întinsă pe un şezlong şi citea o revistă, cu părul negru revărsându-se în cascadă până la podea, era îmbrăcată complet în alb: jeanşi albi, pulover alb de angora, bentiţă de catifea albă.

— Mamă! ţipă A.A., repezindu-se spre şezlong şi azvârlindu-şi geanta pe un taburet acoperit cu o husă albă. Ce-ai făcut?

Jeanine Alioto îşi lăsă revista jos şi se uită la Lauren, care rămăsese lângă uşile închise ale liftului

— Cine-i acolo?

— Lauren, îi răspunse A.A. cu o voce iritată. Nu pot să cred că ai redecorat *iarăşi.* Abia ne luasem canapeaua aia zmeurie acum două săptămâni!

— Am hotărât că sunt alergică la zmeură. Jeanine îşi întinse gâtul, măsurând-o pe Lauren din cap până-n tălpi. Am crezut că toate trebuie să se numească Ashley, spuse ea. De ce se ascunde acolo?

— Scuze, zise Lauren, făcând un pas înainte.

Mama lui A.A. era într-adevăr superbă, dar era şi puţin înfricoşătoare.

— Îndepărtează-te de uşi, zise Jeanine, imitând vocea unui robot. Se ridică în capul oaselor, coborându-şi lungile sale picioare pe podea. Bună, Lauren, te superi dacă o să-ţi spun altfel? Numele tău îmi aminteşte de un anumit designer care m-a concediat din campania lui. Poţi să crezi că eram prea bătrână după părerea lui? O să-ţi spun Lola, în schimb. Mult
mai bine.

— Mamă! A.A. Îşi puse mâinile în şold. N-o necăji. A avut o după-amiază traumatizantă. A trebuit să rupă relaţia cu un băiat, iar el şi-a ieşit din fire şi a plecat valvârtej.

— Ei, acum mai vii de-acasă! Jeanine îi aruncă un zâmbet orbitor lui Lauren şi bătu cu palma în şezlong, lângă ea. Vino şi ia loc, Lola. Ăsta e genul de raport şcolar care-mi place. Povesteşte-mi totul.

Lauren se aşeză pe marginea şezlongului, scotocindu-se în buzunar după un şerveţel. Nu se putea gândi decât la faţa roşie a lui Alex şi la ochii lui negri scăpărând de furie. El crezuse că-l alesese pe el în defavoarea lui Christian – iar acum chiar

nu înţelegea de ce ea îl părăsea. Tot ce făcea Lauren era pe dos. Cum reuşise să se vâre într-o asemenea încurcătură?

A.A. Îşi împinse geanta jos de pe scăunel şi se trânti în locul ei, aruncându-şi pantofii Louboutin Mary Jane din picioare.

— Ai grijă la covorul cel nou! Jeanine îşi flutură degajată degetele spre ea. Vine tocmai din Zimbabwe.

— Zău? se miră A.A., sarcastic. Lauren, totul arată complet diferit faţă de cum arăta în dimineaţa asta, când am plecat la şcoală. Arăta bine, arăta perfect.

— A.A., eşti aşa de conservatoare! se plânse Jeanine, rostogolindu-şi ochii spre Lauren.

Era chiar mai înaltă decât A.A., la fel de lungă şi subţire ca un ţurţure, cu acelaşi tip de piept bine dezvoltat.

— Cum de m-am ales cu nişte copii aşa de plictisitori şi normali? Trebuie să fie din cauza genelor tatălui tău.

— Eu nu sunt nici pe departe ca tata, replică A.A.. Te-ai gândit vreo clipă că Ned mănâncă pizza în faţa televizorului în fiecare seară? O să-l apuce râsul când o să vadă schimbarea. Iar *tu* o să faci o criză prima oară când o să-i cadă din mână o felie de pepperoni.

— S-a zis cu pizza în locul ăsta, pufni Jeanine. Va trebui să mâncaţi toţi mâncare albă de-acum încolo. Ca de pildă sparanghel alb…

— Câh!

— Şi trufe albe…

— Glumeşti!

— … şi ciocolată albă şi bezele. Şi, poate, mozzarella. Oricum, Lola, nu crezi că arată potrivit cu anotimpul? Am mers pe ideea Tărâmul de basm al iernii. Eu sunt Crăiasa Zăpezii. Şi, crede-mă, a fost nevoie de mai multe echipe de elfi care au lucrat toată ziua ca să-l facă să arate aşa. Ceva ce

nerecunoscătoarea mea fiică nu reuşeşte să aprecieze.

— Dar chiar că arată frumos, îi spuse Lauren lui Jeanine, deşi ochii ei nu puteau focaliza prea bine.

Încăperea era orbitor de albă, iar ea era încă sub imperiul scenei petrecute la restaurant. Cu doar câteva săptămâni în urmă, avea doi iubiţi. Acum nu mai avea niciunul.

— Deci, Lola, spune-mi ce s-a întâmplat.

Jeanine îşi încrucişă nesfârşitele sale picioare şi îşi trase puloverul pufos peste genunchi.

— Poate că n-are chef să povestească, zise A.A., desfăcându-şi codiţele.

— E-n regulă, zise Lauren pierit, deşi nu prea ştia ce să-i spună lui Jeanine.

Toată povestea suna ca o mare melodramă.

— Eu mă vedeam cu doi băieţi, Alex şi Christian, şi nu mă puteam decide pe care să-l aleg dintre ei doi.

— *Da,* iubito! strigă Jeanine, cu ochii ei albaştri strălucitori sclipind. *Acum* înţeleg de ce eşti o Ashley! Nu e destul să arăţi şic, nu-i aşa? Trebuie să vrei dominaţia asupra întregii lumi.

— Mamă, şuieră A.A., iar Jeanine îşi lipi o palmă peste gură, prefăcându-se că-i pare rău pentru ce-a spus, deşi privirea ei poznaşă o contrazicea.

Lauren se foi în loc, stingherită. Poate că Jeanine intrase în sufletul ei şi ştia de planul ei secret de a le răsturna de la domnie pe Ashleys. Cu toate că A.A. era atât de drăguţă în momentul de faţă, încât Lauren nu-şi putea aminti de ce voia ea să le nimicească, mai precis.

— Aşadar, în orice caz… au aflat, continuă ea.

Nu-i venea să creadă că povestea unei străine totul despre trista ei viaţă amoroasă.

— Sunt la şcoli diferite, dar e un oraş mic.

— Minuscul, încuviinţă Jeanine, uitând de pseudo-jurământul ei de a-şi ţine gura.

— Şi mi-au spus că trebuie să aleg.

— Varsă râuri de lacrimi pentru mine, *baby,* se lamentă Jeanine. De ce îşi închipuie bărbaţii că e foarte corect pentru ei să aibă două iubite, dar în secunda în care noi avem mai mult de un tip pe rol, devin sufocanţi şi exclusivişti? Eu zic să-i părăseşti pe amândoi.

— Păi, vedeţi, se poticni Lauren, când a aflat, Christian mi-a spus că el nu putea face faţă. A zis că am putea rămâne prieteni şi eu să continui să mă văd cu Alex. Şi aşa am făcut.

— Şi atunci, care-i problema?

— Problema e că ea îl preferă în realitate pe Christian, îi spuse A.A. mamei sale. Aşa e, nu, Lola? Vreau să spun, Lauren.

— Nu mi-am dat seama până când eu şi Christian nu ne-am despărţit, dădu Lauren din cap. Pur şi simplu nu mă puteam opri să mă gândesc la el. Bănuiesc că, în străfundul sufletului, întotdeauna l-am plăcut mai mult pe el.

— De regulă eu n-am treabă cu *străfundul,* scumpo, dar cred că te înţeleg, îi spuse Jeanine, compătimitor. Deci, ia spune-mi, dacă îl plăceai pe Christian ăsta atât de mult, de ce l-ai lăsat să plece?

Lauren ridică din umeri.

— Poate că… poate că nu puteam s-o recunosc, mărturisi ea. Era atât de distractiv să mă întâlnesc şi cu Alex. Era plăcut să primesc atâta… atenţie. Dar acum, că rămăseserăm numai eu şi cu el, nu mai era la fel de plăcut. Îmi pare rău că nu l-am părăsit pe Alex imediat, şi-am aşteptat atât de mult. Pentru că acum Christian probabil că nu mă mai place, iar Alex e foarte furios că l-am dus de nas.

— Dragostea e un câmp de luptă, gemu Jeanine.

— Mamă, vrei să încetezi să mai faci referinţe jalnice gen anii optzeci? Aici e o treabă serioasă. A.A. se vârî între Jeanine şi Lauren pe şezlong, îndoindu-şi picioarele lungi şi subţiri şi încruntându-se. Băieţii sunt parşivi. Nu poţi avea încredere în ei.

— N-o asculta! Jeanine îşi lungi gâtul ca să se uite la Lauren. Tot ce ştie ea despre cum se ţine un bărbat alături a învăţat de la mine, iar asta nu e cine ştie ce. Ce trebuie să faci tu, păpuşă, este să iei taurul de coarne.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Lauren, tamponându-şi nasul încă umed cu un şerveţel mototolit.

Trebuia să se adune mai înainte ca Dex să vină s-o ia şi să înceapă să-i pună întrebări incisive.

— Ştii tu, să iei taurul de coarne. Să te bucuri de ziua de azi. Să trăieşti clipa. Să aduni căruţele cu coviltir şi să începi să tragi în indieni.

— Să începi să tragi în *nativii americani,* o corectă A.A..

— Mă rog! Ascultă, îl vrei pe tipul ăsta, Christian, înapoi sau nu?

Lauren dădu din cap. Bineînţeles că îl voia. Christian o făcea să se simtă atât de fericită când erau împreună. Săruturile lui erau blânde, la fel şi faţa lui adorabilă. Chiar dacă doar stăteau împreună şi vedeau un film, era plăcut. Dar după ce îl minţise şi apoi îl tot ţinuse în şah, ar mai fi fost el de acord să se împace? Mai important, s-ar fi împăcat cu ea la timp pentru petrecerea lui Ashley?

Fusese invitat şi el, bineînţeles. Ashley trimisei invitaţii tuturor băieţilor frumoşi de la Gregory Hall şi de la Saint Aloysius.

— Atunci, zise Jeanine, examinându-şi unghiile perlate de parcă ar fi fost un glob de cristal, trebuie să faci următoarele. Ascultă cu mare atenţie şi făgăduieşte-mi c-o să faci exact ce-ţi spun eu.

Lauren dădu iarăşi din cap. Ar fi făcut orice ar fi fost nevoie. Chiar şi s-o asculte pe mama lui A.A.

26
PETRECEREA UNICEI

În sfârşit! Era sâmbătă seara, seara pe care o aşteptase Ashley toată viaţa ei – seara petrecerii pentru Super Încântătoarea ei a Treisprezecea Aniversare. Adevărata ei zi era mâine, dar cădea duminica, iar sâmbătă seara era mult mai potrivit.

Ashley stătea în dormitorul ei, cocoţată pe un scăunel, în timp ce i se cosea prima dintre toaletele sale din această seară. Maria, una dintre cameriste, ghemuită la picioarele ei, îi prindea cu grijă tivul pantalonilor trei sferturi mulaţi Wolford, din jerseu cu sclipici, de panglica de pe marginea cipicilor ei de balet. Astfel nu mai putea risca un potenţial accident atât de înnebunitor şi de umilitor ca acela de a-i pica un pantof!

Iniţial, plănuise să-şi facă marea intrare pe o Vespa, dar Mona o convinsese că apariţia pe un trapez avea să fie mai spectaculoasă.

Deasupra pantalonilor trei sferturi purta o tunică Gucci în stil grecesc, făcută din mai multe straturi de şifon fin, fiecare într-o nuanţă uşor diferită de violet. Părul îi era strâns la spate într-un conci complicat, întreţesut cu panglici iridescente şi fulgi de lebădă, creaţia hair-stylistului ansamblului San Francisco Ballet, care lipsise de la matineu ca să-şi poată petrece toată după-amiaza acasă la Spenceri.

Toată înfăţişarea se presupunea să evoce „o zeiţă nepământeană sclipitoare”, venind în zbor din altă lume şi aterizând – via un trapez argintiu lucios – în mijlocul petrecerii.

Maria se lăsă pe spate, pe călcâie, împungând în gleznele lui Ashley cu vârful degetului bătătorit.

— E gata, domnişoară Ashley, oftă ea. O să aştept aici, pentru ca, atunci când o să fiţi gata să vă schimbaţi, să pot desface toate cusăturile.

Îm-hm. Ashley nu avea nicio intenţie să stea aici şi să piardă un timp preţios din petrecere ca să se

lase descusută. Maria putea să taie pur şi simplu piesele unite. Ce avea să mai facă pe urmă cu ele, oricum – să le doneze unei prăvălii de lucruri purtate pentru acrobaţi?

Nu, n-avea timp de pierdut pentru aşa ceva. Mai avea alte patru toalete – trei rochii superbe şi o salopetă Pucci, lucioasă, mulată pe corp, pentru marea ei ieşire pe Vespa – atârnând de uşile şifonierului, aşteptând să-şi facă debutul la parter. Numai atâtea ore avea seara aceea, din păcate.

Ashley se dădu jos de pe scăunel, îndoindu-şi un picior şi apoi pe celălalt, ca să fie sigură că îmbinarea pantaloni-pantofi era rezistentă la gravitaţie. O privire aruncată spre ecranul ceasului digital din combina stereo Bose de la capul patului îi spuse că era un pic peste ora şapte. Oaspeţii începuseră să sosească. Sunetele vorbăriei însufleţite se ridicau dinspre curtea de dincolo de porţile de intrare. Dădu fuga la o fereastra şi îngenunche pe bancheta de la geam, uitându-se în jos la cei sosiţi printre jaluzelele ei de bambus. Totul arăta atât de uimitor!

Vreo zece tipi musculoşi, pictaţi în întregime în nuanţe suprarealiste de auriu şi violet, străbăteau curtea pe catalige, suflând nori învolburaţi de flăcări pe deasupra capetelor oaspeţilor care soseau. Două maimuţe dresate săgetau încolo şi-ncoace pe aleea presărată cu rumeguş, strecurându-se printre picioarele vizitatorilor, făcând tumbe şi sărind ca nişte simpatici acrobaţi în miniatură.

Doi fotografi, unul cu un aparat de fotografiat şi celălalt cu o cameră video, se învârteau prin mulţime, imortalizând reacţiile uluite ale tuturor pentru posteritate. Ashley îşi dorise şi un elefant care să facă diverse trucuri, dar permisul îi fusese oprit la primărie. Tipic! încercase să aranjeze cu tatăl ei să aducă un elefant cu avionul de la Grădina Zoologică din San Diego – era sigură că aveau câţiva în plus de care n-aveau să ducă dorul

o noapte –, dar el era prea preocupat să gângurească pe lângă burta mamei sale şi să se întâlnească cu meşterul indian Hopi care îi cioplea de mână leagănul noului bebeluş dintr-un os de balenă albit şi din nuiele de salcie, pentru a mişca un deget în privinţa crizei animalelor sălbatice ivită în ultimul moment al pregătirilor pentru petrecerea lui Ashley. De două ori tipic!

La poartă, William, majordomul demn, cu păr cărunt, al familiei, îmbrăcat într-un costum de leu, ţinea la spate o staţie de emisie-recepţie şi stătea lângă Silvana, cea mai frumoasă dintre cameristele familiei Spencer. Aceşti doi servitori ai familiei aveau sarcini extrem de importante în seara asta. Silvana, îmbrăcată (pe jumătate împotriva voinţei sale, deşi ar fi trebuit să fie recunoscătoare) într-un costum mulat de asistentă al maestrului de ceremonii al circului, completat cu ciorapi de plasă, o jachetă roşie şi un elegant joben de mătase neagră, ţinea un Palm Pilot, pe ecranul căruia era afişată o copie în miniatură a listei invitaţilor. Ea verifica numele pe măsură ce soseau invitaţii, anunţându-i fiecare persoană lui William.

Sarcina lui era simplă. De îndată ce avea să vină Cooper, majordomul trebuia s-o sune pe Ashley pe telefonul mobil. Atunci şi numai atunci ea se va pregăti să-şi facă intrarea de gală. Îşi dorea să fi ştiut numele de familie al lui Cooper. Tot ce putuse să-i spună Silvanei era că băiatul avea vreo paisprezece ani, era super atrăgător şi posibil moştenitorul unui magnat grec al petrolului.

Silvana îşi dăduse ochii peste cap spre Maria – Ashley o văzuse, fără nicio îndoială! şi întrebase dacă el avea să poarte o togă. Fie că Silvana era incredibil de ignorantă, fie asta fusese un soi de glumă de-a unei native din Honduras. Cooper ar face bine să nu poarte o togă! De fapt, lui Ashley nu prea îi păsa ce avea să poarte el, doar să-şi facă apariţia.

Când se dusese în port, alaltăieri, ca să-l caute, *Fugarul* se dovedise demn de numele său. Iahtul dispăruse. Ashley se uitase o vreme la locul său gol de ancorare, apoi dăduse cu şutul într-un colac de frânghie de pe pasarelă, de frustrare. Dar chiar dacă nici măcar nu trimisese un RSVP, trebuia să fie aici în seara asta. Pur şi simplu *trebuia.*

Dar şapte se făcu şapte şi jumătate şi tot nici un semn de Cooper. William se uită în sus, spre fereastra durmitorului ei, de vreo câteva ori – sau, cel puţin, capul lui uriaş de leu se întorsese în direcţia ei – şi apoi ridicase din umerii lui îmblăniţi, a nedumerire. Curtea deveni din plină de oaspeţi care exclamau uimiţi aproape goală, căci toată lumea intrase în casă pentru a scoate din nou exclamaţii uluite la vederea cortului uriaş de dinăuntru şi a acrobaţilor care vâjâiau pe deasupra capetelor lor. Curând, se făcu şapte patruzeci şi cinci, iar înghiţitorii de flăcări coborâseră de pe catalige şi tândăleau pe peluză, bând din cutii de Red Bull. Mama ei bătuse la uşă, spunând că toată lumea întreba unde se ascundea sărbătorita.

Ashley chiar nu mai putea aştepta. Îl sună pe William, sperând că frumosul ei Cooper sosise fără să observe ea. Poate că William uitase s-o sune. Poate că Silvana îi ascunsese informaţia vitală despre el, doar pentru că era supărată că jobenul îi turtea părul umflat.

— Încă nu, mormăi William în telefon; era greu să vorbeşti, presupuse Ashley, când eşti costumat în leu şi mai ales când vântul îţi suflă coama în gură. Dar o să stau aici până soseşte.

— Mersi, William, oftă Ashley.

Cel puţin, cineva avea grijă de ea.

— Scumpo!

Mama ei dădu buzna în cameră, cu un zâmbet orbitor luminându-i faţa frumoasă.

Ashley era *atât* de bucuroasă că reuşise s-o convingă pe Matilda să nu se costumeze în clovn. Doar pentru că era însărcinată nu însemna că arăta

încă precum un balon. Matilda era spectaculoasă în costumul ei tigrat, sexy, mulat pe corp, ca o versiune cu forme mai rotunde a lui Catwoman, cu părul ei blond strâns la spate într-o codiţă care se legăna liber, iar în creştet având prinse două urechi micuţe de tigru.

— Sunt gata, mamă, zise Ashley, supunându-se unui sărut pasibil să-i întindă machiajul şi ascultând numai pe jumătate când mama ei îi reamintea că inspectorul pentru sănătatea şi siguranţa oraşului voia să se asigure că era foarte bine ancorată înainte de a a-i permite o coborâre acrobatică sigură.

Ea se uită în jos, la mulţimea strânsă dedesubt. Atât de mulţi oameni erau acolo – primarul şi frumoasa lui soţie nouă; mai multe staruri din acel film enervant despre un grup de excursionişti cu cortul care turnau un muzical; cameramani de la reţeaua de televiziune prin cablu Sugar, care aveau puncte de lucru în toate colţurile. De asemenea, reprezentanţi ai tuturor familiilor vechi din San Francisco. Fiecare fată din clasa ei era probabil bolnavă de invidie şi admiraţie. Dar nici urmă de Cooper. Nu catadicsise să-şi facă apariţia.

Asta se presupunea că e cea mai fericită zi a vieţii ei.

Dar Ashley abia izbuti să zâmbească.

27
CELE TREI ASHLEY SUNT FRUMOASE ÎN VIOLET

A.A. trebuia să-i recunoască asta lui Ashley – era cea mai reuşită petrecere. Nici un singur detaliu nu fusese scăpat din vedere. De la chelneriţele pe monociclu, cu perucile lor roz ca de vată de zahăr, până la maestrul de ceremonii care pocnea din bici la uşa din faţă, evenimentul era în întregime potrivit temei principale. Chiar şi tartinele erau ornate pe aceeaşi temă. Până în momentul acela, A.A. hăpăise cinci chiftele în formă de focă şi două pateuri în formă de căruţă cu coviltir, umplute cu lei minusculi din fructe de mare. Şi ajunsese doar în vestibul.

Îşi croi drum prin mulţime, căutându-le din ochi pe celelalte Ashley. A.A. purta o rochie strâmtă dreaptă şi lungă şi sandale cu strasuri. După raidul de shopping de dinaintea zilei de naştere, fetele declaraseră un armistiţiu de îmbrăcăminte şi se învoiseră să poarte toate câte o nuanţă de violet în seara asta.

Astfel aveau să reflecte culoarea celei dintâi toalete a lui Ashley de la petrecere şi să completeze toate celelalte schimbări pe care le plănuise. Lili abandonase chestiunea rochiei roşii de catifea atunci când Lauren îi atrăsese atenţia că s-ar putea să arate prea asemănătoare cu cordonul de catifea roşie ce delimita ringul lor de dans privat. Foarte bine – A.A. se săturase de toate certurile. Petrecerea poate că era uluitoare, dar ea una avea să se simtă uşurată când toată nebunia asta avea să se termine.

A.A. se strecură printr-un cârd de gâşte din clasa a şaptea de la Şcoala Domnişoarei Gamble, toate vorbind cât le ţinea gura şi zgâindu-se înjur de parcă erau la Casa Albă. Nu mai fuseseră niciodată

aici, bineînţeles. Probabil credeau că Ashley avea o fântână de limonadă roz – ţâşnind dintr-un furtun uriaş, ţinut de un clovn sculptat în îngheţată – în living, tot timpul anului.

Unde era Lili? Şi unde era Lauren? A.A. nu putea umbla de colo-colo aşa fabuloasă de una singură. Curând avea să fie atrasă în vreun jalnic interviu cu Guinevere Parker, care stătea într-un colţ, îmbrăcată într-o rochie *hidoasă* de tafta brun-roşcată, reclamă la iad, şi pantofi fără toc cu bot rotund, murmurând într-un reportofon.

Poate că tocmai concepea un articol despre petrecere pentru revista şcolii – sau poate că nu avea pe nimeni cu care să vorbească în afară de reportofonul său. Lui A. A. aproape că i se făcu milă de ea – aproape – şi atunci se grăbi să se îndepărteze. Unul dintre avantajele de a fi înaltă era că te puteai preface că n-ai observat persoana care pândea la vreo jumătate de metru sub câmpul tău vizual.

A.A. avea propriile ei griji în clipa aceea, oricum. Nu era deloc sigur că Lili avea să fie prezentă aici în seara asta. Ele habar n-aveau ce se întâmpla cu ea – nu venise la şcoală şi nu răspunsese la telefon, la e-mailuri sau la mesaje, ceea ce însemna că dăduse probabil de cel mai rău necaz din viaţa ei cu Genghis Han.

A.A. era în casă de vreo douăzeci de minute şi nu văzuse încă niciun semn de Lili. Petrecerea n-avea să fie la fel de reuşită fără ea. Ashley avea să fie preocupată numai de tipul ăla, Cooper, ca să nu mai pomenim de numeroasele schimbări de ţinută. Lauren era foarte abătută pentru că pierduse doi iubiţi într-o săptămână – nu că ea s-ar fi zărit pe undeva. A.A. ducea dorul zilelor bune de odinioară ale grupului Ashleys, când mergeau toate împreună pretutindeni. Băieţii stricaseră totul.

Vorbind despre băieţi… nu putea să nu se gândească tot timpul la Tri. A.A. nu-l mai văzuse şi nu mai auzise de el de alaltăieri, de la restaurant,

când îi spusese că se despărţise de Cecily. Ce-ar fi trebuit să zică ea? De ce considerase el că era atât de important să-i comunice şi ei? Era absolut de neînţeles.

Poate că Tri mai avea şi alte lucruri de spus, dar nu fusese posibil miercuri: Lauren era foarte nefericită şi lui A.A. îi părea atât de rău pentru ea. Tri se retrăsese, spunând că el şi A.A. puteau sta de vorbă şi altă dată. Şi atunci, de ce tăcerea asta bruscă? Oare acel „altă dată" pe care-l avea el în minte se afla peste vreo câţiva ani în viitor, de pildă când aveau să fie la liceu?

— A.A.!

Cineva o strigase pe nume şi ea se întoarse, încet, temându-se de ceea ce – sau de cine – ar fi putut vedea. Acolo, împotmolit în capătul îndepărtat al clovnului de îngheţată, înconjurat de o ceată de fete ciripitoare de la Şcoala Domnişoarei Gamble, era Tri.

Ei i se strânse inima – spre mai mare enervarea sa. Deci Tri era la petrecere; cui îi păsa? Nu era mare scofală. Ştiuse că avea să fie şi el aici. Ceea ce *nu* ştiuse era că avea să arate atât de… ei bine, atrăgător Purta o cămaşă albă ca zăpada, încheiată la toţi nasturii, un blazer bleumarin şi pantaloni de doc bine călcaţi . Era oare orbită de numeroasele lumini ale circului? Pentru că nu i se părea deloc scund.

A.A. decise că cel mai bine era să-l evite. Atrăgător sau nu, Tri însemna supărare. Niciodată nu fusese sigură dacă el o plăcea sau o dispreţuia. Şi dacă voia să-şi trăiască viaţa într-un montagne-russe emoţional, n-avea decât să-şi petreacă *tot* timpul cu celelalte Ashley.

Se răsuci pe tocul ascuţit al pantofilor ei Jimmy Choo şi încercă să se îndrepte spre veranda acoperită, unde auzise că erau câini care săreau prin cercuri peste grămezi de tăciuni aprinşi, sau ceva de genul acesta. Însă îmbulzeala mulţimii îi

încetini înaintarea şi în clipa următoare se trezi cu Tri lângă ea, trăgând-o de braţ.

— Hei! strigă el. Vino aici!

Îi făcu semn din cap către un ungher relativ pustiu, lângă uriaşa cuşcă a leului unde avea să cânte formaţia mai târziu. A.A. ridică din umeri şi se lăsă condusă într-acolo. Câinii care săreau peste tăciuni puteau să mai aştepte. Tri părea că ardea să-i spună ceva şi asta o făcea să se simtă de parcă *ea* ar fi sărit peste tăciuni aprinşi. Îşi dori să nu fi avut atâta putere asupra ei, puterea de a o face să se simtă neliniştită, tulburată şi încordată.

— Te-am căutat peste tot, îi spuse Tri, când amândoi ajunseră cu spatele lipit de barele cuştii.

El stătea foarte aproape de ea.

— De ce? întrebă A.A..

El se aplecă şi mai mult spre ea, cu ochii lui de un albastru întunecat fixaţi asupra ei, intens. A.A. nu mai putea să se mişte. Abia mai putea respira. Acu-i acu'. Ce-avea Tri să-i spună?

28
CIRCUL DISTRUS

— A. A.!

Lili era nespus de încântată c-o zărise pe prietena ei în colţ, lângă uriaşa cuşcă goală a leului.

Se simţise ca şi cum ar fi trăit într-o capsulă de obnubilare senzorială în ultimele câteva zile, lipsită de toate bârfele, sporovăielile şi trădările. Ce fel de viaţă era asta? Părinţii ei ar fi putut la fel de bine s-o trimită la şcoala aia budistă cu care o ameninţaseră. Murea să vorbească şi cu altcineva în afară de colecţia ei de pernuţe.

Îşi croi drum cu coatele prin mulţime, nerăbdătoare să ajungă la A.A. şi la… cine era cu ea? Tri? Uau, arăta într-adevăr frumos. Nici măcar nu mai părea la fel de scund ca de obicei.

Fusese atât de norocoasă că mama ei se înduplecase, în cele din urmă, în privinţa petrecerii – mulţumită mai ales unui telefon din partea mamei lui Ashley, care spusese că Ashley plânsese toată după-amiaza pentru că Lili n-avea să fie prezentă. Iniţial, Lili se simţise mişcată. Ashley plângea pentru că nu putea ea veni – serios?

După aceea, îi venise mintea la cap. Ultimul lucru pe care Ashley l-ar fi vrut ar fi fost nişte ochi umflaţi şi roşii la petrecerea ei. Probabil o convinsese – sau o forţase cu scandal – pe mama ei să sune. Dar Nancy Khan nu ştia asta, nu-i aşa? Mama lui Lili se proţăpise în dormitorul ei, cu braţele încrucişate, şi spusese că Lili avea voie să se ducă, pentru numai două ore şi numai ca o favoare făcută doamnei Spencer, dar că trebuia să rămână tot timpul sub supravegherea tatălui ei. Ar fi mers Nancy personal, dacă n-ar fi avut de prezidat un dineu caritabil în seara aceea.

Lili se învoise, bineînţeles. Teoretic, era o piedică să fie nevoită să vină cu tatăl ei. În

realitate, nu era niciun fel de problemă. El era atât de preocupat să mănânce tartinele cu tematică de circ şi să discute valoarea acţiunilor sale de la Google cu tatăl lui Ashley, încât nici nu băgă de seamă când Lili se îndepărtă de el şi intră în living. Ar fi fost mult mai greu să scape din ghearele lui Nancy!

Totuşi, Lili trebuia să se folosească la maximum de libertatea ei, în eventualitatea în care tatăl său îşi aducea aminte că ar fi trebuit să stea cu ochii pe ea ca un şoim şi nu să se îndoape şi să socializeze. Iar în răgazul ăsta, ea trebuia să (a) vorbească până n-ar mai fi putut cu celelalte Ashley, (b) să-şi etaleze splendida toaletă în faţa tuturor plebeelor de la Şcoala Domnitoarei Gamble şi (c) să-l găsească pe Max.

Avea să fie şi el aici în seara asta şi probabil era supărat pe ea. Ultima conversaţie pe care o avuseseră fusese chiar înainte să-i fie livrate florile. De atunci, nu mai auzise nici măcar un *bip* de la Lili. Probabil o sunase şi-i trimisese mesaje, la niciunul Lili nefiind în stare să ajungă sau să răspundă. Poate că el se gândise că Lili îi dăduse papucii trebuia să-l găsească şi să-i explice totul, cât mai curând cu putinţă.

— Bună, frumoaso! o salută A.A. cu săruturile ei în aer şi cu obrajii oarecum aprinşi.

Tri dădu scurt din cap către ea, arătând un pic deranjat. Hopa! Poate că întrerupsese ceva?

— N-am ratat marea intrare a lui Ashley, nu-i aşa?

Lili avea răsuflarea tăiată de agitaţie şi fericire că era înapoi în lumea reală. Un gimnast într-un costum mulat sclipitor, pedalând pe monociclul său, îi vârî sub nas tava cu aperitive.

— M-ar omorî dacă aş pierde momentul special.

— Nicio grijă – nu s-a întâmplat nimic deocamdată, îi spuse A.A., strigând ca să acopere tumultul mulţimii. Nu ştiu de ce întârzie. Dar tot

locul ăsta e aşa un… ei bine, un circ! N-am văzut-o nici pe Lauren încă.

Lili îşi roti privirea prin camera ticsită, căutându-l pe Max. A.A. şi Tri nu-şi mai vorbeau acum. Amândoi păreau puţin stânjeniţi.

— Ne vedem mai târziu, OK?

Tri deja se îndepărta, arătând ca şi cum ar fi foarte plictisit de compania lor.

— Unde e prietena lui? o întrebă ea pe A.A., de îndată ce Tri n-o mai putea auzi. Cum o chema Celery[13]?

— S-au despărţit.

— Deja?

— Ştii cum sunt băieţii! A.A. dădu din umeri, apoi îşi scoase un gloss de buze din clutch-ul ei Celestina şi îşi aplică un nou strat gros şi lucios. În clipa asta sunt topiţi după tine şi-n clipa următoare…

— Nu-mi aduce aminte, gemu Lili. Mă tem că Max a terminat-o deja cu mine. N-am fost în stare să vorbesc cu el zile în şir. Nu l-ai văzut cumva?

— Poate e în verandă? Ar mai fi şi sufrageria, sugeră A.A., împingând-o spre uşile duble. Vrei să verificăm?

Lili dădu din cap, luând-o de mână pe A.A., şi împreună îşi croiră drum prin mulţime către sufragerie. Părea că Ashley invitase toată Zona Golfului, nu doar toată clasa a şaptea. Şi pentru fiecare fată de la Gamble erau cel puţin doi băieţi. Numai băiatul pe care-l căuta ea nu…

A.A. merse înainte, iar Lili o pierdu în mulţime. Se desprinsese de ea pentru că în sufrageria cu parchet de frasin, cu masa în stil colonial spaniol şi bufete ornate, şi cu un candelabru lucrat manual din Chile, zărise în sfârşit pe cineva cunoscut.

Nu pe cineva pe care-l plăcea sau pe cineva pe care şi-ar fi dorit în mod special să-l vadă. Era netoata aia de Cassandra, care purta un tutu negru peste pantaloni mulaţi trei sferturi în dungi, cu şuviţele ei roşii date cu gel şi aranjate ţepi. Iar

nesuferita aia de Jezebel era şi ea acolo, într-un costum de gimnast negru şi pantaloni de vinil mulaţi, mânjită cu ceva dezgustător în ciuful ei ca de şoarece. *Hello,* era cumva emisiunea *Ce să nu porţi?*

Cocoşaţi de râs erau idioţii de prieteni ai lui Max, Quentin şi Jason, amândoi arătând ca doi caraghioşi perfecţi, în smochinguri vechi peste tricouri identice cu Che Guevara. Lili simţi că începe să-i clocotească sângele în vine. Ea nu i-ar fi invitat niciodată dacă ar fi ştiut că or să fie „ironici" şi enervanţi. Nu suferise destul weekendul trecut? Şi stai puţin – ce era chestia aia groasă, roşu cu alb, cu care erau mânjite cizmele Doc Marten ale Cassandrei? Să fie oare… nu, nu se poate! Să fie oare… tortul lui Ashley?

Lili îi prinse privirea lui Quentin şi el se opri brusc din râs. De fapt, arăta vinovat şi spăşit. Ea era atât de furioasă încât nici nu putea vorbi. Nu-i venea să creadă că ei începuseră să mănânce deja din tort mai înainte ca Ashley să aibă o şansă de a-şi face intrarea de gală, să se schimbe în alte trei toalete şi să taie prima bucată din prostia aia. Mai rău încă, oare chiar încinseseră copilăreşte o *bătaie* cu tortul?

— Ah, ne pare sincer rău, Lili, zise Quentin, ştergându-şi degetele mânjite de tort pe sacoul lui vechi. A fost vina lui Jason.

— Ba n-a fost deloc! protestă Jason. Îşi înăbuşi un hohot de râs şi se uită intimidat la Lili. A fost doar un accident, OK?

— Ce-a fost un accident? întrebă Lili glacial, bătând cu un picior în podea. Hmm? Că v-aţi tăiat singuri câte o felie de tort înainte să apucăm să cântăm „Mulţi ani trăiască" sărbătoritei? Că vă purtaţi ca nişte ţânci de cinci ani?

— Cred că el voia să spună, zâmbi afectat Cassandra, care nu părea că regretă nicicum, că… ei bine, poţi vedea şi singură.

Ea şi Jezebel se dădură deoparte, ca nişte cortine vechi trase în lături pe o scenă, iar Lili înţelese despre ce vorbea tâmpită cu creastă roşie.

Tortul pe patru etaje închipuind un mare circ, cu glazura lui vărgată în alb şi roşu, cu sforile cortului din foiţă aurie, cu lumânările închipuind aruncători de flăcări, şi cu o figurină de opt centimetri, foarte realistă, înfăţişând-o pe Ashley legănându-se pe un trapez – pe care îl descrisese sărbătorita însăşi în detaliu, minuţios şi obsesiv, la masa de prânz luni – zăcea răsturnat pe podea, într-un maldăr jalnic, inform, iar Prinţesa Dahlia von Fluffsterhaus înfuleca de zor din marginile lui stârcite.

— Chiar a fost un accident, şi eu…

Quentin vorbea şi vorbea, dar Lili nu putea auzi decât ţiuitul puternic din urechile ei.

Tortul era complet distrus, imposibil de reparat. Ea era furioasă pe Max că avea asemenea prieteni enervanţi, furioasă pe ea însăşi că îi invitase şi furioasă pe ei că răsturnaseră tortul, din răutate – era sigură. Dar indiferent a cui fusese vina, nu mai conta acum. Chiar dacă tortul ar fi sărit singur de pe masă şi s-ar fi izbit de podea, un lucru era sigur.

Ashley avea să facă o *criză*!

29
SĂ TE ÎNDRĂGOSTEŞTI SAU SĂ TE ARZI? E ACELAŞI LUCRU

Lauren era o fată cu o misiune. Abia observă că aleea până la vila Spencer era decorată cu mii de beculeţe multicolore, ca o versiune gigantică a pomului de Crăciun de la Rockefeller Center. Trecu rapid printre înghiţitorii de flăcări de pe catalige, sări peste o maimuţă care se rostogolea în faţa ei – nu prea uşor, în delicatele ei sandale Blahnik, de mătase şi cu tocuri de zece centimetri şi practic se ciocni de maestrul de ceremonii, făcându-l să scape biciul din mână.

Nu din cauză că întârziase – nu întârziase *mult* oricum. După ţipetele conversaţiilor din jurul ei din partea oaspeţilor super încântaţi, îşi putea da seama că Ashley nu-şi făcuse încă marea intrare.

Dar nu era îngrijorată că va rata marele moment al lui Ashley. Nu-şi făcea prea multe griji nici că Ashley va rata marele ei moment – şi anume dezvăluirea nouă-nouţei, cu totul transformatei, super încântătoarei Sadie în faţa noi-nouţelor sale viitoare prietene, cele trei Ashley.

Sadie îi trimisese un mesaj spunând că va sosi acolo curând; îl mai aştepta doar pe însoţitorul ei. CE ÎNSOŢITOR? întrebase Lauren, dar nu primise niciun răspuns. Asta o făcuse deosebit de nervoasă. Spera că Sadie n-avea să strice totul apărând cu vreun răţoi tâmpit care să-i fi dăruit un buchet de purtat la încheietura mâinii asortat cu brâul lui de nailon!

Ea ar fi vrut să sosească amândouă odată, aranjate din cap până-n picioare şi arătând ca un milion de dolari – care era aproape cât costase ca s-o pregătească pe Sadie pentru petrecere. Dar Sadie o rugase să plece, spunându-i că se vor

întâlni din nou acolo. Asta era OK – Sadie putea să aibă şi singură grijă de ea în momentul ăla, fiindcă Lauren avea o sarcină mult mai importantă de îndeplinit în seara asta.

Trebuia să-l găsească pe Christian.

Mama formidabilă a lui A.A., Jeanine, îi spusese exact ce trebuia să facă. Primul lucru era să arate incredibil de atrăgătoare. Lauren aruncă o privire la reflexia ei în enorma oglindă Louis Quinze atârnată în vastul vestibul – o treabă deloc uşoară când eşti îmbrâncită de sute de alţi petrecăreţi, chelneri pe monocicluri şi un atlet uriaş care tot ridica oaspeţi neavertizaţi (şi ţipători) în aer şi îi ţinea atârnaţi de pumnii lui imenşi.

Se ţinuse de tema „totul mov”, cum se înţeleseseră, şi totuşi se simţea încrezătoare că se remarca în mulţime. Rochia ei era de culoarea lavandei, franjurată la poale şi cu un decolteu îndrăzneţ. Până şi Dex, care o adusese, fluierase când o văzuse ieşind din casă şi îi spusese că arăta ca o *tamale* fierbinte – deşi imediat încercase să facă o glumă pe seama ei, spunând că într-adevăr arăta ca un strugure foarte scump sau poate doar o vânătă slăbănoagă.

Chiar şi asta era o laudă când venea de la sarcasticul, cinicul Dex. El era persoana care îi spusese că mai degrabă se lăsa tatuat pe degetele de la picioare decât să meargă la ceea ce numea el balamucul-de-mega-răzgâiată al lui Ashley. Nu că ar fi fost invitat: Ashley nu agrea băieţii mai în vârstă.

Oricum, al doilea sfat de la Jeanine fusese: găseşte obiectul afecţiunii tale dar nu-l băga în seamă. Fâţâie-te în sus şi-n jos într-un loc în care lui să-i fie imposibil să nu te zărească, dar prefă-te rece. Fără zâmbete, fără schimbat o vorbă, fără flirt, şi – absolut, categoric – fără implorări de a fi din nou împreună. Partea asta a misiunii avea să fie mai greu de îndeplinit, Lauren o ştia. Se temea că în secunda în care o să-l vadă pe Christian o să

dea pur şi simplu fuga la el strigând: „M-am despărţit de Alex! M-am despărţit de Alex!”

Şi asta, potrivit mamei lui A.A., avea să fie un dezastru. Ea spunea că băieţilor le place provocarea şi că trebuia să creadă că el o recucerea pe Lauren.

Lauren nu era foarte convinsă de asta. Christian era cel care o părăsise pe ea, la urma urmelor: poate că nu avea nicio intenţie de a o recuceri pe Lauren. Dar nu putea să se mai frământe pe marginea acestei întrebări nicio secundă; esenţialul era să-l găsească şi să defileze prin faţa lui. Poate că rochia ei transparentă de şifon şi noua ei tunsoare paj strălucitoare avea să-l câştige. O plăcuse cândva, nu?

Livingul era o demenţă, înţesat de oameni care se uitau în sus la mezanin şi la trapezul acrobaţilor de acolo. Lauren înaintă cu greu prin mulţime, ridicându-se pe vârfuri şi încercând să-l zărească pe Christian. Văzu mulţi băieţi, mulţi băieţi care semănau mult cu Christian şi mulţi băieţi care nu semănau nici pe departe cu el, inferiori lui din aproape toate punctele de vedere – dar cel puţin, dacă nu era unul dintre tipii mascaţi în urşi care făceau tumbe peste măsuţa de cafea, Christian însuşi părea să nu fie în cameră.

Se luptă să-şi facă drum în verandă, aproape pârlindu-şi gentuţa Miu Miu prinsă la încheietura mâinii într-unul dintre cercurile de foc. Tot nici urmă de Christian! Poate că era în curtea din spate? Lauren ieşi pe uşile de sticlă, dar tot ce găsi erau cuştile animalelor, camionetele de catering, o maşină de pompieri şi un punct de ajutor al Crucii Roşii, unde monocicliştii epuizaţi se duceau să se rehidrateze în timpul pauzelor forţate.

Ăsta era un dezastru! Dacă el nu era aici, cum să mai defileze ea prin faţa lui, arătând obraznică, atrăgătoare şi irezistibilă? Lauren se întoarse cu paşi mari în verandă, atât de descurajată în privinţa vieţii sale amoroase, încât călcă pe unul dintre

terierii cu guler de dantelă care se pregătea să facă un salt peste un vas cu tăciuni arzând.

Câinele lătră scurt şi enervat, iar Lauren îşi pierdu echilibrul, gata să cadă grămadă. Unul dintre tocuri i se prinse în spaţiul dintre două plăci de gresie şi cu un *trosc!* nesuferit se rupse de la rădăcină. Lauren scoase un ţipăt involuntar şi dădu să se prăbuşească în vasul cu foc. Uuh!

Ultimul lucru de care avea nevoie erau arsuri pe mâini şi seara petrecută la urgenţe ca fiind cea mai elegant îmbrăcată fată în mov de acolo. Spre norocul ei, cineva o prinse de cot şi o smuci în afara zonei periculoase – puţin cam prea viguros, pentru că Lauren, încă dezechilibrată cu tocul ei rupt, se trezi repezindu-se cu capul înainte într-o coloană şi izbindu-se cu zgomot. *Au!*

— Eşti bine? întrebă cineva, iar Lauren, ameţită şi dezorientată, dădu din cap.

Mai bine o vânătaie decât arsuri, îşi zise ea, la vreme ce lacrimi de durere şi de ruşine îi înţepau ochii. Toată casa asta era un uriaş pericol.

— Scuze… vreau să spun, mersi, zise ea, frecându-şi ţeasta, fără să-i pese că-şi strica perfecta ei coafură.

O să aibă ditamai cucuiul dimineaţă.

— Poate că ar trebui să mergem la bucătărie şi să cerem o pungă de mazăre congelată?

— Da, poate.

Lauren scotocea prin poşetă după un şerveţel. Nu voia s-o vadă un străin plângând.

— Nu se simte prea rău, o asigură străinul, apăsând-o uşor cu mâna în creştetul capului. Vreau să spun, cred c-o să supravieţuieşti. S-ar putea să suferi vătămări ireparabile ale creierului, în rest cred că vei fi OK.

Lauren îşi ridică privirea şi respiraţia i se opri în gât. Ar fi recunoscut umorul ăsta sec oriunde. Nu era un străin. Era Christian!

— Sunt bine, pe cuvânt, izbuti ea să chiţăie, aplecându-se să-şi scoată pantoful cu tocul rupt.

Doar că mă simt prost.

— În mod clar erai foarte grăbită, îi spuse el, sfredelind-o cu privirea.

Inima lui Lauren… *zurui.* Era doar blegul de Christian cel dintotdeauna, îmbrăcat într-o cămaşă galbenă încheiată la toţi nasturii şi pantaloni kaki mototoliţi, cu ochii lui verzi scânteietori şi părul blond-închis mirosind a curat şi a mere. Dar ea era atât de fericită să-l vadă, încât toate sfaturile lui Jeanine îi zburară din minte.

— Te căutam pe tine, izbucni ea.

Apoi nu ştiu unde să se uite, aşa că se aplecă şi îşi scoase şi celălalt pantof. Avea să stea desculţă la petrecere – ei şi?

— Şi eu te căutam pe tine, zise Christian, cu faţa deodată încordată. Voiam să-ţi spun… nu-mi pasă. Adică, îmi cam lipseşti… aşa că nu-mi pasă dacă nu vrei o relaţie cu un singur băiat, e-n regulă…

— Nu! practic ţipă ea, iar Christian păru speriat.

Din fericire, toţi ceilalţi erau prea preocupaţi de acrobaţiile prosteşti ale câinilor şi de un pârdalnic de cărbune incandescent ce se rostogolise din vasul său şi înnegrise podeaua verandei.

— Adică, eu *vreau* o relaţie cu un singur băiat. Ai avut dreptate, săptămâna trecută – aşa e prea greu.

Lui Christian i se lungi faţa.

— OK, zise el, încet. Ei bine, sper că tu şi cu Alex sunteţi, ştii, fericiţi…

— Nu eu şi cu Alex!

Lauren îşi dădu seama că el înţelesese pe dos. Lovitura asta în cap o transformase într-o netoată ce bolborosea vrute şi nevrute.

— M-am despărţit de el săptămâna asta. Nu ştiai?

— Nu.

Christian clătină din cap, dar acum zâmbea

— Deci, am putea…?

Lauren se simţi deodată timidă.

— Vrei să spui… eu şi cu tine?

Şi Christian se înroşise tot.

— Da, dacă asta e… ştii, OK.

— Oh, e OK, încuviinţă el.

Şi rămaseră aşa, fără să ştie ce să facă mai departe. Lauren şi-ar fi dorit s-o sărute sau ceva, dar după aceea îşi dori să n-o facă, fiindcă erau într-un loc public, şi îşi dorea ca primul sărut al noii lor relaţii să fie ceva uimitor şi special, fără niciun câine săritor, cercuri de foc sau vase cu tăciuni periculoase în jurul lor.

— Hei! îi dădu el un cot. Vorbind de lup, nu? El chiar n-a pierdut nicio clipă.

Lauren se răsuci şi se uită spre intrarea în living. Christian avea dreptate: acolo era Alex, arătând frumos şi întunecat. Şi atârnată de braţul lui era o fată uluitor de frumoasă, ai cărei ochi albaştri pătrunzători se plimbau peste cei din încăpere cu o trufaşă neplăcere.

Părul ei blond auriu era adunat în valuri largi şi răsfirat ca razele de soare pe umerii ei goi, iar o rochie mini roşie mortală i se oprea la jumătatea coapsei, cât să-i scoată în evidenţă pulpele bronzate. În picioare avea pantofi cu toc cui de cincisprezece centimetri, genul pe care ţi-i poţi comanda numai de la magazinul-pilot din Roma.

Lauren ştia asta chiar dacă nu putea vedea picioarele fetei, la fel cum ştia şi că ochii aceia albaştri erau efectul lentilelor de contact colorate, la fel cum ştia şi că oh-atât-de-naturala coafură luase trei ore ca să fie realizată.

Ştia toate astea pentru că fata de la braţul lui Alex era Sadie Graham.

3O
CUMVA NU-ATÂT-DE-MINUNAT

A.A. era gata să-şi piardă cumpătul de încordare. Ce urma să-i zică Tri? Tocmai începuse să-i spună acel ceva pe care era atât de disperat să i-l comunice, dar chiar atunci sosise Lili. În loc să rămână pe loc până când Lili se grăbise s-o şteargă, câteva minute mai târziu, ca să-l caute pe Max, Tri se îmbufnase şi plecase.

Aşa că acum A.A. se afla într-o stare de grozavă nelinişte. Dacă voia să-i ceară să fie împreună, de ce n-o spunea pur şi simplu? FĂ-O ODATĂ! îi venea ei să strige. De ce era atât de greu pentru el s-o spună?

Iar în momentul ăla, A.A. era blocată în living, aşteptând-o pe Ashley să-şi facă extrem de târzia ei mare intrare. Din punctul ei avantajos de observaţie de lângă cuşca leului, A.A. o putu vedea pe Ashley cum era legată cu frânghii de siguranţă şi aşezată pe trapez. Dintr-o secundă într-alta avea să treacă şuierând prin aer, să se legene înainte şi înapoi pe deasupra capetelor tuturor, apoi avea să fie coborâtă pe un tron, ţinut de patru contorsionişti care-şi foloseau doar degetele de la picioare ca să sprijine jilţul. Ashley le povestise fetelor totul despre numărul ăsta; făcuse repetiţii zile în şir.

— ASH-LEY, ASH-LEY, ASH-LEY! scanda toată lumea din living, chiar şi chelnerii de pe monocicluri.

Sus, la mezanin, Ashley stătea pe trapez, cu un zâmbet larg pe faţă, acceptând adoraţia mulţimii.

— Şi acum! răcni maestrul de ceremonii, plesnind din bici atât de puternic încât toată lumea tresări. Vă rog, salutaţi-o pe însăşi sărbătorita noastră, cea mai *extrrrrraaaaooordinară* tânără lady care a onorat trapezul… domnişoara Ashley Spencer!

— Eeei! aclamă A.A. cât putu de tare, bătând din palme deasupra capului.

Ashley era foarte curajoasă, înălţându-se prin aer pe ceea ce era, în esenţă, doar un leagăn. Un puternic *vâjjj,* şi Ashley porni cu vârfurile picioarelor întinse, cu tunica grecească fluturând, legănându-se înainte şi înapoi prin încăpere, ca o zână graţioasă.

Guinevere Parker era atât de fermecată de privelişte că scăpă reportofonul pe jos, aparent fără să-şi dea seama, iar Cass Franklin trebui să-şi scoată rezervorul portabil de oxigen pentru a-şi potoli respiraţia accelerată.

— Frumoasă până peste cap, hm?

Tri reapăru, făcându-şi loc cu coatele ca să se apropie de ea, şi se sprijini cu spatele de gratiile cuştii. A.A. se prefăcu absorbită de evoluţia lui Ashley, care era coborâtă pe tronul ei violet ţinut pe vârfurile picioarelor, dar inima începuse să-i bată iarăşi zgomotos şi puternic.

— Literalmente, zise ea, încercând să sune cât mai dezinvolt cu putinţă, căci nu voia ca Tri să creadă că rămăsese acolo doar ca să-l aştepte pe el, chiar dacă era foarte adevărat. Pentru că e deasupra capetelor noastre.

— Deci, ştii ce încercam să-ţi spun mai devreme?

Se aplecă mai aproape de ea, iar A.A. îşi dori nu pentru prima oară în viaţa ei – să nu fi avut tocuri atât de înalte.

— Da? pufni ea.

Se gândi la sfatul pe care i-l dăduse mama ei lui Lauren: fii calmă, nu le arăta că eşti disperată, poartă-te ca şi când ei n-ar fi importanţi. Chiar dacă tu simţi exact contrariul. Asta era: venise momentul adevărului. Tri avea să-i spună că el o plăcuse pe ea tot timpul şi că voia să fie împreună cu el. Uf!

— Voiam să-ţi spun, zise Tri, coborându-şi vocea atât de mult încât se văzu nevoită să se

aplece ca să-l audă. Am aruncat o privire prin casă şi am găsit televizorul cu Wii ataşat. E în camera de lucru. N-am vrut să spun nimic de faţă cu Lili, în caz că ar fi făcut mare caz despre faptul că noi jucăm un joc când ar trebui sa dansăm sau altceva. Dar ştiam că tu o să fii de acord, nu-i aşa?

— Oh, sigur.

Acum A.A. Trebui să facă eforturi să pară entuziasmată.

— Grozav! Tri rânji cu toată faţa. Abia aştept să te zdrobesc la Black Dragon. Mă duc să-l pornesc. Vrei să aduci tu nişte sucuri? Ia pentru patru persoane, pentru că mă duc să mai adun nişte băieţi.

A.A. dădu din cap fără cuvinte, încercând să-şi păstreze zâmbetul fals zugrăvit pe faţă. Deci asta era marea veste a lui Tri.

Nu era „Vrei să fii cu mine?”, ci era „Vrei să jucăm?”. Ei, mă rog. Lucrurile se întorseseră la cum obişnuiau să fie, bănuia. Nu prieten şi prietenă. Nu duşmani. Doar amici.

Poate că doar atât ar fi trebuit să fie şi era timpul ca A.A. să accepte asta.

— Scuzaţi!

A.A. începu marşul anevoios prin mulţime, căutând masa cu băuturile răcoritoare. Avea să facă exact cum spusese Tri – să ia câteva cutii cu sucuri, apoi să se îndrepte spre camera de lucru. Să joace câteva runde de Black Dragon ar fi putut fi distractiv.

Dar, cumva, nu prea mai avea chef de *distracţie.*

31
NU POŢI REPARA O INIMĂ FRÂNTĂ, SAU UN TORT DISTRUS

Lili avea nevoie să ia o pauză. Petrecuse ultimele zece minute în patru labe, ajutând personalul de la curăţenie să adune resturile tortului lui Ashley de pe podea şi să încerce să-l reasambleze pe masă. Era o cauză cu desăvârşire pierdută, dar trebuia să încerce.

Marele cort de circ pe care îl reprezentase semăna acum cu o minge de plajă, tărcată în alb şi roşu, dezumflată. Picioarele figurinei Ashley fuseseră molfăite de Prinţesa Dahlia von Fluffsterhaus, aşa că Lili cocoţă jumătatea rămasă în vârful mingii de plajă, lăsând frânghiile de poleială să atârne de micile braţe ale figurinei.

Arăta ca un Houdini încercând să execute o evadare. Lili oftă – ce altceva mai putea fi făcut? Ashley tot avea să sufere o formidabilă cădere nervoasă, dar majoritatea invitaţilor nu aveau să ştie că tortul petrecuse mult prea mult timp preţios odihnindu-se pe podea.

Toţi idioţii de prieteni ai lui Max dispăruseră, şi Lili spera că avuseseră decenţa să plece acasă. Nu apucase nici măcar să-i întrebe de Max, dar asta nu mai conta – renunţase să-l mai găsească pe Max aici, în seara asta. Probabil hotărâse să nu mai vină la petrecere şi îşi trimisese în schimb jalnica lui gaşcă.

— Domnişoară, eşti plină de glazură!

Tatăl ei reuşise în cele din urmă să o găsească. Pe bune, era un câine de pază fără speranţă! Ea îi explică scurt ce se întâmplase cu tortul, trecând sub tăcere partea despre vina exclusivă a prietenilor lui Max. Numele „Max” fusese un cuvânt murdar în casa Li săptămâna asta.

— Ar trebui să mergi să te cureţi, îi spuse el, arătând spre toaleta doamnelor din capătul holului central. Începe dansul şi nu mai putem sta decât o oră, OK?

Lili o luă la fugă spre toaletă, dornică să se cureţe de mizeria lipicioasă de pe mâini. Dacă nu mai avea de stat decât o oră aici, trebuia să profite cât mai mult. După ce Ashley se schimba în costumaţia numărul doi, ar fi trebuit să se întâlnească toate la ringul de dans al VIP-urilor, rezervat doar grupului Ashleys, chiar în faţa cuştii. Nu era tocmai o seară romantică împreună cu Max, dar tot era mai bine decât nimic.

Coada la toaletă se întindea până în curtea din faţă, aşa că Lili o zbughi în direcţia opusă, îndreptându-se, pe un culoar îngust, spre bucătărie. Servitorii casei Spencer o cunoşteau şi aveau să-i dea voie să intre în baia de acolo, mai ales pentru că-i ajutase să dreagă tortul demolat al lui Ashley. Îşi ţinea mâinile mizerabile ridicate în aer, rezistând ispitei de a mânca bucăţelele moi de tort intrate sub unghii, şi luă colţul în cea mai mare viteză.

Ups! Cât pe-aci să se ciocnească de cineva care venea agale, cu mâinile în buzunare, fără să se uite pe unde mergea.

Max.

— Oh, Doamne! strigă ea, plantând o mână lipicioasă drept pe umărul lui, mai înainte să-şi dea seama ce făcea.

El se uită lung, cu dezgust, la reziduurile roşii şi albe.

— Te-am căutat peste tot! Ştii ce-au făcut prietenii tăi? Au distrus tortul lui Ashley!

— Şi ce? ridică el din umeri.

— Şi ce?

Lili luă foc. Max se purta de parcă ar fi fost supărat pe ea, când ea avea toate motivele să fie supărată pe el.

— Nu-mi pasă de prostia aia de tort. Şi, apropo, şi eu mă bucur să te văd! se încruntă el şi începu să se îndepărteze.

Ea nu putea înţelege. Apoi îi trecu prin minte că Max crezuse că ea-l evitase toată săptămâna, când adevărul era exact invers.

— Hei! Stai! Max… lasă tortul. Voiam să-ţi spun că aş fi vrut să-ţi mulţumesc pentru flori, dar am fost pedepsită toată săptămâna şi n-am putut nici să te sun, nici nimic, turui ea aproape pe nerăsuflate. Mi-a fost atât de dor de tine!

— Bine, zise el şi continuă să meargă înapoi spre petrecere.

— Max – îţi spun adevărul! stărui Lili. Mama şi tata mi-au luat şi telefonul şi toate lucrurile – n-am avut voie nici să mă duc la şcoală!

— Eu nu asta am auzit, zise Max pe un ton glacial, fără ca măcar să se întoarcă să se uite la ea. Am auzit că tu ai considerat că excursia cu cortul a fost cel mai rău lucru care ţi s-a întâmplat vreodată! Cassie şi Jez au zis că ai bombănit şi te-ai văitat tot timpul c-a trebuit să dormi sub cerul liber şi că ai urât categoric toată povestea.

OK. Asta era întrucâtva adevărat. Poate că n-ar fi trebuit să-şi dea drumul la gură în faţa gemenelor Evanescence. Mai ales de vreme ce ele folosiseră împotriva ei ceea ce le spusese. Era clar că o voiau afară din peisaj şi veniseră aici doar ca să saboteze petrecerea lui Ashley. Îi venea să le strângă pe amândouă de gât cu propriul lor păr sârmos.

— Max!

Dădu să fugă după el, dar el deja dispăruse în mulţimea din vestibul. Singura persoană masculină pe care o mai putea vedea era tatăl ei, care o căuta printre fetele aşezate la coada de la toaletă.

— S-ar supăra cineva dacă aţi lăsa-o pe fiica mea să intre în faţă, doar ca să se spele pe mâini? întrebă el.

Imediat, Daria Hart, care era următoarea la rând, începu să-i facă semn cu mâna şi să-i zâmbească lui Lili.

Probabil se gândise că asta însemna că luni aveau să fie cele mai bune amice. Vezi să nu! Lili nici măcar nu reuşi să afişeze un zâmbet recunoscător. Se strecură în toaletă şi îşi curăţă tortul întărit de pe mâini în chiuveta mozaicată marocană. Mâinile îi tremurau atât de rău încât cu greu le putea săpuni.

Max o ura. Nu mai voia s-o vadă niciodată.

32
NICIO ASEMĂNARE ÎNTRE EI DOI
ŞI ROMEO ŞI JULIETA

— Da!

Tri îşi azvârli triumfător stick-ul şi se lăsă pe spate pe canapeaua de piele. O bătuse pe A.A. la Black Dragon. De fapt, bătuse pe toată lumea – ceilalţi doi băieţi de la Gregory Hall pe care reuşise să-i aducă pe furiş în camera de lucru fuseseră primii lui adversari, pentru că A.A. nu se grăbise să se alăture petrecerii secrete. Dansase cu celelalte Ashley în zona VIP, deşi era greu să dansezi rock burlesc când purtai o rochie strâmtă.

Şi cu toate că zona VIP păruse o idee grozavă, în realitate nu fusese atât de plăcut. Ashley dansase cu faţa la restul camerei, preocupată să-l localizeze pe misteriosul Cooper. Lauren era atât de ocupată să-şi fluture mâna spre Christian, încât se tot încurca la paşii din coregrafie în plus, fără încălţări, arăta cam bizar.

Lili venise în fugă, şoptind ceva despre „tort" şi „dezastru", ca şi despre „Max", „certat" şi „viaţă sfârşită". Ashley plecase curând să rezolve criza tortului. Lili părea deprimată şi nu voia să vorbească, iar Lauren şi Christian erau în lumea lor, aşa că A.A. o luase către camera de lucru, după cum promisese, cu o provizie de cutii de suc şi un pumn de paie roşu cu alb.

Jucase vreo două runde când se auzise un mare tumult dinspre petrecere, iar ceilalţi băieţi se duseseră să vadă ce se întâmpla – probabil doar că Ashley îşi primea cadoul de ziua ei în curtea din faţă.

Astfel rămăseseră numai ei doi în camera de lucru – A.A. şi Tri. Ea dădu pe gât şi ultima

înghiţitură de suc şi îi declară lui Tri că nu mai avea chef să mai joace o tură.

Toată seara i se părea searbădă. Nu-i păsa nici măcar că fusese bătută de Tri nu se străduise prea mult, aşa că într-adevăr nu contase. El păru să-i intuiască dispoziţia ciudată.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă, bătând-o uşurel pe braţ cu cutia lui de suc.

— Nimic, dădu ea din umeri.

Nu avea energia să se ridice şi să se întoarcă la petrecere. Poate c-ar fi trebuit să-l cheme pe şoferul de la Fairmont şi să plece acasă. Tri puse cutia goală pe măsuţa de cafea şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Mai ştii, alaltăieri, în restaurant? o întrebă el, cu vocea liniştită şi serioasă. Încercam să-ţi spun ceva.

— Despre despărţirea de Cecily, ştiu.

A.A. îşi sprijini picioarele de marginea mesei. Pantofii ăştia o omorau.

— Da, dar voiam şi să-ţi explic ce s-a întâmplat cu Ashley, ceva mai demult.

— Oh, *aia*!

A.A. dădu din mână a lehamite. Ştia totul despre despărţirea dintre Ashley şi Tri – Ashley i-o povestise de-a fir a păr, cu fiecare detaliu plictisitor.

— Aia e o poveste veche.

— Dar sunt sigur că nu ştii adevărul, stărui Tri.

— Ce vrei să spui?

A.A. n-ar mai fi putut îndura să asculte iarăşi această saga tristă.

— Adevărul pe care Ashley a vrut să nu-l ştie nimeni, zise Tri.

Îşi plecă privirea spre pantalonii lui şi culese o scamă imaginară.

— Să ştie ce? întrebă A.A., nerăbdătoare.

— Că în ziua de după… ăăă, petrecerea cu Şapte minute, am fost s-o văd.

— Da, ştiu totul despre asta, îl repezi ea.

Ultimul lucru pe care voia să-l audă A.A. era cum se târâse Tri înapoi la Ashley în genunchi, smiorcăindu-se că ea era singura fată pentru el – la numai câteva ore după ce o sărutase pe A.A.!

Dar Tri îi dădu înainte cu povestea lui.

— Deci m-am dus s-o văd şi i-am spus că te-am sărutat pe tine şi că mă gândisem că ar fi mai bine dacă ea şi cu mine ne-am despărţi.

A.A. reacţionă cu întârziere. Ce-a spus?

— Dar ea m-a întrebat dacă n-aş putea doar să mă prefac că sunt prietenul ei încă vreo câteva zile. Până când se încheia treaba aia cu *Regina preadolescentelor*. Şi am ştiut că era o slăbiciune din partea mea să zic da, dar mă simţeam vinovat că te sărutasem pe tine, bănuiesc. M-am gândit că, odată ce se termină petrecerea *Regina preadolescentelor,* o să pot să-ţi cer ţie prietenia. Dar atunci tu erai cu Hunter, aşa că m-am înfuriat pe tine şi după aia lucrurile au mers numai razna între noi doi.

— I-ai spus ei despre ceea ce s-a întâmplat la petrecerea cu Şapte minute?

— Da. Tri dădu din cap, cu ochii în jos. Ea m-a rugat să nu-ţi spun ţie nimic despre… înţelegerea noastră. Am crezut că nu voia să fie umilită, aşa că am minţit mai departe.

Mintea şocată a lui A.A. făcea un du-te-vino printre idei mai repede decât trapezul lui Ashley. Povestea asta era nouă pentru ea. Potrivit spuselor lui Ashley, *ea* fusese cea care îi dăduse papucii lui Tri, nu invers. Nu scosese niciodată vreun cuvânt despre faptul că ştia că Tri o sărutase pe A.A.. Oare să fi fost adevărat? Ashley chiar s-o fi minţit?

— Ea nu mi-a pomenit nimic despre toate astea.

A.A. clătina din cap, nevenindu-i să creadă.

— Deci acum ştii adevărul. Tri îi zâmbi cu speranţă. Nu ţi-am spus toate astea ca să te superi pe Ashley. Doar că mă întrebam n-am putea uita tot ce s-a întâmplat semestrul ăsta şi, ăăă… Tri roşi. Vreau să spun, cred că ştii cât de mult te plac.

A.A. îi aruncă o privire. Tri era roşu la faţă şi arăta foarte încordat. Ce ciudat! Asta fusese *exact* ceea ce sperase să audă de la el în seara asta, dar acum că o spusese, că îi mărturisise că o plăcea şi îi ceruse să fie prieteni… nu i se mai părea un lucru bun. Erau prea multe informaţii de asimilat.

Pe de-o parte, Ashley o minţise, aşa că tot timpul cât AA. fusese supărată pe Tri, fusese de fapt pe nedrept.

Pe de altă parte, dacă Tri era aşa uşor de convins, cedând scandaloaselor cereri ale lui Ashley chiar dacă ştia că-i rănea sentimentele lui A.A., ce fel de băiat era *el?*

De bună seamă că văzuse cât de supărată era ea, cât de stingherită fusese când el n-o mai sunase deloc după ce se sărutaseră. El nu mişcase un deget şi aşteptase tot timpul ăsta ca să lămurească lucrurile. Oare asta voia ea de la un prieten să fie atât de nehotărât şi de slab? Poate că era mai bine dacă rămâneau doar amici.

— Nu ştiu, îi răspunse A.A., şi ăsta era adevărul.

Chiar nu ştia nici ce să creadă, nici ce să facă.

Nu mai ştia nimic.

33
MARIA ANTOANETA AR FI FOST MÂNDRĂ

Ashley se uită lung, clipi, apoi se uită din nou lung. Ăsta chiar era tortul ei? Bila asta uriaşă storcită, care arăta de parcă fusese smulsă de o tornadă şi aruncată undeva în Kansas, dezgropată de un excavator şi apoi şutată înapoi de-a curmezişul ţării până pe masa din sufrageria ei?

Oare aia chiar ar fi trebuit să fie ea, în miniatură, tăiată în două şi făcând cu mâna, nenorocită, din vârful mingii, arătând de parcă fusese înghiţită de vie de o uriaşă bucată de ciubuc pe jumătate molfăit? Şi ce erau aţele alea aurii atârnând peste tot – sfori sau muci?

— Scumpo, nu ştiu ce s-a-ntâmplat, spunea mama ei, cu un braţ petrecut pe după umerii tremurători ai lui Ashley. Îmi pare atât de rău. O să-ţi luăm un alt tort, săptămâna următoare, de două ori mai mare! O să punem să-l trimită la Şcoala Domnişoarei Gamble, pentru ca toate fetele să aibă o felie. O să luăm un tort atât de mare, încât o să fie inclus în următoarea ediţie a *Cărţii Recordurilor!*

— E-n regulă, mamă, zise Ashley. Cred că ştiu ce să facem.

Lili o pregătise pentru catastrofa tortului, dar Ashley habar n-avusese că situaţia era atât de rea. Se hotărî foarte repede şi se duse până în capătul celălalt al casei, unde gaşca profanatorilor încă hohotea de odioasa lor încălcare a etichetei. Lili avea dreptate – erau o ceată de rebeli fără reper. Cel puţin avură decenţa să înceteze când o văzură pe Ashley îndreptându-se spre ei.

— Lili mi-a povestit despre accident, zise Ashley, cu un zâmbet forţat pe faţă. Dar nu vă

faceţi griji. Am vrut doar să mă asigur că vă distraţi bine.

Părură surprinşi de reacţia ei şi apoi una dintre fete – cea cu nefericitul piercing în nas – vorbi:

— Da, e nasol. Mai e ceva de mâncat pe-aici?

— Da, mi-e foame, îi ţinu isonul unul dintre băieţi.

— Bineînţeles, răspunse Ashley cu blândeţe. William! zise ea, adresându-se majordomului. Poţi să ai grijă ca aceşti oaspeţi să mai primească nişte tort? Ştii, cel care a fost făcut special?

William îşi înălţă sprâncenele, dar nu protestă.

— Pe aici, vă rog.

Ashley îi urmări cu privirea cum se duc după majordom şi apoi cum înfulecă din farfuriile cu tortul „special” – şi zâmbi. Răzbunarea e dulce.

Ceea ce îngrozitorii oaspeţi-paraziţi nu ştiau era că tortul era, într-adevăr, special. Fusese făcut special pentru Prinţesa Dahlia von Fluffsterhaus. Înghiţeau mâncare de câine.

Dar Ashley nu se lăsă îmbătată de victoria ei prea mult timp. Ceva mult mai tragic se întâmpla – faptul că era gata să împlinească treisprezece ani, la miezul nopţii, şi că rămăsese încă nesărutată!

Dacă măcar ar fi venit Cooper. Nimeni altcineva nu conta. Ei, mă rog, asta nu era în totalitate adevărat – celelalte Ashley contau. Bineînţeles că da. Şi părinţii contau. Făcuseră tot ce putuseră ca să facă din petrecerea ei un vis devenit realitate.

— Şi chiar îmi pare rău pentru că am fost atât de răvăşită în ultima vreme, îi spuse mama ei, când Ashley se întoarse din misiunea ei răzbunătoare.

Matilda o sărută pe Ashley pe creştet.

— Sarcina asta de-acum a fost chiar un şoc pentru mine şi pentru tatăl tău. Şi pentru tine, ştiu. Şi tu ai fost aşa o mică luptătoare!

— Ştiu, pufni Ashley din nou.

Chiar fusese o luptătoare. Pentru că mama ei fusese atât de în afara problemei, toată

responsabilitatea petrecerii căzuse pe umerii lui Ashley.

Fără dăruirea ei, toată lumea ar fi stat acasă în seara asta, simţindu-se cu toţii mizerabil şi văduviţi de orice bucurie, de parcă vieţile lor ar fi fost fără rost. Ashley le adusese atâta fericire. Şi tot ce primise în schimb fusese un fel de prieten care nu se arătase şi un tort distrus! Viaţa era atât de tragică, presupunea ea. Mai bine să se obişnuiască de acum cu ea, mai înainte să fie bătrână şi căruntă, ca de pildă la douăzeci de ani.

— Aici erau fetele mele!

Tatăl ei veni grăbit în cameră, arătând chipeş în costumul lui elegant, bine croit, chiar dacă pe singura cravată pe care o putuse găsi scria TURNEUL U.S. ’84 ELVIS COSTELLO.

O cuprinse pe Ashley în braţe şi o strânse tare, strivind-o.

— Tildy, cred că ar trebui să-i dăm lui Ashley cadoul acum şi să nu mai aşteptăm până mai târziu. Ca s-o împăcăm pentru îngrozitorul fiasco cu tortul.

— Da! Matilda făcu ochii mari şi o prinse de mâini pe Ashley. Ce idee minunată! Eşti gata, iubito?

— Cred că da.

Ashley oftă, îngăduind să fie condusă din sufragerie, prin vestibul şi afară pe marile uşi duble ale reşedinţei. O mulţime de invitaţi stăteau deja adunaţi de o parte şi de alta a aleii maşinilor, toţi aclamând şi aplaudând. Dar nici urmă de Cooper. De ce nu venise?

Porţile se deschiseră larg şi William – în continuare costumat în leu îi făcu semn cu o labă imensă, blănoasă. Apoi, în *ooh*-urile şi *aah*-urile mulţimii, intră mugind un scuter Vespa tărcat ca un tigru, condus de un băiat cu o cască neagră.

Exact ceea ce îşi dorise Ashley! Bătu din palme şi începu să ţopăie pe loc. Chiar dacă nu era cea mai mare surpriză din lume şi chiar dacă ea nu era

îmbrăcată în costumul ei de piele, mulat pe corp, special pentru Vespa, aşa cum plănuise, tot era fericită. Îl îmbrăţişă pe tatăl ei şi îi dădu mamei sale o sărutare apăsată.

— Iată, scumpo.

Matilda îi înmână casca aurie de Vespa pe care celelalte Ashley i-o dăduseră drept cadou preaniversar.

— Eei, Ashley! strigară Lili şi Lauren la unison.

Amândouă stăteau pe trepte, ceva mai jos, zâmbind mândre. Ashley le făcu voioasă cu mâna şi le trimise bezele, întrebându-se de ce nu era şi A.A. cu ele.

— Dar mai înainte de a-ţi pune casca, sugeră tatăl ei, poate ai vrea să-ţi primeşti şi celălalt cadou, de la motociclist?

Ashley cobori în fugă treptele, cu casca de Vespa atârnată de un braţ. Care era celălalt cadou? Un bilet pentru Roma, poate? O brăţară cu treisprezece diamante? Un card platinum Neiman Marcus?

— Bună, zise ea cântat, oferindu-i cel mai larg zâmbet al ei conducătorului scuterului. Am venit să cer celălalt cadou al meu. Ce e?

Motociclistul, îmbrăcat complet în negru, îşi dădu încet casca jos. Ashley scoase o exclamaţie.

Era Cooper!

Dar cum? Se uită înapoi, la mama ei.

— Ai vreo legătură cu treaba asta?

— Poate, zâmbi Matilda. Să zicem doar că un tânăr gentleman a venit pe aici, alaltăieri, ca să-ţi dea personal un răspuns la invitaţia ta. A spus că e importam ca tu să ştii că o să fie aici.

Mama ei era *aşaaa* de grozavă. Ashley aproape c-o iertă pentru că mai făcea un copil.

Se întoarse spre Cooper, care dintr-odată părea sfios.

— La mulţi ani, Ashley, zise el şi se aplecă spre ea.

Era atât de frumos, încât ea aproape că uită să închidă ochii. Primul ei sărut! Era chiar mai bine decât sperase. Nici măcar nu conta că o sută de persoane priveau sau că pacostea aia de Guinevere Parker făcea o fotografie digitală, probabil dintr-un unghi dezavantajos, ca s-o lipească în revista şcolii.

Cooper era acolo, ajutând-o să urce pe Vespa, spunându-î să-şi lege casca şi să se ţină bine. Ea îşi încolăci braţele pe după mijlocul lui şi zâmbi pentru sine, în timp ce el întoarse scuterul şi coborî aleea, dispărând apoi în noapte.

34
AM PUTEA S-O NUMIM PE LAUREN DR. FRANKENSTEIN

— Pa, Ashley!

Lauren stătea pe trepte, făcând cu mâna, când Vespa ieşi torcând pe porţi şi în stradă.

Era puţin prostesc să-i facă astfel cu mâna lui Ashley, când tot ce urma să facă era să se întoarcă în cinci minute şi să vină drept în mijlocul petrecerii. Cooper nu arăta destul de în vârstă ca să conducă mai departe de capătul aleii din faţa casei. Şi, oricum, formaţia de muzică încă mai avea de cântat o tură. Aveau să urmeze un concurs de jonglerii, la zece, şi un spectacol acrobatic, la miezul nopţii. Ashley încă mai avea două toalete de prezentat.

Lili a fost instantaneu luată de tatăl său ca să-şi îmbrace haina şi să le spună la revedere soţilor Spencer. Christian, care stătuse în spatele lor în timpul ceremoniei de înmânarea a scuterului, se dusese după nişte cornete de îngheţată, astfel că Lauren se aşeză pe treptele late de piatră ca să-l aştepte, sperând că picioarele ei desculţe nu se murdăreau prea tare.

Nu că pe Christian l-ar fi deranjat aşa ceva. Era atât de fericită că erau din nou împreună. Nici măcar nu se supărase pe bune pentru felul în care Sadie îl agăţase imediat pe Alex. Ce mai conta, nu? Câtă vreme şi Alex era fericit, şi Christian era fericit, şi ea era fericită, şi Sadie era…

Stai puţin. Nu era aia Sadie, stând două trepte mai jos? Şi cine era tipul peste care se aplecase ea cu totul, chicotind ascuţit şi afectat, cum Lauren n-o mai auzise niciodată până atunci?

Cu siguranţă nu era Alex.

Lauren se ridică în picioare şi se duse drept la ei.

— Sadie?

Se uită de la bomba blondă la atletul bovin tolănit lângă ea, pe scări. Categoric *nu* era Alex.

— Şi, scuze, tu te numeşti…?

— Todd, bolborosi tipul, făcându-i cu ochiul.

O, Doamne! Avea mâna pe genunchiul lui Sadie!

— Ne scuzi o secundă, Todd?

Lauren, prefăcându-se că zâmbeşte, o înşfăcă pe Sadie de una dintre mâinile ei perfect manichiurate.

— Hei! protestă ea, dar Lauren continuă s-o smucească, mai întâi ridicând-o în picioare, apoi silind-o să coboare scările.

Pietrişul de pe alee intra dureros în tălpile goale ale lui Lauren, dar din păcate avea o treabă foarte importantă de rezolvat.

— Ce s-a întâmplat cu Alex? şuieră ea.

Sadie se bosumflă şi îşi dădu ochii peste cap.

— Nu vorbea decât despre tine tot timpul, se plânse ea. Cred că a vrut să vină cu mine, în seara asta, doar ca să te facă pe tine geloasă. Nu-mi pasă, de fapt. I-am dat papucii acum cinci minute, şi nu e mare scofală – deja mi-am găsit alt tip. Nu e Todd o scumpete?

Se uită înapoi peste umăr şi trimise prin aer un pupic sonor în direcţia lui Todd. În!

— Cine e el, oricum? o întrebă Lauren, aproape scârbită de purtarea ei.

— Era aici, cu târfa aia. Sadie arătă spre o fată ghemuită lângă un arbust în ghiveci, care părea gata să plângă. Dar i l-am suflat chiar de sub nas. Isteaţă mişcare, hm?

Lauren clătină din cap, disperată.

— E doar josnică, zise ea, încruntându-se la rânjetul triumfător al lui Sadie. Nu te înţeleg. În minutul ăsta îţi place de Alex, iar în următorul eşti prăvălită toată peste un alt tip? Iubitul altei fete?

— Nu te da aşa de virtuoasă, se răsti Sadie.

Se uită cu dispreţ la Lauren, de parcă Lauren n-ar fi fost destul de bună nici să-i lustruiască pantofii ei cu toc Saint Laurent.

— Chiar tu ai zis-o, mai devreme, în seara asta. Arăt *extraordinar*. *Sunt* extraordinară. Ai dreptate. N-ar trebui să-mi pese ce gândesc oamenii despre mine. Iar acum nici nu mai am de ce. Nu când arăt aşa. Nu mai contez decât *eu* acum!

Lauren rămase interzisă. Poate că Sadie arăta frumos, dar modul în care se purta era de-a dreptul urât.

Lauren o dichisise ca să o infiltreze în grupul Ashleys, dar mersese prea departe. Acum Sadie era chiar mai rea decât Ashley – rea, egoistă, nestatornică şi neloială. Strălucitul plan al lui Lauren era un dezastru, la fel de distrus ca şi tortul lui Ashley.

Crease un monstru.

EPILOGURI

Dragă jurnalule,

Totul e bine când se sfârşeşte cu bine. Cel puţin, între Christian şi mine. Îmi place atât de mult de el, încât mă doare capul când mă gândesc, prin ce l-am făcut să treacă. E atât de drăguţ şi de amuzant. Sunt atât de bucuroasă că suntem doar noi doi acum. Şi Alex o să fie bine – la petrecerea lui Ashley l-am văzut vorbind cu o fată de la Helena Academy, care nu era deloc neatrăgătoare.

Sunt un pic îngrijorată de situaţia cu Sadie, totuşi. Luni, a apărut la şcoală arătând trè<u>s</u> plină de glamour, ba chiar purtând cizme până la genunchi cu uniforma! Ar fi meritat să-i vezi faţa lui Ashley. Ea nu se gândise niciodată la combinaţia asta. Şi apoi, chiar a doua zi, Sheridan Riley, fata care obişnuia să le venereze pe cele trei Ashley, a apărut cu o pereche de cizme identice! Aşa că acum Sadie şi Sheridan umblă mereu împreună şi îşi zic „Societatea S”. Se pare că vor să le plătească fetelor Ashley cu aceeaşi monedă.

Lucrurile or să devină destul de interesante pe aici…

Cu grijă,
Lauren Page

Am încercat totul ca să-l găsesc pe Max, dar chiar dacă am ieşit de sub interdicţia electronică acum, el tot nu-mi răspunde la niciun telefon, mesaj sau e-mail. Nu pot să cred că a plecat urechea la ce i-au spus nespălatele alea Slytherin despre prietena lui. Trebuie să existe ceva pe care să-l pot face.

Nu te poţi despărţi de cineva doar pentru o mică neînţelegere, nu? Pentru un lucru prostesc ca o excursie cu cortul? Ei, şi ce dacă nu-mi place să merg cu cortul şi lui Max îi place? Avem alte lucruri în comun, nu-i aşa? Nu avem? Oare de ce nu-mi vine nimic în minte?

Deocamdată, o să mă duc să mă loghez din nou la pagina de pe MySpace a formaţiei sale. Arată atât de atrăgător în clipul video pentru cântecul lor „Fată ţâfnoasă”. Mă întreb cine l-a inspirat.

A ta, confuză,

Lili

MEMO: DOCUMENT: JURNAL: ALIOTO, ASHLEY

NU STIU DK C A SPUS TRI E ADEVĂRAT. ASTA NU-MI

DĂ PA C. ÎN PRZNT ASHLEY E TOT PPT A MEA. TRI ŞI

CU MN SUNTEM DIN NOU PPT.

TOTUL A REVENIT LA NORMAL,

POATE K AR TRBUI S-O ÎNTREB P ASHLEY D SPRE C

Mi-A SPUS TRI?

Nu pot să cred că mai trebuie să ţinem încă acest jurnal. Să vedem. Ce-ar fi de raportat? Am cel mai uluitor prieten din lume. N-aş fi putut cere un cadou mai frumos de ziua mea. Sau o aniversare mai frumoasă.

OK, deci poate că după ce s-a terminat petrecerea au rămas în urmă atât de mult gunoi, şi beteală, şi resturi prin toată casa, încât parcă era în New Orleans după Mardi Gras, şi a trebuit să petrecem weekendul la Four Seasons doar ca să fim departe de toate astea. Dar tot a meritat, chiar dacă tigrii au distrus total peluza şi nici unuia dintre servitorii care au fost traşi cu tunul n-o să-i mai revină vreodată auzul (şi tocmai de aceea sunt atât de bucuroasă că am găsit serviciul ăsta de dictare).

Cooper a fost făcut paf de întreaga extravaganţă. În noaptea aia a zis că avea ceva cu adevărat foarte important să-mi spună, dar am fost distraşi când unul dintre aruncătorii de flăcări a venit un pic prea aproape. Până când l-am gonit eu în sfârşit pe tip şi l-am întrebat pe Cooper ce voia să-mi spună, el a zâmbit dar n-a mai zis nimic.

Băiatul ăsta poate fi înnebunitor de misterios câteodată! Îţi vine să crezi că încă nu-i ştiu nici măcar numele de familie? Oh, bine, poate ar trebui să petrecem mai puţin timp sărutându-ne şi mai mult timp vorbind. Oh, nu – prea multe informaţii? Cred că da, aşa că o să închei acum!

---

[1] Ţesătură de bumbac sau de in, cu imprimeuri monocromatice pe un fundal pastel (n. tr.).

[2] Porecla doctorului Derek Sheperd din *Anatomia lui Gray* (n. tr.).

[3] Denumire peiorativă pentru tricourile cu mânecile rupte transformate în maieuri, care arată ca tricourile nevestelor unor

beţivi care le-au agresat la întoarcerea acasă; li se mai spune „Tricouri de bătăuş” (n. tr.).

[4] Idiot, cretin (lb. engl.) (n. tr.).

[5] Joc de cuvinte, în original, între numele iahtului *Flown the Coop,* însemnând „fugit pe ascuns, evadat din închisoare, dispărut cât ai clipi” şi *Cooper,* numele băiatului (n. tr.).

[6] Benedict Arnold (1741-18O1), general în Revoluţia americană care a dezertat trecând în tabăra britanică (n. tr.).

[7] Mâncare cu specific spaniol, din orez, carne de pui, legume şi peşte sau fructe de mare (n. tr.).

[8] Dietilmetatoluamidă - lichid incolor, uleios, uşor mirositor şi folosit pentru a alunga insectele (n. tr.).

[9] Numele istoric al lungii retrageri a comuniştilor chinezi din faţa naţionaliştilor. început în octombrie 1934, marşul a durat 370 de zile, în care s-au parcurs 12.500 km prin cele mai periculoase zone din nordul şi vestul Chinei, şi a dus la accederea la putere a generalului Mao Tse Dong (n. tr.).

[10] Palat, citadelă (n.tr.)

[11] Acasă la familia Spencer (lb. fr.) (n. tr.).

[12] Interzis (lb. germ.) (n. tr.).

[13] Ţelină (lb. engl.) (n. tr.).

Cuprins

Table of Contents